

ကျော်ပြည်နိုး

ပုန်တိုင်းထန်သော
မင်္ဂလာပြင်ကိုဖြတ်

အား၊ တရား၊ သံဃာ
အမိ အဖ၊ ဆရာသမား၊
အနန္တော အနန္တ ငါးပါးအား
နှိုးနှိပ်ထားလျက်....

Handwritten Burmese text, possibly a date or initials.

ရွှေဘို စာပေ

၁၅ ဘယ်လူနွဲ့လမ်းကျောက်မြောင်း တာမွေ ရန်ကင်း

ပီဇော်သူ မောင်တင်ဇွေး

ပျက်နှာပုံးပန်းချီ.... ဝဏ္ဏဟန်

အုပ်စု [၅၀၀]

တန်ဖိုး တရားခြောက်ဆယ်ကျပ်

* * *

ဒုတိယအကြိမ်

၁၉၉၀ - ၉နှစ်၊

ကျော်မြသန်း

မုန်တိုင်းထန်သော
ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်၍

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၂၅၄/၉၀ (၆)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၂၄၆/၉၀ (၆)

ထုတ်ဝေသူ - ဒေဂျစ်မြေ (၀၁၆၆၃)
ဘိုးတော်စာပေ၊ ဖဆပလ၊
တိုက်(၈)၊ အခန်း(၆)၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေဂျစ်မြေ (မြ-၀၁၄၁၃)
ကျော်ဝင်းဆွေ ပုံနှိပ်တိုက်၊
၁၃(အေ)၊ (၉၀)လမ်း၊
ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံး - ဒေဂျစ်ဆန်း (၀၂၆၇၂)
နဝရတ်ပုံနှိပ်တိုက်
၁၀၊ သင်္ဂဟလမ်း၊ ကျောက်မြေ
တာမေ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒွိတာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒွိအရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒွိအရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒွိအရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာ
စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်
စည်းမျဉ်းကိုက်ညီ ဘေးကင်းမည်

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေဂါပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ဗမာနကျသော
တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင် ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူ အဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

ကျော်မြသန်း

မုန့်တိုင်းထန်သော ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်၍

၇၀

၃၆။ မုန်တိုင်းထန်သော ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်၍

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊
အကြောင်း သုံးပါး ရှိသည့်
အနက် ဒေါသအကြောင်းနှင့်
ယှဉ်လှာသောအခါ၊ လူဆိုး လူ
မိုက်တို့ထက် လူရိုးလူကောင်း
တို့၏ဒေါသသည် ပို၍ပြင်းထန်စွာ
ပေါက်ကွဲလွယ်တတ်၏။

မူခင်းဆိုသည်မှာ ကိုယ်ကကျူး
လွန်ချင်သောဆန္ဒကြောင့် ဖြစ်
သော မူခင်းနှင့် ကိုယ်ကကျူး
လွန်ချင်သော ဆန္ဒမရှိဘဲ ဒေါ
သကြောင့် အမှတ်မထင်ဖြစ်ရ
သော မူခင်းဟူ၍ ၂-မျိုးရှိ၏။

လူဆိုးလူမိုက်တို့သည် လောဘ
ကို အခြေခံ၍ မူခင်းဖြစ်ပြီး
လူရိုး လူကောင်း တို့မှာ မူ
မထင်မှတ် သော ဒေါသ
ကြောင့် မူခင်းကို ကျူးလွန်
ခဲ့ကြသည်။

ဤဝတ္ထုနှင့်ပတ်သက်၍

(တစ်)

စာရေးသူ၏ 'ပို့ဗလဲယားထောင်မှအပြန်' ဝတ္ထုကို
ရေးသားထုတ်ဝေပြီးနောက် စာရေးသူထံသို့စာဖတ်သူ
တစ်ယောက်ရောက်လာပါသည်။

စာရေးသူထံသို့ရောက်လာ ည့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ 'ပို့ဗလဲ
ယား' ပြန်ဖြစ်သော်လည်း ပြစ်မှုကျူးလွန်မိ၍ ရာဇဝတ်
သားအဖြစ် ပို့ဗလဲယားသို့ ရောက်သွားသူ မဟုတ်ပါ။
ပို့ဗလဲယား သစ်စက်တွင် ဝန်ဒယ်ကြီးအဖြစ် အလုပ်

သွားရောက် လုပ်ကိုင်ကြသော မိဘများနှင့်အတူ နို့စို့ အရွယ်ကပင် ရောက်ရှိနေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

သူ့စစ်စစ်မြစ်မြစ်သိခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကိုပြန်လည်ပြောပြခဲ့ရာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဇာတ်လမ်းအဖြစ် စာရေးသူ လက်ခံမိသည့်အတိုင်း သူပြောသမျှ အချက်အလက်များကိုစုစည်း၍ ဇာတ်လမ်းသွယ်လျားပြီးဝတ္ထုအသွင်ဖြင့် ကင်ပြလိုက်ရပါသည်။

ယင်းဇာတ်လမ်းကိုပြောပြခဲ့သည့်ပုဂ္ဂိုလ်၏နာမည်ကိုမူ သူ၏ဆန္ဒအတိုင်းမဖော်ပြတော့ပါ။ သူသည်လက်ရှိအားဖြင့် နိုင်ငံတာဝန် တမ်းနေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

(နှစ်)

ဤဝတ္ထုလဲတွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ကောင်များ၏ အဖြစ်အပျက်များမှာ တကယ့်အဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပါသည်။ တချို့သောအပိုင်းများတွင် ဇာတ်လမ်းကို ပိုမိုအားပြုစေရန်အတွက် စာရေးသူ၏ ဖြည့်စွက်ချက်များပါဝင်သည်ကို ဝန်ခံရမည်ဖြစ်သလို ပိုမိုခိုင်လုံ တိကျသော အင်ဗမန်ကျွန်းနှင့်ပတ်သက်သည့် အချက်အလက်များကို ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ် 'National Geographic' စာအုပ်အတွဲ (၁၄၈) အမှတ်(၁)ပါ

'Raghubir Singh' ရေးသည့် 'The last Andaman' ဆောင်းပါးထဲမှ ထုတ်နုတ်ရယူဖော်ပြပါသည်။

(သုံး)

အင်္ဂလိပ်ခေတ် ထောင်အကြောင်းနှင့် တစ်ကျွန်းအကြောင်းကို ရေးသားရာတွင် အနိဋ္ဌာရုံအခန်းများပါဝင်နေသော်လည်း အရှိကိုအရှိ၊ အဖြစ်ကိုအဖြစ်အတိုင်းထက် လျော့ပေါ့ရေးသားထားပါသည်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ် ထောင်များ၏ ကြမ်းတမ်းရက်စက်သော ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုများကိုကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့်စာရေးဆရာကြီးများ၏ ရေးသားချက်နှင့်နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် စာရေးသူ၏ ရေးသားချက်မှာ 'ပေါ့' သည်ဟု ဆိုကောင်းဆိုနိုင်ဖွယ်ရှိပါမည်။

အနိဋ္ဌာရုံအခန်းများကို မှီခိုထားရသည်မှာ မူရင်းဇာတ်လမ်းကို အားဖြည့်ရာ မရောက်ဘဲ စာဖတ်သူ၏ စိတ်ကို နောက်ကျိမသွားစေလိုသော ဆန္ဒကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် လိုအပ်သော အခန်းများတွင်မူ အင်္ဂလိပ်ခေတ်၊ အကျဉ်းထောင် အုပ်ချုပ်ပုံကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ဖော်ပြထားပါသည်။

မူရင်းဖြစ်ကြောင်း ဇာတ်လမ်းများမှာ သင်ခန်းစာယူတတ်လျှင် ဆိုးကျိုးထက် ကောင်းကျိုးသက်ရောက်

လိမ့်မည်ဟုယူဆပါသည်။ စာရေးသူ၏ သဘောဆန္ဒနှင့် စာဖတ်သူ၏သဘောဆန္ဒ အဝင်ခွင့်မကျလျှင် စာရေးသူ၏တင်ပြပုံအားနည်းချွတ်ယွင်းချက်ဟု သဘောမူစေလိုပါသည်။

(လေး)

ဤဝတ္ထု၏ပင်မကျောရိုးဇာတ်လမ်းကို ပြောပြခဲ့သူ စာပေဝါသနာရှင် မိတ်ဆွေကြီးအား လည်းကောင်း၊ တက္ကန်းအကြောင်းပါသည့် သူတော်ကောင်းကြီး စာအုပ်ကို ရှာဖွေပေး၍ လိုအပ်သည့် အချက်အလက်များကို သုံးစွဲခွင့်ပြုသည့် စာရေးဆရာကြီး ဆရာသင်္ခါအား လည်းကောင်း လိုအပ်သောကိုးကားစာအုပ်ကိုရှာဖွေပေးသော စာပေ ဝါသနာရှင် ဆရာကိုရဲထွဋ်အား လည်းကောင်း ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်းပြုအပ်ပါသည်။

စာဖတ်သူများ၏
ထာဝရချစ်ကြည်မှုမေတ္တာကို
အလေးအနက်ခံယူလျက်

ကျော်ပြသန်း

၁၃-ခု၊ ဧပြီ ၁၅-ရက်။

(တစ်)

ကြည့်လေ မျှော်လေတိုင်း စိမ်းညိုနေသော 'တောရိပ်
ဇာတ်ရိပ်များသာလွမ်းထင်နေသည်။ လေငြိမ့်နေသော်လည်း
ပင်လယ်ရေပြင်မှာမငြိမ်၊ အမြဲတစေလိုပင် လှိုင်းအိက်လေးများ
ထကြွလှုပ်ရှားနေသည့် ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်သို့ဦးတည်ချက်မထား
ဘဲ လှုပ်ရှားနေသည့် မျက်လုံးတစ်စုံမှာ မြင်ကွင်းရှိသမျှ အရာ
ဝတ္ထုများဆီသို့ ရွေ့လျားနေသည်။

ဝင်လုဆဲဆဲ နေရောင်ရိပ်ထိုးကျနေသည့်ဆည်းဆာ၏သဘာ
ဝ အလှမှာ သာယာကြည်လင် တင့်မောဖွယ် အရိပ်ထင်နေ
သော်လည်း မျက်လုံးပိုင်ရှင်၏ မျက်နှာမှာမူ ညှိုးရိပ်ထင်
လျက်သာ။

၁၂ ❀ ကျော်မြသန်း

ရေခြားမြေခြားဝေးချပ်မြေမှလွမ်းအားပိုနေရသူ၏မျက်နှာမှာ ဘယ်သို့လျှင် လန်းဆန်းကြည်လင်မှာပ။

‘တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှချည်လား ဖေစိန်ရ၊ တွေးစရာ ဆွေးစရာရှိရင်လဲ လွက်ကန်ပြီး တွေးမနေ ဆွေးမနေနဲ့ဦး၊ တော်ကြာ ရှေ့မူလို ရူးသွားဦးမယ်’

အတွေး ရေယာဉ်ကြောဟွင် မြောပါနေသူ၏ ကိုယ်လုံးကလေးမှာ ဆတ်ခနဲ တုန်ယင်သွားသည်။

‘ဟာ.....ကိုကြီးမြမောင်ပါလား၊ ဘယ်က လှည့်လာသလဲ၊ လာထိုင် အစ်ကိုကြီး’

‘ဈေးဘက်လှည့်ပြီးအရှာအဖွေထွက်ရင်းမဟန်တာနဲ့ခြေဦး တည့်ရာရောက်လာတာပဲကွ၊ ကဲ ဆိုစမ်းဘာတွေတွေ့နေသလဲ’

‘ဘာရယ်ညာရယ် မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးရာ၊ ရောက်တတ် ရာရာတွေ့ရင်း ဟိုဝေးဒီဝေး ဝေးနေတာပါ’

‘အေး ဒီရောက်ပြီးမှတော့ တွေးနေ ဆွေးနေလို့ အပိုပဲကွ ဖျော်သလိုသာနေ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ကြက်လိုပဲသဘောထား ပေါ့ကွာ၊ တို့ဘဝက ဈေးကျရာပျော်ရမယ့်ဘဝမဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော်လဲ ကိုကြီးမြမောင်တို့လို နေချင်တာပါ၊ ဒါပေမယ့်’

‘ဒါပေမယ့် မနေနဲ့ဟေ့၊ ဟောဒီပင်လယ်ကဲက ရေတွေ့ မခန်းသမျှ အိမ်ပြန်ရောက်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ရေတွေ့ခန်းတာ ခတာငှမ ရောက်ဖို့မှ မလွယ်ပဲဟာ၊ မင်းတို့ငါတို့က ဇနက္ခမင်း သားလဲဖြစ်မယ်၊ မေခလာနတ်သမီးနဲ့လဲ တွေ့မယ်ဆိုရင်တော့ သက်ပစ်ကူးဖို့ စိတ်ကူးနိုင်မပေါ့ကွာ’

‘ဟာ အစ်ကိုကြီးကလဲစိတ်လျော့လှချည်လား၊ ယောကျ်ား တံခွန် မိုးသို့ချန်၍ဆိုတဲ့စကား ရှိသားပဲဟာ’

‘မင်းတော့ ကိုဖိုးသင်ကြီးလေဘေ့ မိနေပြီ ထင်တယ်၊ ဒီကောက်ကြီးနဲ့ကျပ်ကျပ်ပေါင်းဒုက္ခအတိုးအခဲနဲ့ တွေ့လိမ့်မယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကြီးရ’

‘ဒီကောင်ကြီးက ဇနက္ခမင်းသားလုပ်ဖို့ပဲ စိတ်ကူးနေ တာ’

‘သူလဲ ဒီဝဲရဲဘုက လွတ်ချင်လို့နေမှာပေါ့ ကိုကြီးရ’

‘ဟ ကောင်လေးရ၊ ဒီရောက်တဲ့လူတိုင်း မလွတ်ချင်တဲ့လူ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ ပြေးလို့မဖြစ်သာလွန်းလို့ ငြိမ်နေရတာပေါ့’

ပိုပထဲယားဆိပ်ကမ်းမြို့တစ်နေရာမှ ကျွန်းကျအကျဉ်းသား

ကြီးနှစ်ယောက် အချီအချ ပြောနေသံမှာ ကျယ်ကျယ်လောင် လောင်မဟုတ်စေကာမူ တိုးတိုးညင်ညင်မရှိ၊ အနီးပတ်ဝန်းကျင်

တွင် ဘယ်သူမှမရှိသလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောနေကြ၏။ အမှောင်ရိပ်သန်းစ ပြုလေပြီ။

* * *

၁၇၀၉ ခုနှစ်အထိ လူသူအရောက်အပေါက် နည်းခဲ့သည့် အင်ဒမန် ကျွန်းစုများပေါ်တွင် 'အွန်ဂေး'နှင့် 'ဂျရာဝါ' ကပ္ပလီယုမျိုးနွယ်များကြီးစိုးနေခဲ့၏။ အွန်ဂေးထက်ဂျရာဝါမျိုး နွယ်စုက ပို၍ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည်။ သူတို့မျိုးနွယ်စုများ၏ သဘာဝအတိုင်းနေထိုင်၍ ပြင်ပသူစိမ်းမျိုးနွယ်များကိုခတ္တသျှင် မပြန်လမ်းသို့ပို့တတ်၏။

အင်ဒမန်ကျွန်းစုများသည် အနောက်တောင်နှင့် အရှေ့ မြောက် မုတ်သုန်လေ ရပ်ဝန်းအကြားတွင် တည်ရှိနေခြင်းနှင့် ကျောက်တန်း ကျောက်စွယ်များပေါများသောကြောင့်ကျွန်း များအနီး သွားလာကြသည် ရှက်လှေသင်္ဘောများမှာ အပျက် အစီးများသည်။

ထိုကျွန်းများအနီး ပျက်ပြိုဆိုလျှင်မသက်သာ၊ ကပ္ပလီယုပု ကလေးများက ကောင်းကင်ဘူသို့ ပို့ခံဆောင်ပေးတတ်သော ကြောင့် မပြန်လမ်းသို့ မြန်းကြရသည်။

ကျွန်းပေါ်သို့ခြေချမီလျှင် အသက်နှင့်ကိုယ်မြဲလျက်တွဲလျက် ပြန်လာရသူတို့၌ မရှိစဖူးခဲ့၊ ၁၇၀၉-ခုနှစ်သွင်မူ အင်ဒမန် ကျွန်းစုများ၏ အနေအထားသည် ပြောင်းလဲသွားခဲ့၏။

ကပ္ပလီယုပုမျိုးနွယ်စုများ၏ စကားသံသာ လွှမ်းမိုးခဲ့သည်။ အင်ဒမန်ကျွန်းစုပေါ်တွင် အခြားသော လူမျိုးနွယ်စုများ၏ စကားသံများကို ရောစွက်ကြားလာရရှိမက အစဉ်ထာဝရ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတတ်သည့် ကျွန်းစုများပေါ်မှ သစ်ခုတ် သံ၊ လူဆွဲသံ၊ ခေတ်သံဟစ်သံများနှင့်အတူ သေနတ်သံများ ကိုပါ စီစီညီညီကြားနေပေပြီ။

၁၇၀၉-ခုနှစ်၊
အင်ဒမန်ကျွန်းပေါ်သို့ အခြားလူသား မျိုးနွယ်စု တစ်စု စတင် ခြေချမိကြသည်။

လက်ဖတင်နှင့် အာချီဘောဗလဲယားနှင့် သူ၏နောက်လိုက် များ။

အိန္ဒိယရေတပ်မတော်မှ လက်ဖတင်နှင့်ဗလဲယား ခေါင်း ဆောင်သော စစ်သည်တစ်စုသည် အင်ဒမန်ကျွန်းမြေပေါ်သို့ ခြေချခဲ့ချိန်တွင် သေနတ်သံများ ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

လေးမြားကိုသာ မဟာလက်နက်ဟူ၍ အထင်တကြီး ရှိခဲ့ ကြသည့် ကပ္ပလီယုပုကလေးများမှာ မီးပွင့်ကလေးများကို ကြည့်ယင်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မြေပေါ်သို့ လဲကျ သွားခဲ့ကြသည်။ မည်းနက်သော အသားရောင်ပေါ်သို့ လူမီး ခစ်သွားသည့် သွေးရောင်မှာမူ နီညိုရောင် သန်းနေသည်။

သို့စေကာမူ သူတို့က အလျှော့မပေး၊ ရင်ဆိုင် တိုက်ပွဲကို ရှောင်လွှဲခဲ့သော်လည်း ပြောက်ကျားတိုက်ပွဲအသွင်ကိုမူ ဆက် သက်ဆောင်ယူမြဲ ဆောင်ယူလျက် တိုက်ပွဲဆက်ဝင်ခဲ့ကြ၏။

မြေခွဲသူတို့၏ သေနတ်သံသည် သွေးသံတရဲရဲရှိတိ၏။

အိန္ဒိယပြည်ကိုအုပ်ချုပ်နေသည့်ဗြိတိသျှတို့က ထိုကျွန်းစုကို ကိုလိုနီနယ်သစ်ဖွင့်ရန်နှင့် ရေတပ်အခြေခံစခန်းဖွင့်ရန် လက် ဖတင်နှင့် ဗလဲယားကို တာဝန်ပေး စေလွှတ်ခဲ့ရာမှ အင်ဒမန် ကျွန်းစုများ၏ တိတ်ဆိတ်မှုမှာ ပျက်သုဉ်းသွားခဲ့တော့၏။

သွေးညှိနံ့များ လွှမ်းတင်ခဲ့လေပြီ။

ထိုမှ နောင်အခါတွင် ပို့ဗလဲယားဟု တွင်လာမည့် ကျွန်း

အဝင် နေရာတစ်ခုကို ဆိပ်ကမ်းအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းဖြင့် အင်
ဒမန်ကျွန်းစုများ စိုးမိုးရေးကို စတင်ခဲ့လေသည်။

ကိုယ်မျိုးနွယ်စုနှင့် အေးအေးချမ်းချမ်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်
နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် ကပ္ပလီပု မျိုးနွယ်စု၏ ကံကြမ္မာ အလှည့်
အပြောင်းမှာ ရင်နှင့်ကြေကွဲဖွယ်ရာဆို ပြောင်းလဲခြင်းဖြင့်
ဇာတ်သိမ်းပလ္လပခဲ့။

(နှစ်)

မနက် ငါးနာရီ။

ရုပ်သိမ်းစပြုနေသည့် အမှောင်ရိပ်မှာ သိပ်သည်းခြင်း မရှိ
တော့။ အပျက်ဦးအလင်းရောင်၏-စတင်လွှမ်းမိုးခြင်းကို ခံရ
ပြီကြောင့် အမှောင်ရိပ် ပျောက်စပြုပြီ-သို့သော် အလင်း
ရောင်မှာ ထင်းထင်းပျံ့ပျံ့ထွက်မလာသေး။

အကျဉ်းသားအားလုံး အိပ်ရာမှထကြရသည်။ အလုပ်ခွင်
၁၆ဖို့ ပြင်ရသည်။ မနက် ငါးနာရီခွဲသည်နှင့် အလုပ်ခွင်သို့
စုဝင်ရမည်။

အိပ်ရေးမဝလို့ ကိုယ်လက်မအိမ်သာရှိလို့၊ ပင်ပန်းလွန်းလို့
အလုပ်ခွင်မဝင်ဘဲ နားနေမည်ဟူသောစိတ်ကူးစိတ်သန်းမျိုးမှာ

တစ်ကျွန်းရောက်အကျဉ်းသားကိုနှင့်မဆိုင်၊ အိပ်ရာထဲတုန်းတုန်း
ထဲသည် ရောဂါမျိုး ကိုယ်ခန္ဓာတွင် မကပ်ငြိသေးသမျှအလုပ်
ခွင်ကို မျက်နှာလှူလိုမရ။

တကယ်အလုပ်ကြမ်း အလွန်ပင်ပန်းသည်။ အလုပ်ခွင်ကို
ဝင်ဖို့ အကျဉ်းသားတိုင်းကြောက်ကြသည်။ လမ်းဖောက်သည့်
အလုပ်၊ ဘစ်ခတ်ရသည့်အလုပ်၊ ဝါးခတ်သယ်ပိုးနှင့် အထွေထွေ
အလုပ်များရှိရာတွင် ဘယ်အလုပ်ခွင်မမသက်သာ။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် အလုပ်ကြမ်းနှင့်ထောင်စက် ချမှတ်လိုက်
သည်ဟူ၍ သတ်မှတ်ချက် ပြစ်ဒဏ် ပေးသော်လည်း၊ တကယ်
အလုပ်ကြမ်းကို မလုပ်ရ၊ ဆံကြိတ်အလုပ်ကို အပင်ပန်းဆုံးဟု
ဆိုကြရာ တကျွန်းတွင် သစ်ခတ်ရသည့် အလုပ်နှင့် ဆံကြိတ်
အလုပ်ကို နှိုင်းယှဉ်လျှင် ဆံကြိတ်အလုပ်မှာ အပျော့စား၊ အပေါ့
စားအလုပ်ဖြစ်သွားသည်။ မြန်မာပြည်ထောင်များတွင် အပင်
ပန်းဆုံး အလုပ်ကို စာဖို့ စရာမလိုတော့။

တကျွန်းအလုပ်ခွင်ဝင်ရမည်ကို အကျဉ်းသားတိုင်းကြောက်
ကြသည်မှာ မဆန်း။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။

မာမူနီကြေးခေါ် လာဘ်ငွေပေးနိုင်လျှင် သက်သာသော
အလုပ်နှင့် မိတ်ဆုံရမည်။ မာမူနီကြေးဆိုတာကလည်း အမြဲ
ပေးဖို့မလွယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံပဲ ပေးနိုင်မည်ဖို့ ကြမ်းတမ်းပင်ပန်း
သောအလုပ်ခွင်မှ တစ်ခါတစ်ရံပဲ နားခွင့်ရမည်။

နေ့စဉ်မှာမူ တန်းစီ လူစစ်ပြီးသည်နှင့် ဘီစင်ခေါ် အိပ်
ဆောင်ထဲမှထွက် ရန်အမိန့်ပေးသ်နှင့်အတူ ကြမ်းတမ်းသလောက်

ပင်ပန်းလှသည့် အလုပ်ခွင်ရှိရာသို့ ခြေဦးတည့် လိုက်ကြရ
သည်သာ။

ဘီစင်ခေါ် အိပ်ဆောင်ဝန်းထဲမှထွက်လာကြသည့် အိန္ဒိယ-
ကြီးမာ အကျဉ်းသား အုပ်စုကြီး၏ ခြေလှမ်းမှာ သွက်သွက်
လက်လက်မရှိ၊ နှေးနှေးလွန်းဘိ၏။ သို့သော် ကြာရှည်နှေးနှေး
ပင်ပန်းနေ၍မရ၊ ကြိမ်းမောင်းသံ၊ ဆဲသံဆိုသံ၊ ဟိန်းသံဟောက်
သံနှင့်အတူ သူတို့၏ခြေလှမ်းများကို အနှေးမှအမြန်သို့ သွက်
သွက်ကလေး ပြောင်းလိုက်ကြရသည်။ မပြောင်းလျှင်သားခဲရ
သံထုတ် ကျောပေါ်ရောက်လငမည်။

အလုပ်ခွင်မှာ ဆေးလိပ်သောက်ခွင့်၊ နားနေခွင့်မရှိ တပို့
သားပင်ကြာကြာမသွားရ၊ စွန့်စရာကိုခရောသောပါးစွန့်ပြီး
အလုပ်ခွင်ရှိရာသို့ အရောက်ပြန်ကြရသည်။

သင်္ဃာပါးအောင် သင်ထားသည့် ကပ္ပလီလူငယ် အလုပ်ကြပ်
များနှင့် ဝန်ထမ်းအလုပ်မှူးများက မျက်လုံးကို အလွတ်မပေး
သလို ပါးစပ်ကိုလည်း အနားမပေးကြပေ။ 'အလုပ်လုပ်ကြ-
အလုပ်လုပ်ကြ' 'ကမ်းကရိုး - ကမ်းကရိုး' အော်သံများမှာ
အစဉ် တရစပ် ထွက်နေသည်။

သူတို့နားကလည်း ပါးလွန်းပါတီး

သစ်ခတ်ပုဆိန်သံ ကျသွားသည်နှင့် ကမ်းကရိုးအော်သံနှင့်
အတူ လှည့်ပတ်စစ်ဆေးကြ၏။

ထိုင်နေတာမထွေလိုက်နှင့်ရုတ်တရက်တုတ်ချက်ခံပြီးကျော
ကော့သွားမည်။ အလုပ်ချိန်မှာ နေ့တစ်ဝက် ဆိုသော်လည်း

တစ်နေ့တာအလုပ်ကိုခိုင်းကြသည်။ တစ်နေ့တာလုပ်အား ကုန်သွားအောင် လုပ်ရသည်။

တကျွန်းအုပ်ချုပ်သူများ၏ လှည့်ကွက်မှာ ကျွမ်းကျင်သူများလှည့်ဆရာ၏လှည့်ကွက်မျိုး ဝီသပါပေဟု ဆိုရမည်ရှိချေ၏။

နေ့တဝက် အစိုးရ အတွက် အလုပ်လုပ်၊ ကျန်နေ့တဝက်ကိုလှိုအတွက်ကိုယ်ပိုင်အလုပ်လုပ်ဟု သတ်မှတ်ပေးထားသည်။ မျှတသည်ဟု ဆိုနိုင်ရာ၏။ သို့သော် အဆိုနှင့် လက်တွေ့တခြားစီ၊ တစ်နေ့တာလုပ်စွမ်းအားကိုနေ့တဝက်နှင့်အပြီးအပြီးမှကျန်နေ့တဝက်ကို ကိုလှိုအတွက်အလုပ်ဟုအခွင့်အရေးထားခြင်းမျှသာ။

စကားပမာအားဖြင့် တင်စားရလျှင် နားလည်၍ပါးရိသည်ဟု ဆိုရပေမည်ပင်။

လူတစ်ယောက်လုပ်နိုင်သည့် စွမ်းအားမှာ နေ့တဝက်တစ်နေ့စာ ကုန်သွားပြီဟု၊ ကျန်နေ့တဝက်အတွက်အလုပ်ရှိသမျှခွန်အား ဖျစ်ညစ်ထုတ်ပြီး လုပ်ကြရ၏။ သန်သန်မာမာလူဝယ်များအဖို့ မထောင်းသာသော်လည်း အသက် အလှူထောက်သူများအတွက်မူ မစားသာ၊ နေ့တဝက် အလုပ်ခွင်ပြန်လာပြီး ဘီစင်ခေါ် အိမ်ဆောင်ရောက်သည်နှင့် ပန်လီလက်သွားကြသည်သာ။

သို့သော် နေ့တဝက်ကိုယ်ပိုင်အချိန်တွင်ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းဖြင့် ဝင်ငွေရှာနိုင်သည် ဆိုသော မက်လုံး၊ တကျွန်းမှာ လူလတ် လုပ်လုပ် နေနိုင်သည်ဆိုသော မက်လုံး၊ သားမယား

အတူတကွနေနိုင်သည်ဆိုသောမက်လုံး၊ လစာသည်ဆိုသော မက်လုံးများမှာ မြန်မာ အကျဉ်းသားများအကြောင်းအခြင်းအခဲပြုစရာ အကြောင်းရပ်ကြီးဖြစ်လာ၏။

ဆိုမစားရဝေမန်း မက်လုံးကိုအဟုတ်ထင်ပြီး တကျွန်းသို့ လာခဲ့သူ အကျဉ်းသားများမှာ အထင်နှင့်အမြင် ပါစင်အောင်လွဲသည့်အဖြစ်ဆိုးနှင့်ဒဏ်ခံဘိတိုးခဲ့ရပြီး၊ အထင်ကမြင့်မိုရ်သားပင်၊ လက်တွေ့က ဆီးစေ့ဆိုဘိသို့ ရှိချေ၏။

ခြင်မားသောအုတ်ရိုးကြီးအတွင်းမှ အကာအရံ မရှိသော ကျွန်းသို့ရောက်ခဲ့သော်လည်း ရေပတ်လည်စိုင်းလျက်ရှိသော ကျွန်းမြေမှာ အကျဉ်းသားကိုအတွက် ကိုလှိုရပ်မြေ အုတ်ကြီးအတွင်းနေရသည့် ခံစားမှု ဝေဒနာထက် ပို၍သာ၍ ခံစားမှုဝေဒနာကို ရင်ဝယ်ပိုက်ရပေမည်သာတည်း။

* * *

ပိုလဲယားရှိ စီလူလာထောင်ကြီးကို သင်္ဘော ဆိပ်ကမ်းဆောင်ဘက် ကြက်လျှာစွန်းအငူတွင် ဆောက်ထားသည်။ စီလူလာထောင်၏ ဝိသုကာလက်ရာမှာ ခေတ်သစ်ကိုမနွယ်၊ အုပ်ချုပ်ရေးဖြင့် မထည်ဆောက်ပဲ၊ ကျောက်တုံးများနှင့် တည်

ဆောက်ထားသည်က ခေတ်ကိုနောက်ပြန်ဆွဲထားဘိသို့ ရှိစေ၏။ မြန်မာနိုင်ငံထောင်များ တည်ဆောက်ပုံ ဝိသုကာလက်ရာနှင့်မကွဲ၊ ပို ဗလဲယားရာဇဝင် အဆိုအရ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ပင်စီပေးနီးယားပြည်နယ်ရှိ အကျဉ်းထောင်ပုံစံကို အခြေခံ၍ လန်ဒန် ပင်ထွန်းပေးရှိ စာရိတ္တပြုပြင်ရေးစခန်း ပုံစံနှင့် အလားတူအောင် ဆောက်ထားသည်ဟု အဆိုရှိ၏။

ထောင်အဆောင်(အကျဉ်းသားများနေထိုင်ရာ အဆောင်အအုံ)များ၏ လူသွားစကြိုလမ်းများမှာ ကြယ်ငါး(ပင်လယ်ငါးတစ်မျိုး)လက်များသဖွယ် အဘက်ဘက်သို့ဖြာထွက်လျက် သောကြောင့် တစ်ထောင်လုံးကိုကြီးကြပ်ထိန်းသိမ်းရန် အလယ်ဗဟိုတွင်သာ ကြည့်စင်ထားရှိ၏။ ထောင်အုတ်ရိုးပေါ်တွင် ကြည့်စင်ငယ်ကလေးများ မထားရှိပေ။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ ထောင်များတွင် အုတ်ရိုးပတ်လည်၌ ကြည့်စင်လေးများရှိသော်လည်း စီလူလာထောင်ကြီးတွင်မူ အုတ်ရိုးပတ်လည် ကြည့်စင်လေးများမရှိ။

တကယ်တော့ စီလူလာထောင်မှာ တကျွန်းလိုနေရာမျိုးတွင် ထောင်အဖြစ်ထားရှိရန်ပင် မလိုပါပေ။ အပြင်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တားသည့်တိုင်အောင် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ကို ကျော်ဖြတ်ထွက်ပြေးရန် မစဉ်းစားဝံ့သောနေရာတွင် အုတ်ရိုးကြီးနှင့် ထောင်တူ၍ ဘယ်လိုအပ်မှာပ။

ဒါပေသိ စီလူလာထောင်ကို တည်ဆောက်ခဲ့သည်မှာ အုပ်ချုပ်သူများအတွက် အကြောင်းရှိ၏။

ပထမအကြောင်းမှာ ကျွန်းသို့ ရောက်လာစလူများကိုပုံစံ

ပြုဖို့နှင့် ကျွန်းပေါ်တွင် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ လောကအောင် ဆိုးသွမ်းနေသူများကို ပုံစံကြီးပြန်ပြုဖို့ဖြစ်၏။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်ထောင်များတွင် ပုံစံပြသည့်စနစ်မှာ အလွန်အရေးပါသည်။

အောက်မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်ပြီးကတည်းက နယ်ချဲ့သမားတို့၏ ပထမဆုံးအလုပ်မှာ အကျဉ်းထောင်များ တည်ဆောက်ရေးဖြစ်၏။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပထမဆုံးဆောက်သည့် ထောင်မှာ မော်လမြိုင်ထောင်။

ပင်မရည်ရွယ်ချက်မှာ သူ့ကျွန်မခံလိုသူ မျိုးချစ်များကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းဖို့။

ထို့ကြောင့်လည်း ဗြိတိသျှအုပ်ချုပ်ရေး စနစ်အောက်မှ ထောင်နှင့် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုမှာ ခွန်တွဲလျက်ရှိ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် အုပ်ချုပ်ရေးကို အနှောင့်အယှက်ပြုလာသည့် ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်သူများကို ပုံစံပြစနစ်ဖြင့် ကြောက်ရွံ့သွားအောင် လုပ်ခဲ့ကြ၏။

ကိုဖိုးသင်တို့လူစု စီလူလာထောင်ကို ရောက်စက အရိုက်အနှက် အထုအထောင်းကို ရေရေလည်လည် ခံကြရသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်နှင့်အသက် မြဲပါတော့မလားဟု ထင်ရလောက်အောင် ခံရပါသည်ဆိုသော် စာဖွဲ့ခြင်း လွန်ကဲသွားသည်ဟု ဆိုလေမလား မသိ။

ပိုဆိုးသည်က အိန္ဒိယလူမျိုးထောင်ဝန်ထမ်းများ၏ စကားကို သူတို့က နားမလည်။ သူတို့ပြန်ပြောသည်ကို ထောင်ဝန်ထမ်းတွေက နားမလည်နှင့် အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း မနာခံရကောင်းလားဟု မဲပြီးရိုက်သည်။ ထိုသည် ထောင်းသည်၊ အကောင်းပြောသည်ကို အဆိုးထင်ပြီး ထပ်ခါတလဲလဲ တုတ်ချက်မစ်အောင်ရိုက်ခဲ့သဖြင့် မိအားနှစ်ခါနာအဖြစ်ဆိုးနှင့် တိုးခဲ့ကြရ၏။

မြန်မာလူမျိုးထဲမှ တကွန်းသို့ရောက်ခဲ့သူများတွင်ဖိုးသင်တို့အစုက ပေ့ဆော်ဦး ဈေးဦးပေါက်အစု၊ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ ပို၍ခံရသည်။ ကုလားစကားကို ထမင်းစားရေသောက်ပြောတတ်သူ တစ်ယောက်မျှမပါ။ စီလူလာထောင်အဝင်တွင် တယ်ပုခံခံရသည်ကို ပြောဖို့ကိုပင် ပြောမဝံ့ရှိခဲ့သည်။

အဆောင်သို့အရောက်တွင် ဇာတ်ရာဇာတ်ချက် ပေါင်းစုံနှင့် ခါးသီးသော စီလူလာထောင် အတွေ့အကြုံများက အိပ်မက်ဆိုးများဖြင့် ပြန်လည်ထင်ဟပ်ခဲ့၏။

ဖေဖိန်မှာ ခါးတစ်ဖက်စောင်းသွားသည်။ ချိုစောင်းဟူင် ထွက်နေသည့် အာလူးသီးမှာ ဘဲဥသောသောအရွယ် ရှိချေ၏။ ခါးတစ်ဖက်မစောင်းလျှင်လည်း ပင်လက်လန်၍ အိပ်လို့မရ ကျောကုန်းပေါ်တွင် ခဏ်ရာအပြည့်၊ အိပ်ရာထဲ တစ်ပတ်လောက် လဲနေခဲ့သည်။

ခဏ်ရာပေါင်းစုံ ရထားသော်လည်း ဖိုးသင်အခြေအနေက ဖေဖိန်ထက်စာလျှင် လှုပ်နိုင်ရှားနိုင်၊ ထနိုင်သွားနိုင် ရှိသည်။

အင်သောက်ကဲ့နေရသည့် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က ဖေဖိန်ထောင်နိုင်ရုံသေးသလို သာ တော်တော့သည်။ နို့မဟုတ် ဖေဖိန်ခမျာ အခက်၊ အပေါ့အလေး စွန့်ဖို့ပင်မလွယ်။ ဖေဖိန်၏ဝေယျာပစ္စကို ဖိုးသင်က မညည်းမညူလုပ်ပေးခဲ့သော စောင်းသွားသောခါးကို ပြန်တည့်လာသည် အထိ ဖိုးသင်ကပင် နှိပ်နယ်ပေးခဲ့ရသည်။

ဖေဖိန်ခမျာ ဖိုးသင်၏ကျေးဇူးကို တစ်နေ့ဆပ်ခွင့်ကြိုလိမ့်မည်ဟု တဖွဖွပြောခဲ့သလို သူ၏ခါးနာပျောက်ချိန်မှစ၍ ဖိုးသင်ကို ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုပြီး ကျေးဇူးတူ ပြန်ခဲ့၏။ ခါတင်က သူ့ကို ခိုင်းချင်ရာခိုင်းပါ၊ ပြုလိုရာပြုပါဟု သို့ ကိုယ်ကို ဖိုးသင်လက်ထဲ ထိုးအပ်ခဲ့၏။

သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် တွယ်ရစ်လာသော သံယောဇဉ်ကြီးမှာ ပို၍သာ ခိုင်မြဲနေသည်။ အပြင်အိပ်ဆောင်သို့ ပြောင်းနေသည့်အခါတွင်လည်း တပူးတွဲတို့ အတူတကွ နေခဲ့ကြပြီး ဖိုးသင်အလုပ်များကိုပါ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့၏။

ဖိုးသင်က အကြံသမား။

တခြားသော အကျဉ်းသားလို ချေးကျရာပျော်ပြီး ရှာလိုက်ပေးလိုက်၊ သောက်လိုက်စားလိုက်၊ ဘိန်းကလေးရှုလိုက်နှင့် ပေါ့ပေါ့မနေ၊ ရှာဖွေရသမျှကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် အထုပ်ထုပ်စုခဲ့သည်။

ဖိုးသင် ဤသို့ ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ် ရှာဖွေစုဆောင်းနေသည်မှာ ပြည်တော်ပြန်ခရီးတွင် သုံးဖို့မဟုတ်၊ သူတို့အတွက် ပြည်

တော်ပြန်ခရီး ရက်သတ်မှတ်ချက်မရှိ၊ ရှိသည့်တိုင်အောင်လည်း
ဖိုးသင်က ထိုအချိန်ထိမစောင့်နိုင်၊ ဖိုးသင်မှာ တကျွန်းမြေကို
ကျောခိုင်းဖို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အချိန်ရှိသရွေ့ တွေးတောကြံစည်၍
နည်းလမ်းအသွယ်သွယ်ကို ရှာဖွေနေသူပါတည်း။

သုံး

အင်ဒမန်ကျွန်းစုတွင် ဂိုဗလဲယားဆိပ်ကမ်းအပြင် ပို့ကွန်
ဝေါလစ်ဟု အမည်တွင်သော ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုကိုလည်း တည်
ဆောက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုပို့ကွန်းဝေါလစ်သည် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ
စစ်ပွဲအတွင်း မြိတိသျှသင်္ဘောများ ရပ်နားဆိုက်ကပ်ရာ ဆိပ်
ကမ်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် လက်ဖက်နှင့်ဗလဲယားအား စေလွှတ်၍ပို့ကွန်း
စုကို ကိုလိုနီအဖြစ် တည်ထောင်ရန်နှင့် ရေတပ် အခြေခံစခန်း
တည်ဆောက်ရန် အကြံအစည်မှာ မကြာမီသော အချိန်ကာလ
တွင်ပင် ပျက်ပြယ်သွားခဲ့၏။

၂၈ ❀ ကျော်ပြသန်း

သို့ရာတွင် ကိုလိုနီပြုရေးအစီအစဉ်ကို လုံးဝ စွန့်လွှတ်ထားခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။

၁၈၅၀ ခုနှစ်၊ အိန္ဒိယတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော တပ်တွင်း ပုန်ကန်ထကြွမှုမှ စတင်ခဲ့သည့် လှုပ်ရှားမှုအကျိုးဆက်ကြောင့် အိန္ဒိယ အကျဉ်းထောင်များတွင် အကျဉ်းသားများ တင်းကြမ်းဖြစ်လာသည်။ ထေရင်နှင့် မဆန်အောင် ဖမ်းဆီးခဲ့ရသော အကျဉ်းသားများကို ထားဖို့ထောင်များသော်လည်းထပ်ဆောက်ရမည်။ သို့မဟုတ် နေရာသစ်တော်လည်းရှာရမည်။

ဤတွင်နယ်ချဲ့အုပ်စိုးသူများက စီမံကိန်းတစ်ခု ရေးဆွဲလိုက်သည်။

နယ်ချဲ့အုပ်စိုးသူများ၏ အစီအစဉ်မှာ တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်အစီအစဉ်။

အကျဉ်းသားများအတွက် ထားစရာနေရာ ပြေလည်စေသလို၊ ကိုလိုနီနယ်သစ်ဖွင့်ပြီး ကုန်ထုတ်လုပ်မှုလည်း လုပ်နိုင်သည့် အင်ဒမန်ကျွန်းကို ပြန်လည်မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။

ဗုတိယအကြိမ်မြောက် အင်ဒမန်ကျွန်းသို့ ခြေဦးတည်လိုက်ခြင်းပါ။ နယ်မြေသစ်ဖွင့်၍ အကောင်အထည်ဖော်ရမည့်သူမှာ ဒေါက်တာဂျိမ်း(စ်)ဝေါ်ကာဆိုသူဖြစ်၏။

အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီ၏ မီးသင်္ဘောတင်စင်းမှာ အိန္ဒိယလူမျိုး ရာဇဝတ်အကျဉ်းသား ၂၀၀ ကို တင်ဆောင်လျက်ထွက်ခွာလာခဲ့ရာမှ နောင်တွင် ပိုမိုလဲယားဆိပ်ကမ်းဟု အမည်တွင်မည့်နေရာတွင် ခရီးဆုံးရပ်နားလိုက်သည်။

အင်ဒမန်ကျွန်းစုများမှာ တောတောင်းလွှဲဘိ၏။ ယင်းကျွန်းစု၏ လတ္တီတွဒ် မျဉ်းတည်ရှိမှုနှင့် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းမှုကြောင့် ချိုနွယ် ပိတ်ပေါင်းများမှာ ထူထပ်သိပ်သည်းနေသည့် အပင်များမှာ ရှင်သန်လွန်းသည်။ သစ်တောကြီးမှာ နေပြောက်မတိုးသာအောင် ပိန်းအုပ်နေသည်။

ချိုနွယ်ပိတ်ပေါင်းများမှာ ခြေချစရာ မရှိလောက်အောင် ပင် သိပ်သိပ်သည်းသည်း ထူထပ်နေသည်ကြောင့် ကျွန်းသို့ ရောက်လာ သူများအတွက် အဆောက်အအုံများ ဆောက်ရန် ရှင်းလင်းဖို့ပင် မလွယ်။

အကျဉ်းသားများကို မနားမနေ တရကြမ်းခိုင်းပြီးယာယီ တဲများကို ရက်ပိုင်းအတွင်းပြီးအောင် ဆောက်ကြရသဖြင့် ပထမအသုတ်ရောက်လာသည့် အကျဉ်းသားများမှာ ရက်ပိုင်းအတွင်း ခြေပစ်လက်ပစ်ရှိဖြစ်ကုန်ကြသည်။

အစားဆင်းရဲသည့် ဒဏ်နှင့်အလုပ်ပင်ပန်းလွန်းသည့် ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်မရှိကြ။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဂျိမ်း(စ်)ဝေါ်ကာ၏ စည်းကမ်း တင်းကျပ်မှုက ပည်း တမော့င့်၊ အကြီးမားဆုံး ပြဿနာက နီဂရစ်ဘိုခေါ် ကပ္ပလီ လူပုလေးများ၏ နှောင့်ယှက်မှု။

မမြင်ရသော နေရာမှထွက်လာသည့် အဆိပ်လူး မြားဒဏ်ကြောင့် နေ့မြင်နေပျောက်၊ ဟောတစ်ယောက်၊ ဟောတစ်ယောက် သေကြ ဒဏ်ရာရကြရှိနေသည့် ဦးရေမှာ မနည်း၊ ကျည်ဆန်အသွားနှင့် အဆိပ်လူးမြား အပြန်မှာ တလှည့်စီရှိနေသည်။

အကျဉ်းသား အချို့မှာ သေမြေကြီး ရှင်ရွှေထီး နှလုံးမူ
ပြီး ရွှေထီးထက် မြေကြီးစာဖြစ်မည်ကို သိပါလျက် ပြေးကြ
သည်။ ပြေးသူများမှာ အကျဉ်းစခန်းမှ လွတ်မြောက်စေကာမူ
ကပ္ပလီလူပုလေးများလက်တွင်းသို့ ရောက်သွားကြသည်သာ။
ကပ္ပလီလူပုကလေးများ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရပြီဆိုလျှင်မသက်
သာ။ သစ်ပင်ကြီးများတွင် တွဲလွဲချိတ်ဆွဲပြီး အစာငတ် ရေငတ်
ထားကြ၏။ အချို့ကပ္ပလီလူပုကလေးများနှင့် နားလည်မှုရပြီး
ပြောသည် သွားသော်လည်း ပြေလည်မှုရသူများမှာ အလွန်
အလွန်နည်းပါးသော ဝက်ချိုးရေတွက်ရလောက်သည့်အရေ
အတွက်သာရှိ၏။

ဗုတိယသင်္ဘော ရောက်လာသည်။

အကျဉ်းသားဦးရေ(၅၀၀)ခန့်ပါလာသဖြင့် မူလအကျဉ်း
သားဦးရေနှင့် ပေါင်းလိုက်လျှင် အကျဉ်းသား(၇၀၀) ရှိလာ
သော်လည်း အလုပ်မသက်သာရုံမက အစားအသောက်ပါ
ပို၍ ဆင်းရဲလာသည်။

အကျဉ်းသားဦးရေများလာသလို ငှက်ဖျားနှင့်ဝမ်းရောဂါ
များလည်း နှိမ်၍မရလောက်အောင် ထကြွကူးစက်လာသည်။
(၇)လ ကာလအတွင်း အကျဉ်းသား(၄၀၀)မျှသာကျန်
တော့၏။ တစ်ဝက်နီးပါးခံဆုံးခဲ့ကြသည်။ ကျန်ရှိသူများအနက်
အချို့မှာ မူလပုံမှန် စိတ်အနေအထားမရှိ၊ တချို့မှာ သွက်
သွက်ခါအောင် ရူးသွပ်ကုန်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်းသူ ရူး

ထင်ယောက်လက်ချက်ဖြင့် အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ် လော့ဗ်မေယို
အသတ်ခံခဲ့ရသည်။

* * *

၁၈၇၂ ခုနှစ်

ပိုဗလဲယားဆိပ်ကမ်းနှင့် ရုံးအဆောက်အအုံများ၊ လူနေ
အိမ်ခြေများ တည်ဆောက်၍ အခြေတကျ နယ်သစ်ဖွင့်ခဲ့သည်
(၁၄)နှစ်နီးပါးရှိခဲ့ပြီ။ အတော်ကလေး အသားကျပြီ
ဆိုနိုင်သော အနေအထားသို့ ရောက်ရှိလာသဖြင့်ဂျိမ်း(စ်)
ဝါကာက ကျွန်းများအနေအထားနှင့် လုပ်ငန်းတိုးချဲ့မှု
တို့ရင်ခံစာ တင်သွင်းလိုက်၏။

ထိုအစီရင်ခံစာအရ ကျွန်းများ၏ အနေအထားကို မျက်
နှာဖြင့်ကြည့်ရှုရန်အတွက် 'အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ် လော့ဗ်မေယိုကိုယ်
တိုင်' ပိုဗလဲယားသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ဘုရင်ခံချုပ်
သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘောဆိပ်အနီးတွင် ပေ-၂၀၀မြင့်သော
စောင့်ဟာရီယက်တောင်ကြီးက သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းကို အုပ်မိုး
အားဘိသို့ရှိနေသည်။

ကြိုဆိုရန် စောင့်ဆိုင်းနေသူ အရာရှိများမှာ သစ်လွင်
တောက်ပြောင်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်လျက်
ထွက်နက်ကိုင် တပ်သားများကလည်း သတိ အနေအထားနှင့်

အသင့်ရှိနေကြသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အကျဉ်းသား အချို့မှာ ဘုရင်ခံလျှောက်မည့်လမ်းကို ဖုန်သိပ်သည်းစေရန် ရေလောင်း၍ ဝှုလမှခေါ်သံလုံးကြီးများနှင့် ထူပေးနေကြ၏။

ဘုရင်ခံချုပ် လော့စ်မေယို ကမ်းပေါ်သို့ ခြေချမီသည်နှင့် ဘုရင်ခံချုပ်ဆီသို့ ပြေးသွားသည့်အကျဉ်းသားတစ်ဦးနှင့် ဘုရင်ခံချုပ်တို့ လုံးထွေးသွားသည်။

ရုတ်ရုတ်ခဲခဲ အော်သံ တစ်သံများနှင့် အတူ သေနတ်သံ ထွက်လာသည်။

အကျဉ်းသားမှာ မောက်ခုံကြီး....

ဘုရင်ခံချုပ် လော့စ်မေယိုမှာ ပွေ့ချီထားသူများ၏ လက်ထဲတွင် မေ့မျောလျက်။

အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ် လော့စ်မေယိုမှာ ပို့ဗလဲယား အနေအထားကို အဝေးမြင်ကွင်းမှသာ ကြည့်သွားရ ရှာ၏။ သင်္ဘောဆိပ်အဆင်းတစ် စိတ်နောက်နေသော အကျဉ်းသားတစ်ဦး၏ ဓားချက်မိပြီး သေဆုံးသွားသောကြောင့်ပင်။

ပို့ဗလဲယားမှာ အကျဉ်းသားတို့ သွေးနှင့် တည်ဆောက်ခဲ့သော လိုအိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်၏ သွေးလည်းရောစွက် ပါဝင်သည်ဟု ဆိုရမည်ပါတည်း။

* * *

မနက်အရုဏ်တက်ချိန်မှ ညနေ နေလုံးစုံးစုံးမြုပ်ချိန်အထိ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားရှိနေကြသည့် တကျွန်းရောက် အကျဉ်းသားများမှာ ညဉ့်နက်သည့်တိုင်အောင် ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် မယဉ်ပါးကြနိုင်သေးပေ။ အိပ်ချိန်ရောက်သည်အထိ လှုပ်ရှားခြင်းနှင့် အဖော်ပြုနေရစမြဲရှိကြ၏။

တစ်နေ့ကုန် အလုပ် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရသူများသည် ခေါင်းအုံးနှင့်ထိလျှင် အိပ်ပျော်သွားတတ်သည်ဟုအဆိုရှိသော်လည်း တကျွန်းသို့ အစောဆုံးရောက်သည့် အကျဉ်းသားများမှာ မှာမူ အိပ်ချင်သည့်မျက်လုံးကို အတင်းပြု၍ လှုပ်ရှားနေကြရ၏။ စိတ်ချလက်ချအိပ်၍မဖြစ်၊ မြေဆိုးများ အန္တရာယ်က အချိန်မရွေး လာပေးနိုင်သမို့ သတိပီရိယထားပြီး အိပ်ကြရသည်။ မြေဆိုးများမှာ အိပ်ရာထဲထိအောင် တက်လာတတ်ရာ အိပ်ခင် မြေထိုးများကို လှည့်ပတ်ရှာရသည်မှာ အလုပ်တစ်ခု။ ထမတော့ အန္တရာယ်အတွက် မြေဆိုးကို ရှာဖွေရခြင်းဖြစ်၏။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဟင်းလျှာအတွက် မြေဆိုးကို သဲသဲမဲမဲရှာဖွေကြသည်။

မဆလာနိုင်နိုင်နှင့်ချက်သည့် မြေသားဟင်းမှာ စားမြိန်စာ

ဟင်းလျာတစ်ခွက် ဖြစ်လာရုံမက ခွန်အားကိုလည်း တိုးပွားစေသည်ဟု အဆိုဖြစ်လာသည်။

မြွေသားကို အရေခွံဆုတ် မီးရဲရဲနှင့်ကင်ပြီး အရွက်နှင့်တူဖက်ကြ၏။

တစ်နှစ်ပင် မကြာလိုက် မြွေတွေ့ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားဟော့၏။ သူတို့၏အနှောင့်အယှက်ရန်မှ ကင်းဝေးသွားရုံမက နောက်ပိုင်းတွင်မူ မြွေဆိုသည်မှာ တကျွန်းတမြေတွင်ရှားပါးသော သတ္တဝါအဖြစ် ပြောစမှတ်ပြုကြရပေသည်။

မြွေဆိုးများကို မျိုးတူးလုမတတ် နှိမ်နင်းခဲ့ကြသည့် အပြင် သိပ်သည်းထူထပ်နေသော ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း များကိုလည်း လည်နေရာတွင် သည်သို့ တောကြီးရှိခဲ့သည်ဟု မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ရှင်းလင်းပြီးကြလေပြီ။

တည်ဆောက်မည့် ပို့လဲယားမှာ မြင်ကွင်းပြင်ကို ကျယ်ပြန့်စေပြီးနောက် အဆောက်အအုံများကို စတင်ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြ၏။

မြေအုတ်ကိုမသုံး၊ စက်ကိရိယာကို အားမပြုဘဲ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို အသုံးပြု၍ အကျဉ်းသားတို့၏ လုပ်အားနှင့် တည်ဆောက်ခဲ့သည့် စီလူလာအကျဉ်းထောင်ကြီးမှာ ဘုဒ္ဓဘာသာဆိပ်တောင်ဘက် ကြက်လျှာစွန်းတွင် မိုးမိုးမတ်မတ် ဝံ့ထည်လာသလို ပို့လဲယားဆိပ်ကမ်းအဝှမ်း မိုင်ပက်ခန့်ဝေးသော နေရာတွင်ရှိသည့် 'ရေ့စစ်ကျွန်း' တွင် ခရစ်ယာန်တရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ကျောင်း၊ လက်နက်ကိုင်တပ်များတက်စစ်တန်းလျားများ၊ ကလပ်ကဲ့သို့ အစုံရနိုင်သော အရာရှိရိပ်သာ

တစ်ဆောင်နှင့် ကျွန်းမင်းကြီးချုပ်အတွက် ခန့်ညားသောကျွန်းမင်းကြီးဂေဟာသည်လည်း မိုးမိုးမတ်မတ် ဝံ့ထည်ထည်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုမှ အစိုးရဂေဟာ၊ ဆေးရုံ၊ အရာရှိအိမ်၊ အကျဉ်းထောင်များအိမ်၊ အက်ဘာဒင်ဈေးစသည့် အဆောက်အအုံများ၊ ပေါ်ပေါက်လွင်လွင် ရှိလာသလို ဂေါက်သီးရိုက်ကွင်း၊ တင်းနစ်ကွင်းနှင့် နောက်လုံးကွင်းများလည်း နေရာယူပြီးရှိကြသည်။

ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းအတိအကျမရှိသည့် ပို့လဲယား အမည်ရသောကျွန်းသည် အကျဉ်းသားတို့လုပ်အားဖြင့် မြို့အသွင်ပြင်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါလေပြီ။

အကျဉ်းသားတို့၏ လက်ဖဝါးများ ပုခုံးများမှာ စီလူလာထောင်မှ ကျောက်တုံးကြီးများကဲ့သို့ မာကျောဖုတ်ထစ်လျက်။

အကျဉ်းသားတို့၏ သင်္ချိုင်းတွင် မြေပုမို့ဖို့ကလေးများ ပြားများပြားလျက် ရှိချေပြီတည်း။

သဘာဝအလှအပများ စီခြယ်ထားသည့် တစ်ကျွန်းမြေ၏ အဝေးမှာ အလှအပတို့ စုဝေးယှက်ဖြာနေသည်သို့။

ဒီ ဗလဲယားဆိပ်ကမ်းနှင့်မနီးမဝေး ကျောက်ငူအစွန်းလေး အပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသည့် အကျဉ်းသားကြီးနှစ်ယောက် ၏ မျက်လုံးများမှာ မြင်ကွင်းအဆုံးဆီသို့စူးရှောက်နေရာသူတို့ နှစ်နေသည့် နေရာမှ ကော်တင်အမည်ရှိ ကျောက်ဆောင် ကျောက်တိုင် ၊ ရေးရေးပျဉ်း လှမ်းမြင်နေရ၏။ ထိုနေရာသို့ သူတို့ ရောက်ဖူးသော်လည်း ရောက်ဖူးသူများ ပြောပြချက်အရ သဘာဝလှပသော သဲသောင်ပြင်ကြီးရှိသည်ဟုသိထားကြ၏။

လေး

ပင်လယ်ကမ်းပင်များ စီရံပေါက်နေသည့် သောင်ပြင် ကြီးကို ကျောက်ဆောင်ကြီးများက ကာဆီးထားသဖြင့် ကျောက်ဆောင်တန်းနှင့် တိုက်ပြီး ဖွားကျလာသည့် ဒီလှိုင်း ပေါင်းရေများများမှာ သောင်ပြင်ကြီး၏ အလှအပကို ပို၍ ပေါက်လွှဲစေခဲ့၏။

သောင်ပြင်ကြီးရှိရာ ကျောက်ဆောင်ကျွန်း၏ အမည်မှာ ဗလဲယား၏ နောက်ပိုင်းတွင် တွင်ရစ်လာသည့်အမည်ဖြစ်၏။

သဲသောင်ပြင်ကြီးရှိရာ ကျောက်ဆောင်ကျွန်း၏ အမည်မှာ သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်၏ အမည်ကို အစွဲပြုပေးထားခြင်း ဖြစ်ရာ ထိုကျောက်ဆောင်ကျွန်းတွင် အခြေချ နေထိုင်ခဲ့သော ကော်တင်အမည်ရှိ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးအမည်ကို ကျောက် ဆောင်ကျွန်းအမည်အဖြစ် ကမ္ဘာတစ်လွှဲကြားဖြတ်ပေးခဲ့သည်။

ကျောက်တန်းစွန်းလေးပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသည့် အကျဉ်း သားနှစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများမှာ အဝေးဆီသို့ စူးရှောက်

နေလုံးကြီး အမှောင်နှုတ်ခမ်းဝသို့ တိုးဝင်စပြုချိန်တွင် ဆည်းဆာ၏အလှဝန်းဖြာပေးထားသည့် တစ်ကျွန်း၏အလှ ဝယ်ပန်းချီရေးလိမ္မော်ပင်တို့ ဆိုရမည်သို့ရှိချေ၏။

စိတ်ကူးဖုတ်ချက်ဖြင့် အလှအပတို့ကို ညှိယူခြယ်သည့် တင်ပြစေနိုင်သော်လည်း သဘာဝအလှကို ညှိယူစုတ်ချက်တရား ရန်မှာမူ မလွယ်ကူပေ။

ပြာလဲသော ရေပြင်ကြီးနှင့် ညှိမှိုင်းနေသော အုပ်စု စုစု ကျွန်းကလေးများမှာ မျက်လုံးစူးရှောက်ပီလျှင် ရုတ်တရက် ပြန်ခွာနိုင်ရန် ခက်တိ၏။

နေသလို သူတို့၏ စိတ်အစဉ်မှာလည်း ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်သို့ ပျံလွင့်နေမှန်းမသိနိုင်အောင် ရှိနေကြလိမ့်မည်သာ။

တစ်ကျွန်းရောက်နေသူတိုင်း ပင်လယ်အော်ဘက်ကို မွေ့ကြည့်မိပြီဆိုသောအခါ မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ကြလေ့ရှိ၏။ သူတို့မွှေးဖွားကြီးပြင်းရာ အမိဇာတိမြေ ဘယ်ဆီတွင်ရှိလိမ့်မည်ဟု မမှန်းဆတတ်အောင် ရှိသော်လည်း သူတို့ မျက်စိစူးရောက်ရာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကြီး ထိုးကျနေသော နေရာတွင် ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်တတ်စမြဲရှိကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် အမိဇာတိမြေနှင့် ခွဲခွာခဲ့ကြသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ရှိ လေးလစုန်းခဲ့ပြီ။ ဒုက္ခလမ်းကြောင်းမပြောင်းသေးသော်လည်း ရောက်စကထက်စာလျှင် နေဘတ်ထိုင်တတ်နေသလိုထင်သာ ရှိလာပြီ။ မဆလားကဲသောပဲဟင်းကို ခံတွင်းတွေ့လာပြီ။ တစ်ကျွန်းအလုပ်ခွင်၏ ပင်ပန်းမှုဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိစေသည့် ကျင့်သားလည်း အတော်လေးရလာပြီ။ အလုပ်ခွင်သက်သာမှုရှိအောင် အကြံအဖန်လုပ်နည်းလည်း ကျွမ်းလာပြီ။ ကိုယ်ပိုင်အချိန်တွင် အလုပ်မှ ငွေရှာနည်းကလေးများလည်း တတ်ကျွမ်းလာပြီ။ ဘဝ၏ အလှည့်တစ်ကွေ့တွင် တွေ့ရသည့် လောကဓံကို အနိုင်မယူနိုင်သေးသော်လည်း ခံနိုင်ရည်ရှိလာပြီဟု ဆိုနိုင်သည်။

သို့စေကာမူ ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် ကိုယ်စိတ်သုခ ပြည့်ဝခြင်းဆိုသည်ကိုတော့ မျက်ကွယ်ပြုနေရမိ ရှိနေသေး၏။ ကျွန်းပေါ်တွင်သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည့်သူတို့၏ဟန်ပုန်

များမှာ သွက်လက်ဟန်ထင်နေသော်လည်း သူတို့ အများစု၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရွှင်ပျခြင်း ကင်းပဘိ၏။

‘သဗ္ဗေသတ္တာ၊ကမ္မသကာ’ ဖြစ်သမျှအကြောင်းအကောင်းဟု စိတ်အစဉ်သဘောမူနိုင်ကြစေကာမူ ရုပ်မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်ဟပ်လာသည့် သူတို့၏အပုံများမှာ ရေပွက်ဝမာသို့ တဒဂ်ပဟန်သာ ထင်နိုင်၏။

အတွေးစဉ်မှထွက်ပေါ်လာသည့်အဆွေးရိပ်များကို အံ့ရယ်နှင့်အပြုံးက မလွှမ်းသာပေ။

တကျွန်းရောက်သူတိုင်း ဇာတိမြေကို လွမ်းတုစိတ်၊ မိဘဆွေမျိုးသားမယားများကို သတိရစိတ်ဖြစ်ပေါ်ကြစမြဲ။ မေ့ပျောက်ရန်နည်းလမ်းအသွယ်သွယ်ဖြင့်ကြိုးစားကြသော်လည်း မရစကောင်း၊ အထူးသဖြင့် ညဉ့်အိပ်ရာထဲ အရောက်တွင် စိတ်အစဉ် ဘောင်ဘင်ခတ်လာစမြဲ ရှိကြ၏။ ဇာတိရပ်မြေနှင့် မိဘဆွေမျိုး သားမယားများကို လွမ်းတစိတ် ပေါ်လာတိုင်း ခယာကျားရင့်မကြီးများ ဖြစ်ပါလျက် မျက်ရည်ဝေ့ လည်လာကြ၏။ စိတ်ပထိန်းနိုင်သူများမှာ တိတ်တခိုး မျက်ရည်သွယ်ကြရသည်။ တကျွန်းရောက် အကျဉ်းသားများ၏ စကားခိုင်းတွင် အတိတ်အကြောင်း ပြန်မဖော်မိအောင် အဘတ်နိုင်ဆုံးရှောင်ကြ၏။ အတိတ်အကြောင်းဖော်သူ ပါလာပြီဆိုလျှင် ထိုစကားဝိုင်းမှာ ကြာရှည်မခံ၊ဘစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အလျှိုအလျှို ထသွားလေ့ရှိ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း အကျဉ်းသားများစုမိသည့် စကားဝိုင်းတွင် မဟုတ်ကဟုတ်က ညစ်တီးညစ်ပတ်စကားအထွေထွေပြော

နေကြသည်ကို ကြားရခြင်းရှိ၏။ တကယ်တော့ ဝိစေရိက်ကြမ်း
တမ်း၍ ပါးစပ်စည်းမစောင့်ပဲ ပြောကြခြင်းဟု ဆိုရမည်ထက်
ရောက်ရှိနေသည့် ဘဝအနေအထားကို မေ့ပျောက်စေရန် ကြံ
ဖန်၍ ပြောနေကြသည်ဟုဆိုခြင်းက ပို၍မှန်မည် ထင်ပါသည်။

ထိုသို့သော စကားဦးများတွင် မပ ၁၀ င်ပဲ တိတ်ဆိတ်မှုနှင့်
အတွေးကိုအဖော်ပြု၍ စိတ်ငြိမ်ရာနေရာကိုရှာဖွေပြီး အချိန်ကုန်
လွန်စေသူများလည်း ရှိကြ၏။

ထိုအထဲတွင် ဖိုးသင်တစ်ယောက် ပါသည်။

ဖေစိန်မှာ ဖိုးသင်လိုအတွေးသမားမဟုတ်။ တိတ်ဆိတ်မှုနှင့်
မယဉ်ပါးလို့ အပေါင်းအသင်းများနှင့် စကားစိုင်းဖွဲ့၍ ဖြစ်
သမျှအကြောင်း အကောင်းသဘောမူပြီး ပျော်ပျော်နေချင်သူ
ဖြစ်၏။

ဖိုးသင်က ပြေးဖို့ပဲ စိတ်ကူးနေသူ။

ဖေစိန်က သေလမ်းနှင့်မနီးချင်၊ နေလမ်းကနေ ဖြစ်လာမည့်
အခြေအနေကို အချိန်ယူပြီး စောင့်ကြည့်ချင်သူ။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အသွင်မတူကြ။

အသွင်မတူစေကာမူ သူတို့နှစ်ယောက်က တပူးတွဲတွဲရှိနေ
ကြသည်မှာ ဖိုးသင်၏ အရိပ်က ဖေစိန်အပေါ် လွှမ်းမိုးခြင်း
ခံနေရသောကြောင့်ဟု ဆိုရမည်ပါ။

* * *

ထိုနေ့က သူတို့နှစ်ယောက် ကျောက်တန်း အင်္ဂုစွန်းကလေး
ပေါ်မှာ အတူတကွ ထိုင်နေကြသော်လည်း စိတ်အစဉ်ပျံ
လွင့်ပုံ မှာမတူညီ တစ်ယောက်က သဘာဝ၏ အလှပေါ်တွင်
နှစ်မြောနေသည်။ တစ်ယောက်က ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်
ပေါ်ပြင်ကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုပေါ်တွင် နှစ်မြောနေသည်။

‘တစ်ကျွန်းရဲ့ ရှုမျှော်ခင်းတွေကြည့်ရတာ တော်တော်သာ
ဇာတယ်နော် ကိုကြီးသင်’

ဖေစိန်က တိတ်ဆိတ်မှုကို စကားသံဖြင့် လန့်နိုးဖိုက်သော်
လည်း ဖိုးသင်ထံမှ တု ပြန်သံထွက်မလာ။ တု ကိဘာဝေဆိုတဲ့
ဆိုတ်သာပင်ရှိနေ၏။ တု ပြန်သံ ထွက်မလာစေကာမူ ဖေစိန်
က ပြောလက်စ စကားကို မရပ်ပဲဆက်လိုက်သည်။

‘အခုလို ရာသီဥတုကသာယာနေတော့ ပင်လယ်ရေပြင်ကြီး
ဟာ ငြိမ်သက်ပြီးလှနေတယ်။ ကျောက်ပြားပြာပြာကြီးခင်းထား
သလိုလို၊ တံမြစ်အဝတ်နက်နက် ညိုညိုကြီးကို တင်းတင်း
ခင်းရင်း ခင်းထားလို့လိုလို သိပ်ကြည့်တောင်းတာပဲ။ မင်းကြီး
ကျွန်းကလဲ ရေပြင်ထဲက ထိုးထွက်နေသလိုပဲ။ အောက်မေ့ရ
တယ်။ ကျွန်းကလေးတွေ စိုင်းပတိနေပုံကလဲ တမျိုးကြည့်
တောင်းတယ်။ မီးခိုးတောင်က မီးခိုးတွေကလဲ တလူလူထွက်
ပုံတော့ကျွန်းက အုန်းပင်တွေကလဲ တယိမ်းယိမ်း တနွဲ့နွဲ့
သွေ့သွေ့ပဲဗျာ’

အင်းမလုပ်အဲဒါမလုပ်ရှိနေသည့် ဖိုးသင်က ဖေစိန်ကို ပြတ်ခွဲ
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖိုးသင်၏အကြည့်မှာ ကြည်ကြည်မြဲမြဲ
မရှိ၊ ထန်သယောင် မာသယောင်ရှိသည်။ မနှစ်လိုသည့်ဟန်မှာ
မျက်နှာပေါ်တွင် အထင်းသား ပေါ်နေသည်။

‘မင်းပြောသလို ဒီကျွန်းကြီးက သိပ်လှ နေတာပေါ့လား
နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့အစ်ကိုဖိုးသင်၊ သေသေချာချာကြည့်လေ တကယ်
လှလေဗျ’

‘ဘာလှတာလဲကွ၊ ဒီဒုက္ခဘုံ ကျွန်းကြီးထက် အကျည်းတန်
အရုပ်ဆိုးတာများ လောကမှာရှိသေးလို့လား၊ မင်းပို့ ဒီဒုက္ခ
ဘုံ ကျွန်းကြီးကို ‘တောက်’ ဘာလှတာလဲ(.....) လှတာလား’

‘ဟာ အစ်ကိုဖိုးသင်ကလဲ ခေါ်သချည်းပဲ လှတာဟာလှ
တာပဲပေါ့ဗျ၊ လှတာကို အကျည်းတန်တယ်လို့ မျက်စိ ပြောင်း
ပြန်မြင်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ’

ဖိုးသင် လေသံမာသလို သူ့ လေသံလည်း ထန်သွားသည်။

‘ဝေါကစေတနာနဲ့ ပြောတာပါ ဒီကျွန်းကို အကျည်းတန်
အရုပ်ဆိုးတဲ့ ဒုက္ခဘုံ လို့ မမြင်သမျှ မင်းတို့ရဲ့ ဘဝနိဂုံးဟာ
ဒီကျွန်းပေါ်မှာပဲ ချုပ်ငြိမ်းသွားလိမ့်မယ်၊ ကျွန်စုတ်တဲ့ သရက်
စေ့ ဆိုတာတော့ မင်းကြားဖူးမှာပေါ့၊ တို့ဘဝက ကျွန်တေရင်
မဟူစိဘူးက ကျွန်စုတ်တဲ့ သရက်စေ့’

‘အစ်ကို ဖိုးသင် ပြောတာလဲ ဟုတ်တယ်လေ၊ ခါပေမယ့်
ကျွန်တော်တို့က ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့လို့သာ သူတို့က ဒီကိပို့နိုင်
တာဆိုတော့’

‘နေဦး နေဦး မင်းပြောသလိုဆိုတော့ မျက်နှာဖြူတော့
မှာ အပြစ်မရှိဘူး၊ တို့မှာသာ အပြစ်ရှိတယ်ပေါ့၊ ဒီလိုဟုတ်လား’

ဖေစိန်က နှုတ်ကံ မပြန်၊ ဖိုးသင်ကို အတိုက်အခံပြော၍
ပထူးမှန်းသိသဖြင့် စကားပြန်မဟုတ် ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဖိုးသင်
ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လေကြောမပြတ်။

‘ကိုယ်စာပြစ်မှုကျူးလွန်တယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်ကွ၊
ခါပေမယ့် တို့ကို တို့တိုင်းပြည်က ထောင်တွေမှာပဲထားပေါ့၊
ခုတော့ တို့ကိုမိသေးဖဝေး နေရာတွေခေါ်လာပြီး ကျွန်တွေလို
ခိုင်းတယ်ကွာ၊ ထူးတောင် ခွေးလိုဝက်လို၊ ခိုင်းတာကနား
လိုကွာလို့၊ ကိုကို ထမင်းကျွေးရမည့်အစား ဆန်ဖိနပ် ဆီဖိုးပေး
တာကိုပဲ လခပေးထားသလို လှည့်ထားသေးတယ်၊ ဒီတော့
တို့ဘာလုပ်မလဲ မစဉ်းစားသင့်ဘူးလား၊ ဒီဒုက္ခဘုံက လူတ်
အောင်လုပ်မလား၊ ဒီဝရဲကျွန်းမှာပဲ အသေခံမလား၊ ရွေးစရာ
နှစ်လမ်းပဲ ရှိတာပေါ့ကွ တို့တိုင်းပြည်ကို ဘယ်တော့ပြန်ပို့
မယ်ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက် ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲဟာ၊ အေး မင်း
တို့က ခါကို မစဉ်းစားဘူး၊ တကျွန်းလှတာကိုပဲ ရေကြီး
ခွင်ကျယ် လုပ်နေကြတယ်’

‘အစ်ကိုဖိုးသင်ပြောတာလဲ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ခါပေမယ့်
စဉ်းစားလိုက်တိုင်း မလွယ်တဲ့ကိစ္စကြီးကို သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မ
သကာလို့ သဘောထားနေရတာပါ’

‘မင်းတို့လို လူငယ်တွေကတောင် ဒီစိတ်မျိုး မွေးနေတော့
ကျွန်းကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ကောင်အတွဲ အကြိုက်ဖြစ်နေတာပေါ့’

‘ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်းကလဲ စည်းလုံးမှုမှမရှိဘဲ အစ်ကို

၄၄ ❀ ကျော်ပြသန်း

ဖိုးသင်

‘စစ်ပရောက်ခင် မြားမကုန်ချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ လုပ်ရင် ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးမေးစမ်းပါ’

‘ဪ ဝါနဲ့ အစ်ကိုဖိုးသင်ကိုပြောဖို့တောင်မေ့နေတယ်၊ အစ်ကိုဖိုးသင် ဘာကြံနေတယ်ဆိုတာ ကိုကြီးမြမောင်တောင် သိနေတယ်ဗျ၊ တနေ့ကပဲ ကျွန်တော် ကို သဘာဝပေးသွားသေးတယ်၊ ဖော်ကြာ အသံကြောင့်ဖားသေဆိုသလို ဘာမျှမလုပ်လို့ကံရသေးဘဲ စီလူလာထောင်ထဲ ပြန်ဝင်နေရဦးမယ်၊ အဲဒါ အစ်ကိုဖိုးသင်လဲ သတိထားဦး’

‘ထောင်ထဲပြန်ဝင်ရတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ ထောင်ထဲမှာနေရတာက အလုပ်တောင် သက်သာပေးမယ်၊ မင်း ဒါတွေကို ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မြမောင်တို့က အလကားကောင်တွေပါ’

‘ကဲ အစ်ကိုဖိုးသင် ပြန်ကြဦးမှ မောင်ရိပ် သမ်းလာပြီ’ တကျွန်း ရောက်သူတိုင်း ဖိုးသင်လို စိတ်မျိုး ရှိကြသည်၊ ဒါပေမယ့် ဘင်္ဂလား ပင်လယ်အော်ကြီးကို ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံဖြတ်ကျော်ရမည့်အဖြေ ရှာမရသောကြောင့်သာ ကျန်စုံတို့ သည့် သရက်စေ့ အဖြစ် ကြိတ်မှိတ်နေရခြင်းဖြစ်ပေမည်။

တစ်စုံတစ်ခုကော ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သူများသည်နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အကျိုးဆက်ကိုသာ လေးလေးနက်နက်တွေးတော ဆင်ခြင်ကြမည်ဆိုပါက နောင်မှတရမည့် နှောင်တကို ရင်ဝယ်ပိုက်ရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလေ။

လောဘ၊ နာမ်၊ မောတ အကြောင်းသုံးပါး ရှိရာ

အကြောင်းတစ်ပါးပါးကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာသော ဖြစ်မှုကို ကျူးလွန်ပြားအံ့ ထိုမှနောက်ဆက်တွဲ ဘရိပ်သဖွယ် ပါလာမည့်အကျိုးဆက်ဟူသမျှသည် အကောင်းဟူ၍ မရှိရာ၊ အဆိုးလေးနှင့်အဆိုးကြီး အကျိုးဆက်ကိုသာ ခံရလိမ့်မည်ပါကည်း။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အကြောင်းသုံးပါး ရှိသည် အနက် ဒေါသအကြောင်းနှင့် ယှဉ်လာသည့်အခါ လူဆိုး လူ မိုက်တို့ထက် လူရိုးလူကောင်းတို့၏ ဒေါသသည် ပို၍ပြင်းထန် ငှာပေါက်ကွဲလွယ်တတ်၏။ လူဆိုးလူမိုက် မဟုတ်သူတို့ထောင် ထဲရောက်ရခြင်း၏ မှုခင်းဖြစ်ရပ်များကို ကြည့်လျှင် ဒေါသ ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသောမှုခင်းထက် လောဘကြောင့် ဖြစ်သည့် မှုခင်းက သာလွန်များပြားသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။

ငါး

မှုခင်းဆိုသည်မှာ ကိုယ်ကကျူးလွန်ချင်သော ဆန္ဒကြောင့် ဖြစ်ပွားသော မှုခင်းနှင့် ကိုယ်ကကျူးလွန်ချင်သော ဆန္ဒမပါ သဲ တဒဂ်ဟန် မောဟအမှောင်တိုက် ဖုံးလွှမ်းမှုကြောင့်မည် သည့်အတိုင်းအတာအထိ ကျူးလွန်မိမှန်းမရှိဘဲ ကျူးလွန်မိ သည့်မှုခင်းဟူ၍ရှိ၏။

မျိုးရိုးဗီဇ စရိုက်အခြေခံ ကောင်းပါလျက် ထောင်ထဲ ရောက်လာသူများ၏ မှုခင်းဖြစ်ကြောင်းကို စေ့ငုံကြည့်သည့် အခါ ခိုးဆိုးလုထက်တိုက်ခိုက်မှု ကျူးလွန်၍ထောင်ထဲရောက် ရသူထက် မမျှော်လင့်ဘဲ လက်ရောက် ကျူးလွန်မှုကြောင့် ထောင်ထဲရောက်လာသူများက အများစုဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရ၏။

လက်ရောက်ကျူးလွန်မှုသေးလျှင် အမှုသေး၊ လက်ရောက် ကျူးလွန်မှုကြီးလျှင် အမှုကြီး ဟူ၍ရှိရာ စိတ်ဆန္ဒ မပါသော် လည်း လက်ရောက်ကျူးလွန်မှု ပြင်းထန်သွားသည်မှ အမှုကြီး တရားခံဖြစ်သွားရသူများလည်း ရှိသည်။

ဥပဒေသဘောအရ စိတ်ဆန္ဒ ပါမပါဆိုသည်ထက် ပြစ်မှု ကျူးလွန် မကျူးလွန် ဟူသည့် အခြေခံ သဘောကို ကြည့်၍

‘ဖိစီးဆိုး၍ လူဆိုးဖြစ်သည်’ ဟူသော ဆိုရိုးစကားရှိ၏။

‘လူကောင်း လူရိုးသည် ထောင်နှင့်မနီး၊ လူဆိုးလူမိုက်နှင့် ထောင်သည် လက်တစ်ကမ်းပင်မဝေး’ ဟုပြောလေ့ ရှိကြ၏။

မည်သို့ဆိုစေ လူဆိုး လူမိုက်များ ထောင်ထဲရောက်သည် မှာ မဆန်း၊ လောကသဘောအရ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် မဟုတ်သဖြင့် ဆန်းသည်ဟု ဆိုနိုင်ရာ။

တကယ်တော့ လူဆိုးလူမိုက်ချည်းသာထောင်ထဲသို့ ရောက် သည် မဟုတ်မူဘဲ လူရိုးလူကောင်းများသည်လည်း ထောင်ထဲ သို့ရောက်ကြသည်။ လူကောင်းများ ထောင်ထဲရောက်သည်မှာ အနည်းစုဖြစ်၍သာ ပြောစမှတ်ပမာ စကားမတွင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ် ရမည်။

အဆုံးအဖြတ်ပေးရသည်ဖြစ်ရာ ပြစ်မှု၏အတိမ်အနက်ကို ကြည့်
၍ အပြစ်အကြီးအသေး ပေးရမည်သာ။

ဖေစိန်မှာ မျိုးရိုးဗီဇစရိုက် အခြေ ကောင်းပါလျက်က
ထောင်ထဲရောက်ရသူ၊ ခုတော့ ထောင်ထဲတွင်သာမက ရေခြား
မြေခြား တကျွန်းသို့ပင် ရောက်ခဲ့ရလေပြီ။

သူ၏ ဘဝအနေအထားမှာ အချုပ်တို့ ထောင်တို့နှင့် မနီး
စပ်ပါပဲ ကျွန်းဒဏ်ခံ အကျဉ်းသားဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်
ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အပူကြောင်းမှာ ကြမ္မာကိုပဲ ရိုးမယ်ဖွဲ့လေမလား၊
ပင့်ကြေးအတုံ့အလှည့်လိုပဲ ရိုးမယ်ဖွဲ့မလား၊ ကိုယ်မပါးနပ်
လို့ ခံလိုက်ရသည်ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပဲ ရိုးမယ်ဖွဲ့ရမလား။

သူ၏ ရုပ်ပုံလွှာမှာ ဤသို့.....

* * *

ဖေစိန်၏ဖခင် ဦးစံမောင်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ထုံးတမ်းစေတီ
အစဉ်အလာအရပေးသော ဂုဏ်ပုဒ်တွေတသိကြီးရထားသည်။
သူတို့နယ်တဝိုက်မှာ ယင်ရှားကျော်ကြားသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး
ဖြစ်၏။

ဘုရားဒါယကာ၊ ကျောင်းဒါယကာ၊ သိမ်ဒါယကာ၊ ရဟန်း

ဒါယကာ၊ မီးစက်ဒါယကာ၊ မြေပိုင်ရှင် ဦးစံမောင် ဆိုလျှင်
ပုသိမ်ဝန်းကျင်တွင် မသိသူမရှိ၊ လူကို မသိသည့်တိုင် နာမည်
ကိုတော့ ကြားဖူးကြသည်။ အလှူအတန်း ရှာရောသည်သာ
မဟုတ်ဘဲ ဝံသာနုစိတ်ပြင်းထန်သူဖြစ်သမို့ မြေပိုင်ရှင်တွေကိုအပုပ်ချ
နေသူများပင် ဦးစံမောင်ကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံကြရ
သည်။

သူတို့နယ်တွင် ဦးစံမောင်ထက် ချမ်းသာသူတွေရှိကြသော်
လည်း သူ့လိုပင်မကျော်၊ ရှိတိုင်းမလှူသူများ အထဲတွင် ရှိသ
လောက် အလှူအတန်း ရက်ရောသူမှာ ထင်ပေါ်စမြဲ၊ ရွာဦး
ထိပ်က စေတီတော်ကြီးနှင့် ဧရာမနှစ်ထပ် တိုက်ကျောင်းကြီး
အပြင်၊ သိမ်နှင့် အရန်ကျောင်း အဆောက်အဦးများကို ဦးစံ
မောင် တစ်ဦးတည်းက အလှူဒါယကာအဖြစ် ခံယူ၍ တည်
ဆောက် လှူဒါန်းခဲ့၏။

အမျိုးသားရေးကိစ္စများတွင်လည်း ကိုယ်တိုင် မပျော်နိုင်
သည့်တိုင် အပေးအကမ်းမတုန်တို့ ဦးစံမောင်တို့လို မြေပိုင်ရှင်
မျိုးကတော့ ရှားပါတယ် ဟု ပြောရသည်သို့ ရှိခဲ့၏။

ဦးစံမောင်မှာ မိဘလက်ရုံးအမှုဖြင့် မြေပိုင်ရှင်ဖြစ်လာသူ
မဟုတ်သလို ထူးခြားသည့် ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဂုဏ်ပုဒ် တွေကို
လည်း အချောင်ရသူမဟုတ်၊ ဖယ်ထဲ ရှံတစ်ခွဲသား ဝင်အောင်
နွားတစ်ရှဉ်းနှင့် ဖက်ရုန်း၍ ကိုယ့်ဦးကိုယ်ချွန်ပြီးမှ ဘဝအခြေ
အနေ တစ်စတစ်စ တိုးတက်ကြီးပွားလာသူ။

ဦးစံမောင်၏ ဇာတိရပ်မြေနှင့် သူ့အခြေချ ကြီးပွားခဲ့ရာ
ဒေသမှာ တခြားစီ၊ အထက်နှင့် အောက် ဆိုသော အသုံး

အနှုန်းက ခရီးတာဝေးကွာခြင်းကို အတိုင်းအတာ ပြုထားသည်။

ဦးစံမောင်က အထက်အညာသား၊ သူကျွမ်းကျင်သည်မှာ ကိုင်းလုပ်ငန်းဖြစ်သော်လည်း ပင်ပန်းသလောက် အကျိုးမဖြစ်ထွန်းသည့် ကိုင်းလုပ်ငန်းကို စွန့်ခွာပြီး တစ်ရွာ မပြောင်းသူကောင်းမဖြစ်တုံးကို နှလုံးမူ၍ ရေကြည်ရာမြက်နုရာအောက် ပြည်အောက်ရွာကို စွန့်စားထွက်ခွာလာသူ ဖြစ်၏။

ဦးစံမောင် မည်သော အညာသားလေး၊ အောက်ပြည်အောက်ရွာကိုဆင်းလာစဉ်က အဖော်မပါ တစ်ယောက်တည်း၊ ငွေ အထုပ် အထည်မပါ၊ ထန်းခေါက်ဖာကို အဖော်လုပ်ပြီး လှေထိုးသားအဖြစ် လိုက်လာရင်း လယ်မြေပေါ်သည့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အရောက်တွင် လှေသူကြီးကို ခွင့်ပန်ပြီး ဇာတိရပ်မြေကို စွန့်ခွာခြင်း စတင်လိုက်သည်။

သူ့မှာ သံယောဇဉ် ဟွယ်တာစရာ ရှိ၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘနှစ်ပါးစလုံး မျက်ကွယ် ပြုသွား ကြသည့်နောက် ဦးကြီးခေါ်ကြီးတို့နှင့် အတူ နေခဲ့ရကား။ ဦးကြီး ခေါ်ကြီးတို့က ကောင်းရှာပါသော်လည်း သူက အထက်အညာမှာ မနေချင်၊ စာရေးစာဖတ်တတ် ရှင်လိမ့်ပြန်ကတည်းက ယာထဲကိုင်းထဲဆင်းခဲ့ရသည်။ လုပ်ရသည်မှာ သေချင်စေ နံ့ကော၊ စားရသည်မှာ မည်မည်ရရမရှိ၊ ဝတ်ရသည်မှာ မထူးခြား၊ တစ်နှစ်ထူးခြားနိုး၊ ထစ်နှစ်ထူးခြားနိုး စောင်ကိုးခဲ့သော်လည်းခါဝတ်ခါစားဘဝကမတက်ခဲ့၊ ငွေ သို့မျှော်ကြည့်မိသည်၊ အားရစရာမရှိ။

စံမောင်က ဒီဘဝကို ဒီမျှနှင့်နီ ဂုံးမချုပ်လို၊ တစ်ရွာတည်း၊ တစ်ရေတည်းသောက်ပြီး တစ်မြေကြောထဲ နေသူများ၏ ဇာတ်ဝန်းကျင်ကို စောင်းဝဲ ကြည့်ပြန်သော်လည်းထူးခြားမှုမရှိ။ ဘဝ အစမကောင်းသလို ဘဝအဆုံးလည်း မကောင်းသလိုသာ တွေ့ရသည်။

အပူပုပ်ခါး၊ ဝဲနေလုံးကုန်းပြီး လုပ်သည့်တိုင်ထမင်းနှစ်နပ် နှစ်နပ်ပင် မသေချာမရေရာ၊ ထမင်းနှစ်နပ် မှန်ရုံဟိုဘက်ကို လွန်ချင်သော စံမောင်နှင့် အသေမှာ မအပ်စပ်ဘိသို့ ခွဲချေ၏။

သူက သူငွေ ဖြစ်ဖို့အထိ စိတ်ဆန္ဒမစောသော်လည်း လုပ်ရအသောက် စားချင်ဝတ်ချင်သည်။ ခုသူ့ကို ဘဝက နှစ်တွေသာ နှစ်နီးပြီး တစ်နှစ် ပြောင်းသွားသည်။ အစားအဝတ်မှာ အပြောင်းအလဲမရှိ၊ ချာသီဥတု မမကောင်းသော နှစ်များတွင် အသက် ပြောင်းကိုပင် ရောစွက် စားရသေးသည်။ အအေးခင်းလိုလည်း စောင်တစ်ထည်ထက်မပို၊ မီးဖိုသည် သူတို့အဖွဲ့ထည်း၊ မီးလုံရလွန်းလို့ မည်းသည့် အသားအရေမှာ အောက်ကပ်နေသည်။

သို့စဉ်က စံမောင်တို့ အထက်နှင့် အောက်ရပ်ဒေသမှာ ရေခြားသလို အနေအဆားလည်း ခြားနေသည်။ ပြောင်းလဲနေသည်။ အောက်ပြည် အောက်ရွာ သတင်းများ။

အောက်ပြည်၊ အောက်ရွာ သတင်းများ အထက်အညာဆီ ပျံ့နှံ့လွင့်လာတိုင်း ကြားရသည်သတင်းများမှာ အားရစရာမရှိ။

မြေရိုင်းတွေ ပေါသလောက် လုပ်တိုင်း ဖြစ်သည်။
လောက် အကျိုးအမြတ်ခံစားရသည်။ ဇာယသမားတွေ
တချင်းချင်းနဲ့၊ ခြောက်တည် ညည်းနဲ့၊ အလှူပေးနေကြပြီး
ပင်လယ်ဝေသလို ငွေပင်သီးနေသည်ဆိုသော သတင်း
များကို ရှုနေသူ စံအောင်ကို ကံချင်အောင်လို့ ဆော်
သည်။

အတက်အညာ ဒေသခံအများစုကမူ အောက်ပြည်
ရွာမှာ စည်ခြောက် သာနေသည့် သတင်းကို မယုံကြည်
အားကျမှုမရှိကြ။ တံကို ရိုးမတ်ဖွဲ့ပြီး ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်
သာ မလွတ်တန်း တွယ်ဖက်ထားကြသည်။

သဗ္ဗသတ္တာ၊ ကမ္မသကား သဘောမူနိုင်သူများ အ
ဖြစ်သမျှအကြောင်းသည် မကောင်းဟူ၍ စိတ်ဝယ်မထင်
တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ် စကားပမာတို့
ကွယ်ပြုပြီး 'တိုင်နေအကောင်းသား ထသွားမှ ကျိုးမှ
ပမာ စကားကို ပို၍အားပြုနေကြသည်။

အောက်ပြည်အောက်ရွာ သွားပါစေဟု ခွင့်တောင်း
ဦးကြီး ဒေါ်ကြီးတို့က ခေါင်းသွက်သွက်ခါသည်။
သားချင်းများက အကြောက်အကန် ဝိုင်းဖျက်ကြသည်။
ရပ်ရွာ ကိုယ် ဒေသမှာ ငတ်ရသည်ကမူ တောင်းစားလို့
သေးသည်။ သူများရပ်သူများရွာမှာ ငတ်ပြီဆိုရင် စင်း
လိမ့်မည်။ တစ်ရွာပြောင်းတိုင်း သူကောင်းမဖြစ်၊ အ
ပေးသလောက်ထက် ပိုပြီးလိုချင်တတ်မက်ရင် ဒုက္ခလှ

သူ့သော ရှေးရိုးအစဉ်အလာ အသိကိုစွဲပြီး ဝိုင်းကန်
ကြသည်။

သေချင်တဲ့ကျား တောပြောင်း'ပမာစကားကို တွင်တွင်
သည်။

ကျောင်းဆရာတော်ကဆိုရင် 'နေပါဦး စံမောင်ရ၊ မင်း
အောက်ပြည်အောက်ရွာသွားရအောင် ဘယ်မလဲ ဆွေမျိုး
မင်း၊ မင်းကို ဘယ်သူက အဏ္ဏအညီပေးမှာလဲ၊ ဘယ်သူ
အထောက်အပံ့ရမှာလဲ၊ ဒီမှာ ကိုယ့်ယာပိုင်ကိုလုပ်ပြီး
မုန့်ရင် ဟိုမှာ သူများအစားလုပ်ပြီး ဘယ်လိုကြီးပွား
မှာလဲ၊ အေး ရောင့်ရဲပင်းတိမ်နိုင်ခြင်းက သုခကွ၊ လို
မက်ခြင်းက ဒုက္ခ၊ သူများဖြစ်တိုင်း ကိုယ်ဖြစ်လိမ့်မယ်
ကျပ်ကျပ်စဉ်းစား' ဟု ကရုဏာဒေါသောစကား ဆို
၏။

နက်သူတစ်ရာ၊ အားပေးသူတစ်ယောက် ဆိုသလို အနေ
အကြောင့် စံမောင်တစ်ယောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်
သွားသည်။ ဒါပေမယ့် စံမောင် ပီဇာအခံက လက်တွေ့ကို
ငြိမ်သည်။ အောက်ပြည်သွားပြီး မဖြစ်ထွန်းလို့ ပြန်လာ
အရင်းမရှိ၊ ကဲရဲသပြိုင်စကားပဲ အဆိုခံရမည်။

မိုးမွမ်းခုနစ်ရက် ကဲ့ရဲ့ခုနစ်ရက် ဖြစ်လိုရာဖြစ် သွားမည်ဟု
ပြတ်လိုက်သည်။

သုထိုးလိုက်ဖို့ အခွင့်အလမ်းတစ်ခု ပေးလာသည်။

လေ့ထိုးလိုက်သွားပါရစေဟု အခွင့်ပန်သည့်အခါ ဦး
ဒေါ်ကြီးတို့က ခေါင်းမခါ အလွယ်တကူ ခေါင်းမညိတ်
တိုင် နောက်ဆုံး သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောကြသည်။
အကြံသမား စံမောင်အတွက် ထွက်လမ်းပွင့်သွား

* * *

ကံကိုအလုပ်ဟု ယုံကြည်သူ အညာသားလေး စံမောင်
အတွက် စာရင်းဌားအလုပ်ကို အလွယ်တကူ ရရှိခဲ့သည်။
ကောင်းနှင့်ငါးပိ ပေါ့ကြွယ်သည့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်၏ အ
အသောက်က သူ့ခံတွင်းကို ဘယ်လိုမှ အနှောင့်အယှက်
တစ်ခုစံလုံး ဆန်ကြမ်းချည်းသော်မှ မစားနိုင်ဘဲ ပြောင်
ကို အစားထိုးခဲ့ရသည်မှ ကော့နေသောဆန် အနံ့ရသည့်
ထမင်းဆာလာတတ်သည့် ရေချိုငါးပိကို စိတ်ရှိသလောက်
စားနိုင်သောဒေသကို ကုတ်ကုတ်ခဲခဲ တွယ်ပက်နေတော့
ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

တစ်ခါတရံ မွေးရပ်ဇာတိမြေကို ထွမ်းသော်လည်း
မက်မင်မင် တမ်းတခြင်းမျိုး မဖြစ်ခဲ့ သူ့ မက်မက်မင်မင်
တနေသည်မှာ ကိုယ်ပိုင်မြေရရှိလာဖို့သာ။

စာရင်းဌားဘဝမှ နှားမပိုင်သေးသော်လည်း မားမညီးချ
လယ်မြေပိုင်လာအောင် ကြိုးစားလုပ်ခဲ့သူ အညာသားလေး
စံမောင်ကို ဂရုစမ္မပြုသူများ ရှိလာသည်။

အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နေခဲ့သူများကပင် စံမောင်အကြောင်းကို
အသွယ်အဝိုက် အမေးအမြန်းရှိလာရာမှစံမောင်၏အခြေအမြစ်
ကို ဂဏနဏ သိလာသောအခါ အမေးရှိလာသူအဖို့ အခမး
ရည်မှန်းချက်ပြည့်ဝစေခဲ့သည်။ မိဘမရှိ ရင်းရင်းချာချာရှိသည့်
ဆွေမျိုးကလည်း အဝေးမှာ၊ အပေးအကမ်းအတွက်လည်း စိုး
ရိမ်ကြောင့်ကြစရာမရှိ၊ အလုပ်ကြိုးစားသည်ကို ပြောစရာမလို
မျက်မြင်။

ဒေသအပေါ် မတွယ်တာသည်ကိုလည်း သိသာသည်။
ရောက်ကတည်းက တစ်ခါမှမပြန်၊ အလွန်အလွန်စိတ်ချရသူ လူ
ကြံကောင်းမှ ဦးကြီး ဒေါ်ကြီးတို့အတွက်ဆို၍ သင့်ရုံ တန်ရုံ
သာ ပေးခဲ့သည်။

သမီးရှင်အချို့ကသည်လိုလူမျိုးထက်ဘယ်လိုလူမျိုးရှေးရပ
ဖြစ်လာကြသည်။ ထိုမှ အလျော်အပဲ သမားများက စံမောင်
စိတ်ကို နှိုးဆွပေးလာကြသည်။

မယ်နု....
ရွာ၏ ကွမ်းတောင်ကိုင်စာရင်း မဝင်စေကာမူအကျည်းတန်
သည့်ဘက်သို့မနွယ်ရွက်ကြမ်းရေကြို ကြည့်ပျော်ရွှံ့ပျော်ရှိသည်။
တင်းတင်းရစ်ရစ် တုတ်တုတ်ပွဲပွဲ၊ မြိုးမြိုးကည်ထည်။

မယ်နု မိဘများမှာ တစ်တူးထွန် ဆယ်ဖောယက်နည်းနည်း
ပိုသော လယ်ကိုပိုင်သည်။ ကိုယ်ပိုင်နှားနှစ်ရှဉ်းနှင့် ထွန်ယက်

စိုက်ပျိုးသည့် အလတ်တန်းစား လယ်သမားစာရင်းဝင်၊ ကြေးကင်းသော ကိုယ်ပိုင်လယ်သမား။

သည်အဆင့်အတန်းမျိုးက တောနယ်တွေမှာ မော်မော်ကြားကြားမရှိသော်မှ လက်မထောင်နိုင်သည်။

စံမောင်၏ အနေအထားနှင့်စာသော် အတော်ကြီး မြင့်ထက်သည်။ သူ့အလိုအရ မယ်နုကို ကြိုက်ဝါသည်ဆိုသော်မှ နှုတ်ဖွင့်မမှန်းရဲ့။ စိတ်ကူးနှင့်သာ မှန်းရမည်မျိုးဟု ဆိုရမည်။ တကယ်တော့ စံမောင်ကလည်း မမှန်း၊ မိန်းမယူဖို့ စိတ်ကူး မယဉ်သေး။

ဖုတ်သွင်းရထား ဆိုက်လာသည့်တိုင် မယုံမရဲ့၊ ဟုတ်ပါသည်ဟုဆိုသည့်ကိုင် နားကြားလွဲလေသလားဟု ထင်ခဲ့ရသည်။

ထိုမှ မယ်နုတို့ပိုင်လယ်နှင့် သူပိုင်လယ်ကိုပေါင်းစပ်ပြီးကိုယ်တိုင် ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးခဲ့ရာမှ လယ်ပိုင်ရှင် မြေပိုင်ရှင် နောက်တော့ မြေပိုင်ရှင်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ စပါးအရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းတို့ဖက်လိုက်သောအခါကျိကျိတတ်ချမ်းသာလာသည်။ မြေပိုင်ရှင်သူဌေး။

ဦးစံမောင်၏ လက်သုံးစကားမှာ.... အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် မညှာနဲ့၊ လက်ကျံပခုံးထမ့ လျှာရင်းမြက်မယ်

'အစားနဲ့ပတ်သက်ရင် မစင်ကို တန်ဆာမဆင်နဲ့'
'ငွေနဲ့ပတ်သက်ရင်အစပြားကိုနှစ်ပြားခွာနိုင်မှတိုးပွားတာ'
'ငွေကို ကိုယ်ပေါ်မှာ မစုနဲ့၊ ဝိုက်ထဲမှာ မစုနဲ့'

'ခြိုးခြံချွေတာလို့ စိတ်ညစ်ရတဲ့လူ လောကမှာမရှိဘူး၊ သုံးလွန်းလွန်းလို့ စိတ်ညစ်ရတဲ့လူသာရှိတယ်'

လျှာဆိုတာ ကိုယ်ကအလိုလိုက်မှ အကောင်းအဆိုး ခွဲတာ၊ ဝမ်းဆိုတာ ကိုယ်ကချွေကျ ဝံ့တာ'

'သူများပြောမှာကို ဂရုစိုက်တာဟာ မုက္ခကိုဝယ်တာပဲ' အသုံးပက်စက်ရင် ကြီးလာတဲ့အခါ အပြုံးမဖက်နိုင်ဘူး၊ ပြုမြေမှတ်ထားကွ'

ဦးစံမောင်က သူ၏ လက်သုံးစကားအတိုင်း အလုပ်လုပ်သည်။ စားသည် ဝတ်သည် နေသည်၊ ငွေစုသည်၊ အပွားခတ်သည်။

ဝါသား မှတ်ထား'

'ငွေကိုစုတတ်ရုံနဲ့ငွေတန်ဖိုးတက်မလာဘူးကွ၊ ငွေကိုအပွားတက်ဖတ်မှ ငွေတန်ဖိုးက တက်တာ၊ ငွေအပွားခတ်တဲ့ပညာကို သား မင်းတို့ကျောင်းမှာ သင်လို့မရဘူး၊ မင်းကြီးလာတဲ့အခါ လက်တွေ့အလုပ်လုပ်ရင်းက ဒီပညာကို တက်လိမ့်မယ်၊ ဒီသားတတ်ဖို့အတွက်ကတော့ ခေါင်းကို များများအသုံးပြုရမယ်ကွ'

ဦးစံမောင်က အခါအခွင့်သင့်တိုင်း အဝခရီးလမ်းဘယ်လို သွားကံခွဲရသည်ကို ပြန်ပြောလေ့ရှိ၏။ သည်သို့ ပြန်ပြောသည့်မှာလည်းအကြောင်းရှိသည်။ သားသမီးငါးယောက်ထွန်းသားခွဲသည့်အနက် ဖေစိန်တစ်ယောက် သားယောက်ျားလေး ခွဲသည်။ သမီးတွေထက် သားကိုအားကိုးချင်သည်မှာ ဖခင်ကြီး၏ ရင်ထဲတွင် ကိန်းအောင်းစမြဲရှိသည့်အနွှေဖြစ်၏။

ဖေစိန် လူလားမြောက်လာသည့် အရွယ်တွင် ဦးစံမောင်
မှာ ငွေနှောက်ကို အပန်းတကြီး လိုက်နေရာသူမဟုတ်တော့
ငွေက ခြေထောက်ပေါက်ပြီး ဦးစံမောင်ရှိရာသို့ လာနေသေး
အချိန်၊ လုပ်သမျှဖြစ်သွန်းနေသည်။ ကံလိုက်သည်ဟု ဆိုရမည်
ထက် ပေးကို အပွားခတ်တော်လွန်းသဖြင့် ငွေလိုက်သည်ဟု
ရမည်သို့ ရှိခဲ့ချေ၏။

ဖေစိန်တို့အရွယ်ရောက်ချိန်တွင် ငွေဆိုသည်မှာ ခက်ခက်
ရှာဖွေရသည်မဟုတ်။ လွယ်လွယ်ကူကူ ဝင်နေသည်ဟု မြင်
ထင်စရာရှိနေသည်ကို ဦးစံမောင်က စိုးရိမ်သည်။ စပါးပေ
ချိန်ရောက်ပြီဆိုလျှင် ငွေကို ရေရတုက်ရ သိမ်းရသည်မှာ သူ
အိမ်သားများအတွက် အလုပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်မဟု
မပါလား။

* * *

မျက်နှာဖွင့်ပေခြောက်ဆယ်ရှိသည့်သူတို့၏နှစ်ထပ်တိုက်ကြ
မှာမြို့ပေါ်ကတိုက်များလို သားသားနှားနှား မရှိသော်လည်း
ထူထည်အား အလွန်ကောင်းသလို လုံခြုံသည်။ တိုက်ကြီး၏
ထည်အား ကောင်းသလို တံခါးကြီးများ၏ ထူထည်မှာလည်း
အံ့ဩရလောက်အောင်ရှိ၏။ တိုက်ကြီးတည်ဆောက်ကာ

မှာ အလှအပ ပသာဒထက် လုံခြုံမှုကို အလေးပေး ဆောက်
ထားသောကြောင့် အလင်းရောင် အားနည်းသည်။ မနက်နေ
ထွက်တပြုနှင့် နေ့လယ်ဘက်များတွက် အမှောင်ကြီးစိုးနေ
သည်။ ဝင်ထွက်သွားလာနေကျ အိမ်သားများမဟုတ်ပါပဲ လူ
စိမ်းသူစိမ်းများ ဖြစ်ပါမူ အိမ်အပေါ်ထပ်ကို ရှောရှောရှူရှူ
တက်ဖို့မလွယ်။ နှစ်ဆစ်ချိုးလှေကားကကျဉ်းသည်။ တံခါးများ
၏အတွင်းဘက်ကသုံးဆင့်ဂလန်သံကြီးများမှာ တစ်ဘက်ချိတ်
ထဲကို တညှိဖို့မနည်းအားပြုထည့်မှရသည်။ တိုက်ကြီး၏ ရှေ့
ဘက်တွင် ဧည့်ခန်းနှစ်ခုရှိသည်။ တစ်ခုကအိမ်သားများ အသုံး
ပြုသည့်ဧည့်ခန်း၊ တစ်ခုက ဧည့်သည်များနှင့်အလုပ်အကိုင်ကိုစွဲ
ဖြင့်လာသူများအတွက် ဧည့်ခန်း၊ ဧည့်ခန်းနှစ်ခုကို ကျပ်လုံး
သံတံခါးကြီးနှင့် ခြားထားသည်။

တိုက်ကြီးအတွင်း ဂက်မှာ နဂိုက မှောင်ရသည့်အထဲ နေ
ပျောက်မဆိုးသာသည့် မန်ကျည်းပင်ကြီးများ အရိပ်ကြောင့်
ပိုမှောင်သည်။

ခုံတန်းလျားနှင့် စားပွဲရှည်ကြီးဟေးတွင် ကျောက်တုံး
ကြီးတစ်တုံးရှိရာ စပါးပေါ်ချိန်များတွင် ထိုကျောက်တုံး
ကြီးပေါ်မှ တချင်ချင်အသံများ ထွက်ပေါ်နေစမြဲရှိ၏။ ခေတ်
က ဒင်္ဂါးခေတ်၊ ဒင်္ဂါးစစ်စစ် စမ်းသပ်ရသည့်မှာ တစ်ခါနှင့်
မပြီး ဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို လေးငါးချက်လောက် တီးခတ်ကြည့်
ပြီးမှ ဆာလာအိတ်ကြီးထဲကို ထည့်သည်။

ငယ်ငယ်က ကလေးကဝ ဖေစိန် နမေးဖူးသည်။
ဖေဖေဆီ လူကြီးတွေက ပိုက်ဆံတွေအလကား လာလာ

အပေးတယ်နော်၊ ဖေဖေက ဘာမှမလုပ်ဘဲ ပိုက်ဆံပေး အများ
 ကြီးရတာပဲ သားကို ပိုက်ဆံတွေအများကြီးပေးနော်၊
 ဖေဖေနဲ့ အရွယ်ရောက်သည့် အခါ ငယ်ငယ်က အသိမျိုး
 ခေါင်းထဲစွဲမသွားအောင် သူ့ဘယ်လို ငွေရှာခဲ့၊ ရခဲ့၊ အပွား
 ခတ်ခဲ့ရပုံများ ဦးစံမောင်က ပြန်ပြောပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
 ဒါပေမယ့် ဖေဖေနဲ့ ခုနစ်တန်းကို စကောလရှစ်နှင့်အောင်
 ပြီးနောက် ဦးစံမောင် သဘောထားပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားသည်။
 သဌေးသားဆိုပြီး ရွှေရွတ်တင်လေးဝတ်၊ ကြွကြွ မေ့
 မော့လေး မနေစေခဲ့၊ တစ်ဦးတည်းသောသား ယောက်ျား
 ကလေးကို သည်းလိုက်အူလိုက် ချစ်သော်လည်းဘယ်လော
 ချစ်သည်ကို ဖွင့်မပြ ရင်ထဲမှာပဲ သိုသိပ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့်
 လည်း ငယ်စဉ်ကပဲ ရွာမှာနေစဉ်က အခြားကလေးများထက်
 ပိုပြီး ထူးထူးခြားခြားမနေခဲ့ မစားခဲ့ရ၊ ကျောင်းကိုပိုမှသာ
 မုန့်ဖိုးဆို၍ သတ်သတ်မှတ်မှတ်ရသည်။ သင့်တင့်ရုံ မျှတရုံဝတ်
 ခဲ့ရသည်။
 သမီးမိန်းကလေးများကို မြို့ကျောင်းပို့ပြီး စာမသင်စေ
 သော်လည်း ဖေဖေနဲ့ကိုမူ မြို့ကျောင်းပို့ပြီး စာသင်စေခဲ့၏။
 ဦးစံမောင်၏ မြို့ခြံရွှေတံတားရေစနစ်ကိုမူ မပြောင်းလဲသေး။
 ဖေဖေနဲ့ ခုနစ်တန်းကို စကောလရှစ်နှင့် အောင်သည်နှစ်က
 ဦးစံမောင်နှုတ်ဖျားက မထွက်စပူးစကားထွက်လာရုံမက သူ၏
 မူပိုင် စည်းစနစ်ကြီးကိုပါ ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။
 ဒါမှ ငါ့သားကွဲတဲ့ မင်းကို ဖေဖေအားကိုးတယ် မင်း
 ခုနစ်တန်းကို စကောလရှစ်နဲ့ အောင်တဲ့အတွက် ဖေဖေက

ရာလေးစက်ဘီးတစ်စီး ဆုချမယ်၊ ငါ့သား ကောလိပ်ရောက်
 ရင် ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ကျောင်းတက်ရစေမယ် ကြိုးစားတဲ့
 အဖေက သိသိသာသာကြီး မြှောက်လာသည်။ ဟိုတုန်းတ
 တစ်ထည်မှ သုံးကျပ်ခွဲပေးရသည့် ရွှေတောင်လုံချည်ကို ဆယ်
 ထည်တဲ့ ဝယ်ပေးခဲ့သည်။ အဲဒီတုန်းက မန္တလေးမြောက်ပြင်
 က လေးကျပ်မတ်တင်း၊ ရွှေတောင်နှင့် မန္တလေးလုံချည် ဈေး
 ချင်းကွာသော်လည်း ခိုးဝတ်ခံသည်မှာ ရွှေတောင်လုံချည်။
 အစားကောင်းကောင်းစားတယ်ဆိုတာ မစင်ကို တန်ဆာ
 ဆင်တာ၊ ငွေကိုကိုယ်ပေါ်မှာစုနဲ့၊ ဝိုက်ထဲမှာမစုနဲ့ ဟု တပုဒ်
 ပြောခဲ့သူ ဦးစံမောင်မှာ သား ခုနစ်တန်း အောင်စဉ်က သူ
 တစ်သက်လုံးထိန်းသိမ်းလာသည့် စည်းစနစ်တွေကို မေ့သွား
 တန်ရှိသည်။ ရှစ်တန်းကျောင်းသားဖြစ်သူကို ရွှေတောင်လုံချည်
 နှင့်ကျောင်းတက်စေခဲ့သည်။ ရာလေးစက်ဘီးစီးပြီး ကျောင်း
 သွားစေခဲ့သည်။
 နေရသည်က ဒေါ်မယ်နု၏ ညီမ အဒေါ်အိမ်မှာ၊ ဒေါ်
 မယ်နုကလည်း ညီမဖြစ်သူကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် မှာထား
 သေးသည့် သား ငွေလို့လို့တောင်းရင် ပေးသာပေး၊ သူ
 အဖေမသိစေနဲ့ ဟူ၍။
 မွေးချင်းထဲမှာ သားတစ်ယောက်ပဲပါသည်။ သည်သားက
 ထူးချွန်မည့် လက္ခဏာ ပြလာသည့်အခါ မိဘဖြစ်သူများမှာ
 ဂုဏ်ကို ငွေနှင့်လဲဖို့ ဝန်မလေးကြတော့၊ ဒါတောင်ဒေါ်မယ်
 နုက မျက်ရည်ခံထိုးပြီး ထားခဲ့လို့သာပေါ့၊ ဦးစံမောင် အလို
 အရဆိုရင် ခုနစ်တန်း အောင်ကတည်းက ရန်ကုန်စိန်ပေါ့

ကျောင်းကို ပို့မည် တကဲကဲဖြစ်နေသည်။ ရှစ်တန်းအောင်ပြီး ရင်တော့ ငါ့သားကို မြောင်းမြကျောင်းမှာ မထားတော့ဘူး။ ရန်ကုန်ပို့ဖြစ်အောင် ပို့မည်ဟု ကြိုတင် အမိန့်လွှာ ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။

ဆီရေချိုး ဆေးရိုးမီးလှုံ ခေတ်က ဝဲကြီးနှပ်အလွန်ကြိုက်သူ ဦးစံမောင်မှာ ဆီအိုင်မှ စားလို့ကောင်းသည့် ဝဲကြီးနှပ်ဟင်းကို ဆီများများထည့်လျှင် ခေတီမယ်နုတို့ ခေါင်းကြိမ်းအောင်ဆူသည်။ သားကျတော့ ဆီခွက်တစ်ဆယ် ဝယ်လို့ပေးသည့် ငွေကြေးပမာဏ တန်ဖိုးရှိသော ရှေ့တောင်လံချည်ကို ထည့်လဲဝတ်ခိုင်းနေသည်။

ဦးစံမောင်မှာ အလှူအတန်းရက်ရောသလောက်ကိုယ်ဝမ်းကို ဖသရွှါလူ အလွန်တုန်တိုနှမြောတက်သူ ဖြစ်၏။ သားကလည်း ငယ်စဉ်က ကခြားကလေးများထက် ထူးပြီး အလံမလိုက်ခဲ့။

အဖေထက် သားတစ်လကြီး ဆိုစကားရှိသည်။ အဖေထက်သားတစ်လကြီးလည်ကို မနာလိုမရွံစိမ့်သော မိဘဟူသည် ပရှိ။ ပညာအရာတွင် သားကအဖေထက် ကြီးလာပြီမို့လား မသိ ဦးစံမောင်၏ သတောသားများမှာ မှောက်ထားသော လက်ငါးကို လှန်လိုက်ဘိသို့ ပြောင်းသွားသည်။

သားနှင့်ပတ်သက်၍ ထားသည့်ရည်မှန်းချက်မှာ ကြီးမားလွန်းလှ၏။

သို့သော်ဦးစံမောင်၏ ရည်မှန်းချက် ဆန္ဒမှာ ရာနှုန်းမပြည့်ခဲ့။ တစ်ဝက် တစ်ပြက်သာ ပြည့်ခဲ့သည်ဟုဆိုရမည်။ အယ်ဂျစ်

ချော့လင့်သော အပြောင်းအလဲကြီးတစ်ခုကို ကြုံတွေ့လိုက်သည်။ ထိုအပြောင်းအလဲမှာ ဦးစံမောင်ဘဝကို သွက်သွက်သွားစေခဲ့သော အပြောင်းအလဲ။ သူ့တွင် ရှိသမျှ စည်းစိမ်အားကို လုံးဝစွန့်လွှတ်၍ ထိုမည်သော အပြောင်း အလဲမျိုးဖြစ်အောင် ကားဆီးလို့ ရမည်ဆိုလျှင် ဦးစံမောင် အလွယ်တကူတားဆီးလိမ့်မည်သာ။

လောကတွင် လူဖြစ်ကတည်းက လောကဓံကို ရင်ဆိုင်ကြရ၏။ လောကဓံ၏အလှည့်အပြောင်းမှာ ညှင်ညှင်သာသာ ညှည့်ညှည့်အပြောင်းမှု ပေးစွမ်းတတ်သလို သွက်သွက်ခါအောင်လည်း ညှည့်ညှည့်အပြောင်းမှု ပေးစွမ်းတတ်၏။ လောကဓံ လန်ကဓောဟု ညည်းအတိုင်း စောက်ထိုးမိုးမျှော် ကြအောင် ပြောင်းပြန် ညည်းစိတ်တတ်၏။ သူတို့သည် လောကဓံကို အန်တုဖက်ပြိုင်ခြင်းနှင့် နှမ်းသာသော်လည်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ကြ၏။ တွန်းလှန်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အမှတ်မထင် စောက်ထိုးရိုးမျှော်အလှည့်အပြောင်းမျိုး ရုတ်တရက် ကြုံတွေ့လာသည့်အခါတွင်မူ ခံနိုင်ရည်မရှိစွမ်း မရှိတတ်ပါလေ။

ဦးစံမောင်တွင် ရှိသမျှစည်းစိမ်အားလုံး ပျက်သုဉ်းသွားသော်မှ သည်မျှလောက် တွန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ 'ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ' ဆိုသည့်ပမာ စကားကို ကြားဖူးပြောဖူးသည်မှ လက်တွေ့ကြုံရပြီ။

ရုတ်တရက် ထွက်လာသည့် ဦးစံမောင်၏ စားပွဲကိုလက်သီး နှင့်ထူပြီး အော်သံကြောင့် တစ်အိမ်သားလုံး ထိတ်လန့်တုန် လှုပ်သွားသည်။

‘ဟေ့ မနု ငိုမနေနဲ့၊ အကုန်လုံး တိတ်ကြ’

တစ်အိမ်သားလုံး၏ မျက်လုံးများမှာ ဦးစံမောင်ဆီသို့ စူး ရောက်နေကြသည်။ ဦးစံမောင် ဘာပြောမည်ကို လင့်နေကြ သည်။ ဦးစံမောင်က ဘာမှမပြော၊ ထိုင်နေရာမှထပြီး ခေါက် ထုနဲ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း တက်တခေါက်ခေါက်လုပ် နေသည်။

တစ်အိမ်လုံးတွင် ဦးစံမောင်၏ တက်ခေါက်သံမှလွဲ၍ အပ် ကျသံ မကြားရလောက်အောင် ငြိမ်သက်နေသည်။ ဦးစံမောင် ၏ တက်ခေါက်သံမှာ ပြင်းထန်လွန်းဖိုက်။

‘သားလေးအတွက် ဘာမှမလုပ်ကြတော့ဘူးလား ကိုစံ မောင်ရယ်’

အတန်ကြာမှ ဒေါ်မယ်နုအသံ ထွက်လာသည်။

ဦးစံမောင်၏ ပြန်အော်လိုက်သံမှာ ဒေါ်မယ်နုကို ထုန် သင်သွားစေသည်။

‘ဘာလုပ်ရမှာလဲကွ’

ဦးစံမောင်က ဒေါ်မယ်နုကို အသားလွတ် အော်ခေါက်ပြီး ဘိုက်အပြင်သို့ ထွက်သွားခဲ့သည်။

ရွှဲကံသံများပြန်ထွက်လာသည်။ ထိန်းထိန်းအုပ်အုပ်မဟုတ်။

ဦးစံမောင် နောက်က ကိုဘထွေးပါ ပါသွားသည်။

‘အေးလကွယ် အဖြစ်က ဆိုးလှချည်လား’

(ခြောက်)

သားဖြစ်သူ၏ သတင်းကို ကြားလိုက် ရစဉ်က ကိုယ် ကိုယ်မယုံသလို ဖြစ်သွားသမို့ မယားညီအစ်ကို ဖြစ်သူ ဝ ထွေးကို ထပ်တလဲလဲမေးပြီး တကယ်မှစမ်း ဖြစ်ကြောင်း သိရပြီးသည့်အခါတွင် အရပ်ကြီးပြတ်ဖြစ်သွားသည်။

ဦးစံမောင်၏ မျက်လုံးများ မလှုပ်ရှားသလို စကားလဲ မပြောတော့။ အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပေါ်သွားနှင့် စိတ် ပြီး ငူငူကြီးထိုင်နေသည်။

ဦးစံမောင်နှင့် သမီးများထံမှ ထွက်လာသည့် ရွှဲကံသံ သူ့နားထဲတွင် ကျယ်လောင်နေသည်။ ရင်ဝကို တမိန့် လာဆောင့်နေသလို ခံစားနေရသည်။

‘မုန်ပါ ဒကာဘထွေး တစ်လျှောက်တဲ့အတိုင်းပါပဲဘုရား’
‘အသက်တစ်ရာမနေရပေမယ့် အမှုတစ်ရာတွေရမယ်ဆိုကိုး
အေး လုပ်စရာရှိတာလုပ်ကြရမှာပေါ့၊ ခုလောလောဆယ်တွေ
ဒကာကြီးလိုက်သွားဖို့လိုလိမ့်မယ်၊ ရှေ့နေကြီး ဦးကျော်အုံးနဲ့
ဝင်တွေ့ခဲ့၊ ဘုန်းကြီးအခေါ်လွှတ်လိုက်တယ်လို့ပြော၊ သူ့ချက်
ချင်းလိုက်လာနိုင်ရင် ဒကာကြီးပါ ပြန်လိုက်ခဲ့’
‘မုန်ပါဘုရား၊ တပည့်တော် အခုပဲသွားပါမယ်’

* * *

အဖေနှင့်သား တွေ့ကြုံသည်။
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်တော်တော်နှင့်စကားပြောနိုင်
ကြ၊ ဖေစိန် မျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းများ ထွက်
လာသည်၊ ဦးစံမောင်၏ မျက်အိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်များ ဝေ
လည်နေသည်။
‘သား’
‘ဖေဖေ’
‘ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း အေးဆောင်နဲ့ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာကျွန်
တော် ပါသွားရတာပါ’
‘အေးလေ ဒါက ရှင်းဖို့လွယ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘မမျှော်လင့်ဘဲဖြစ်ရတာမို့ ကျွန်တော်ဘာလုပ်မိမုန်းတောက်
မိပါဘူး ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် အတွက်’
‘ကဲ...ဒါတွေပြောမနေနဲ့၊ ငါရှေ့နေဆီ သွားရဦးမယ်၊
ဂါတ်စာရေးကြီးဆိုမှာ ပိုက်ဆံပေးခဲ့မယ်၊ မှာစရာရှိတာလဲ
အဲဒါနဲ့မယ်၊ မင်းလိုတာ ဂါတ်စာရေးကြီးကိုပြော’
‘ဖေဖေ ကျွန်တော်ကို ကယ် ကယ်...’
ဦးစံမောင် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လှည့်လိုက်ရသည်။ ထွက်
ခွင့်သာသည့်မျက်ရည်ကို သားဖြစ်သူ မမြင်စေချင်၊ လာစဉ်
အင်းက ဆူလိုက်ကြိမ်းလိုက်မည်ဟု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်များ
အပေါ်ဆီရောက်သွားသည်မသိ ဂါတ်ဘဲအခန်းထဲမှ အထွက်
ခွင့် ဦးစံမောင်၏ခေါင်းမှာ အောက်သို့ စိုက်ကျနေသည်။
ဖခင်တို့မည်သည် သားဇယားကျားလေးကို အချစ်ပိုသည်၊
အဘဘာသည်၊ အားကိုးသည်၊ သမီးမိန်းကလေးထက် သား
လေးကျားလေးအပေါ်မှာ ဖခင်တို့ မျှော်လင့်ချက်အပြည့် ဂဝ
ထားသည်။
သားသမီး ငါးယောက်ထဲမှာတစ်ဦးတည်းသော ယောက်ျား
အလေး ဖေစိန်က ထူးချွန်မည့်အရိပ်လက္ခဏာ ပြနေသည်မို့ ပို၍
ချစ်ရသည်၊ သူ၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်မျိုးနွယ်ဆက်ကို ထိန်း
သိမ်းမည့်သားအဖြစ် မျှော်လင့်ချက် ထူနှုန်းပြည့်ထားခဲ့သည်။
ခု သားက လူသတ်မှုမှာ ပါဝင်ပတ်က်နေပြီး အဓိက
အားခံအဖြစ် အချုပ်ထဲရောက်နေသည်။
မည်သို့ပင်ရှိစေ ဖြစ်လိုရာဖြစ် သူ့ထိုက်နှင့်သူ့ကံဟု မျက်နှာ
လှည့်ခဲ့ပစ် ဘယ်လိုလုပ်နိုင်မှာလဲ၊ သားထိုချုပ်ရည်ဘိတာမည်သား

တစ်ပေါက်သော မျက်ရည်မှ အကျမခံနိုင်သော မိဘမေ
အထူးအထည်မှာ တုနိုင်းစရာမရှိဘဲ အောင် ကြီးမားလှ
မဟုတ်ပါလား။

ဦးစံမောင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သားလွတ်မြောက်ရေးအတွက် သူ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာ
ဝသမျှ ပြုတ်သော်မှ ပြုတ်စေတော့ဟု။

* * *

‘ကြပါခင်ဗျာကြပါ။ သတင်းကြားရတာဖြင့်စိတ်မကေ
စရာပါပဲလား ဦးစံမောင်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လဲ ခုပဲသားကိုဝင်တွေ့ပြီးဦးကျော်
ဆီ တန်းလာခဲ့တာပါပဲ။ ဆရာတော်ကလဲ ဦးကျော်
အခေါ် အမိန့်ရှိလိုက်လို့ပါ’

‘ကျွန်တော်လဲ မျှော်လင့်ပြီးသားပါလေ’

‘ကျွန်တော် မှာ သားတစ်ယောက်တည်းရှိတာ ဦးကျော်
အသိပါပဲ။ ဖေစိန်ကတော့ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းလဲမရှိပါ
ခုကိစ္စကတော့ သူငယ်ချင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြစ်ရတဲ့ ကိစ္စ
ကျွန်တော် ဦးကျော်အုံးကို အားကိုးပါရစေ’

‘သိပါတယ်ဗျာ သိပါတယ်။ ခင်ဗျားသားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ဦးဘော်လဲ ကြားသင့်သိသသောက် သိထားပါတယ်။ ဦးစံ
မောင်ကို မျက်နှာ ဆရာတော်တို့မျက်နှာ ရှိနေပြီပဲဟာ ကျွန်
တော် အစွမ်းကုန်ကူညီပါမယ်’

‘အေးဗျာ ကျေးဇူးပါပဲ ကျွန်တော်လဲ ခေါင်းတွေထူ ရင်
ညှိုးနုလို့ ဘာလုပ်လို့ သာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူး’

‘ဒီလိုရှိပါတယ် ဦးစံမောင် ကျွန်တော်မှာလဲ သားအမီး
အသိပါ ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမှု
အငွေအကြေးအဆုံးပါပဲဦးစံမောင်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့ နေဆိုတာ
အားလုံး ခေါင်းအေးအေး ထားနိုင်ရပါ တယ်။ လူခွဲစိတ်ဆရာဝန်နဲ့
အသားလိုပေါ့ဗျာ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ဟာ လူနာကိုခွဲကာနီးမှာ
ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စိတ်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိရပါတယ်။
အသားကံရှင်တွေဆိုတာကတော့ ခေါင်းပူရင်ပူ ရှိကြစမြဲပေါ့။
ကျွန်တော်တို့ ကပါ ကာယကံရှင်တွေလို ခေါင်းပူယင် အမှား
အယွင်းတွေဖြစ်တယ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မောင်ဖေစိန်နဲ့ တွေ့
ဆုံမယ် အမှုခွင်အနေအထား သိပြီးမှ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆို
တာ အကြံပေးပါရစေ’

‘ဦးကျော်အုံးအတောအတိုင်းပါ ကျွန်တော်တက်က ဘာ
ဆင်ရမယ် ဆိုတာကိုသာ အမိန့်ရှိပါ ငွေရေး ကြေးရေး
အတွက်လဲ’

‘အို....အို ဒါ ကျွန်တော်သိပါတယ်လေ’

‘ကျွန်တော် လိုက်ဖို့လိုသေးသလား’

‘လိုက်ယင် ပိုကောင်းပါတယ် ဌာနာပိုင်ကြီးနဲ့ကျွန်တော်
နှစ်ယောက်စလုံးရင်းနှီးပြီးသားပဲဟာ အခက်အခဲမရှိပါဘူး’

* * *

‘ဟာ...အမိန့်တော်ရကြီးပါလား ဦးစံမောင့်လဲပါသလား
‘အတော်ပဲဗျာ၊ ဌာနာပိုင်ကြီးနဲ့ တန်းမေတ္တာရတာ ကလေး
တွေကိစ္စအတွက်ပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ’

‘ဟော...အမိန့်တော်ရကြီးကတော့ လုပ်ပြီ၊ ကျွန်တော်
နေလိုတယ်ကောင်းပါ့မလဲတော်ကြာမှစာရေးကြီးနဲ့နားထောင်
ယူပြီး လျှာတွေကြဗျာ’

‘အဖေက သားကိုလာတွေ့တယ် ကျွန်တော်က အဖော်
ဗျာ’

‘ကဲဒါဖြင့်လဲ ကျွန်တော် အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ် ခင်ဗျာ
ထိုဘာသာ ခင်ဗျားတို့’

‘အိုကေ...သိုင်းကျူးဗျာ’

ဟိုအင်္ဂလိပ်ခေတ်က ‘အန်ဒါစတု’ တို့ ဂေ (ဗ) အင်တိတ်’ တို့
သိပ်အရေးကြီးသည်၊ ပြီးဦးအုံးကျော်က မြို့မိမိမိဖစာရင်းပေါက်
အမိန့်တော်ရရှေ့နေကြီး၊ ဒီ-စီ(ခရိုင်ဝန်) ဘွဲ့၊ ဒီ-အက်(စ်)ပီ
(ရာဇဝတ်ဝန်) တို့နှင့် တတူတူ ကလပ်မှာ တစားပွဲတည်း။

ဦးအုံးကျော်က အထက်ပိုင်းသာ ပြေလည်သည် မဟုတ်
အောက်ပိုင်းနှင့်လည်း နားလည်မှုအပြည့်ရှိသူမို့ အမှုသည်တွေ
ဘဲ အားကိုးကြသည်၊ အမှုတွေအများကြီး လိုက်ရသည်။

ယနေ့ခေတ်ရှေ့နေနှင့် ဟိုခေတ်ရှေ့နေ မတူ။

ယနေ့ခေတ်ရှေ့နေများသည် တရားစီရင်ရေး ပြောင့်မတ်
မုန်းကန်မှုအတွက် ဥပဒေချိန်ခွင်ညွှာကို ထိန်း၍ ကူညီရသူ။

ဟိုခေတ်ရှေ့နေက ဥပဒေ၊ ချော့ကြီးသဖွယ် သဘောပူပြီး
အမှုမနိုင်နိုင်အောင် လုပ်ရသူ။

ဦးအုံးကျော်က ဖေစိန်နှင့်တွေ့ပြီး အမှု ဖြစ်ကြောင်းကို
အသေးစိတ်မေးမြန်းခဲ့သည်၊ ဖေစိန်ပြောသမျှ နားထောင်နေ
သည့် ဦးအုံးကျော်မှာ ခေါင်းတည်တည်ထိတ် ရှိသလို ခေါင်း
တခါခါလည်းရှိသည်။

ဖေစိန်ပြောသည့်အတိုင်းဆိုပါမူ အမှုခွင် အနေအထားက
ရိုးစင်းသည်၊ အခွင့်အရေးအသာစီး ကိုယ့်ဘက်တွင်ရှိ သည်ဟု
ဆိုနိုင်သည်။

သို့သော်
တရားခံက နှစ်ယောက်
ထွက်ချက်ချင်းတူညီပါ့မလား၊ အပေးအယူတည်ပါ့မလား၊

သက်သေထွက်ချက် ဘယ်လိုလာမလဲ၊ လိုပြသက်သေနှင့် ခံပြ
သက်သေထွက်ချက် ဘယ်ဘက်က ပိုပိုင်မလဲ၊ တရားလိုရှေ့ နေ၏
အနေအထားများကိုမသိရသေးခင် ကိုယ့်ဘက်က အပိုင်တွက်
လို့မရ။

ထွက်ဆိုချက်နှင့်ပတ်သက်သည့်မှာ ကြားစရာများကိုတိုးတိုး
ကြိတ်ကြိတ်မှာထူးခဲ့သည်။

အဓိကမှာ မှုခင်းဖြစ်ပွားစဉ်အချိန်က အရက်သောက်ထား
သည်ကို မမေ့လျော့ ထည့်ပြောဖို့ ဖြစ်သည်။ အေးဆောင်နှင့်
ဘယ်လိုညှိရမည်ကို မှာကြားပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။

‘ကျွန်တော် သားလေးအတွက် ဘယ်လိုများ’

‘ခုအချိန်တော့ ဘယ်မှပြောလို့ မရသေးဘူး ဦးစံမောင်၊
ဟိုဘက်က မိဘဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ အနေအထားကိုလဲ
ဦးစံမောင်သိသားပဲ၊ သူတို့လဲ ခေါင်းမီးတောက် နေမှာပါ။
သွေးပူနေတုန်း ဆိုတော့ ပါးကိုက် နားကိုက် သဘောထား
ရှိဖို့က သေချာနေတယ်လေ၊ ခုလောလောဆယ် ကျွန်တော်က
ဘာမှလုပ်လို့ မရသေးဘူး၊ အမှုက အာမခံဖို့ မလွယ်ဘူးလေ၊
ဒီတော့ ဦးစံမောင်က ကိုယ့်ဘက်က မှန်တယ် သူ့ဘက်က
မှားတယ်ဆိုတာမျိုးမထွက်ပဲ လူမှုရေးအရ တစ်ဘက်က မိသ
တွေနဲ့ နားလည်မှုရအောင် ကြိုးစားဖို့ လိုပါတယ်၊ ဒီအပိုင်း
မှာတော့ ကျွန်တော်ပါလို့ မကောင်းဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါမယ်’

‘အတစ်ခုတော့ နှင့်တယ်၊ ဦးစံမောင်ဝင်ပိုင်နည်းတော့ လိုလိမ့်
မယ်၊ အမှုအကြောင်းကို ဘာမှမညှိသေးပဲ လူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့

တို့မှာ လူကြီးများဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ
တဲ့အကြောင်းနဲ့ ဘယ်လိုအကူအညီမျိုး ပေးရမယ်ဆိုတာမျိုးနဲ့
ဝေကြည့်ပါ။ ပထမတော့ တိုက်ရိုက် မဝင်နဲ့နော်၊ ဟိုဘက်
ဒီဘက် ပြောနိုင်တဲ့ ရင်းနှီးတဲ့လူကို လွတ်ပြီးဝင်ပါ၊ အဲဒီကပေါ့
တဲ့ အဖြေဟာ အမှုအတွက်အထောက်အကူ ပေးနိုင် မပေးနိုင်
ပေါ့လာပါလိမ့်မယ်၊ ဒီကိုစွန့်ပတ်သက်ပြီး ဆရာတော်လဲ
တတ်နိုင်ပါလိမ့်မက် ကဲ့...မနက် ဦးစံမောင်ပြန်ရင်ကျွန်တော်
ပေါ့လိုက်ခဲ့ပါမယ်’

မှုခင်းဖြစ်ရပ်များအနက် ဒေါသအကြောင်းခံနှင့် ယှဉ်တွဲ
ဖြစ်ပွားသောမှုခင်းမှာ လွယ်လွယ်ကူကူဖြစ်တတ်၏၊ မိနစ်ပိုင်း
အတွင်း ပေါ်ပေါက်လာသော ဒေါသစိတ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်
ခြင်း လွတ်ကင်းသွားသောအခါ သတိသမ္မဇဉ်လည်း လွတ်
သွက်သွားတော့၏၊ ထိုတစ်ဂံပဟန် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းဖြစ်ပေါ်
လာသည်၊ ဒေါသစိတ်ကြောင့် ကျူးလွန်မိသည့် ဖြစ်မှုကို ပြေ
ချင်းရာတွင်မူ မိနစ်ပိုင်းနှင့် ပြေရှင်း၍မရနိုင်ပေ။

နာရီပိုင်း၊ ရက်ပိုင်း၊ လပိုင်းနှင့် ပြေရှင်း၍ မပြီးတော့၊
နှစ်ပိုင်းနှင့်ချည်၍ ပြေရှင်းရ၏၊ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်တစ်ယောက်
တည်းရှင်းလို့မရ၊ နောက်ပိုင်းရှိသမျှ မိဘ အိမ်ထောင်စုနှင့်
ဆွေမျိုးသားချင်း မိတ်သဟာများပါ တတန်းတန်းတတွဲတွဲ
ပါကြရသည်။

ကိုယ်ခုကဲ့ကို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ခါးစည်းခံ၍ မရ
အက်နွယ်ပတ်သက်နေသူအားလုံးလည်း ခါးကော့၍ခံကြရ၏။

တဒဂ်ပဟန် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဖြုတ်တခဏပေါ်လာသည်
ဒေါသစိတ်ကိုသာ ထိန်းသိမ်းနိုင်ကြမည်ဆိုလျှင် နောက်ဆက်
တွဲဖြစ်ပေါ်လာမည့် မကောင်းသော အကျိုးဆက်များနှင့်
ကင်းဝေးလိမ့်မိတည်း။

(ခုနစ်)

အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ထောင်ဆိုသည်မှာ နံနယ်သူလူငယ်များ
ကိုမဆိုထားဘိ၊ စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်း တူးဆိုတိုက် ကျားဆို
ကိုက်သမား လူဆိုးပဝေးကြီးများကိုပင် သွက်သွက်ခါသွား
အောင် လက်သံပြသော နေရာဖြစ်၏။

အမှုငယ်သမားဆို တော်သေး၊ အမှုကြီးသမားဆိုမဆက်
သာ။

ခိုးမှု ရိုက်မှုနှင့် သာမန်အမှု အသေးကဖွဲ့ ကျူးလွန်မိသူ
များလည်း ထောင်ထဲရောက်သည့်အခါ ပုံစံပြခံရ၏။

လူယက်မှု၊ ခြံမှု၊ လူသတ်မှု သမားများသည် ပုံစံပြခံရ၏။
သို့သော် ပုံစံပြပုံချင်းမှာ မတူ။

၇၆ ❀ ကျော်မြသန်း

မူသေးလျှင် ပုံစံသေး၊ အမှုကြီးလျှင် ပုံစံကြီး။
 အမှုသေးသမားများကို ထောင်ထဲတွင် စည်းကမ်း တကျ
 နေထုတ်ရုံလောက် ထောင်ကို ကြောက်ရွံ့လောက်သာပုံ စံမျိုး
 ပြုတတ်သော်လည်း အမှုကြီးသမားများကို ကြီးငယ် မဟူ
 ဦးကြီးအောင်နှိမ်သည့် ပုံစံမျိုး ပြုတတ်၏။
 နယ်ချဲ့အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်ကို ကိုင်တွယ်သူများက ခိုးမှု၊
 ရိုက်နှက်မှု၊ လိမ်လည်မှုနှင့် အသေးအဖွဲ့ ကျူးလွန်သူများကို
 သာမန် ဥပဒေချိုးဖောက်သူများဟု သဘောထား၍ လူ
 ယက်မှု၊ ခြံမြမှု၊ လူသတ်မှု ကျူးလွန်သူများကို အုပ်စိုးသူကို
 အတူတော်လှန်သူများဟု သဘောထား၏။ ယင်းသဘောထား
 ကွဲပြားမှုပေါ်တည်၍ ထောင်အဝင် အရိုက် အနှက်လည်း
 ကွဲပြားတတ်သည်။
 ထောင်ထဲသို့ အဝင်တွင် မှုခင်းဖြစ်ကြောင်း၏စာစစ်မြစ်ကို
 မကြည့်သလို လူပုဟန် အနေအထား ကိုလည်း မကြည့်
 လူသတ်မှု၊ ခြံမြမှုလုယက်မှုတရားခံဆိုသည်နှင့် ရင်ခေါင်းထဲက
 အသံထွက်လာအောင် အမလေး အဘလေးအသံ ခြိမ်းခြိမ်း
 ညံ့အောင် အဝင်ကတည်းက အပိုးသေ အရိုး ကျေအောင်
 ဆော်ကြနက်ကြ၏။
 မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အချုပ်သား အသစ်များ ထောင်ထဲသို့
 ဝင်လာ၍ ရိုက်သံနှက်သံ၊ အော်သံ တစ်သံ ထွက်ပေါ်မလာ
 ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေလျှင် တာဝန်ကျမထင်မျှ ခေါင်
 ထောင်လာမည်၊ ပြူးတူးပြုတ် ကြည့်လာမည်၊ သံတေဆီ
 မျက်စောင်းထိုးမည်။

ပြီး အမေးစကား ထွက်လာမည်။
 'ဘာလဲဟေ့ မင်းတို့အမေ့လင်၊ ဆွေးမျိုး အရင်းအချာ
 ကြီးတွေ ရောက်လာလို့လား'
 ဒီအမေးစကားက ရိုက်သံ နှက်သံမကြား ပါလားကဟု
 တိုက်ရိုက် မပြောချင်လို့ ထောင် ဝေါဟာရနှင့် သွယ်ဝိုက်၍
 ပြောလိုက်ခြင်းပါ။
 နယ်ချဲ့ခေတ် အကျဉ်းထောင် အုပ်ချုပ်ရေးစံနစ်မှာပညာ
 ပေးရေးနှင့် ပြုပြင်ရေးကို လုံးဝဦးမတည်၊ သွေးခွဲ ရေးနှင့်
 ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ရေး အလေးကဲသော အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်ကို
 ဦးတည်ထားသည်။
 ထောင်မှူးက ကန်ကျောက်သည်၊ ဝါဗါက ထိုးသည်၊
 အကျဉ်းသားက ရိုက်သည်။
 ခေါက်ချာဦးထုပ် အဖြူဆောင်းရသည့် တုတ်ကိုင် ဗာရာ၊
 ခေါက်ချာဦးထုပ် အပြာဆောင်းရသည့် တုတ်ကိုင် ဗာရာ၊
 ကတ်အင်္ကျီခါးတို ကြေးခါးပတ် ခေါင်းပတ်၍ ဘောင်းဘီ
 တိုဝတ်ရသည့် အကျဉ်းသား အရာရှိသံတေ။
 ဒီလူတွေကို ထောင်ပိုင်ကြီးရုံးက 'အကျဉ်းသားအရာရှိ'
 အမည်ပေး၍ ခန့်ထားသည်။
 သူတို့အလုပ်က အကျဉ်းသားများ စည်းကမ်း ကျအောင်
 အုပ်ချုပ်ရသည်။ အလုပ်ခိုင်းစေသည့် နေရာတွင် လစ်ဟင်းမှု
 မရှိအောင် ကြီးကြပ်ခိုင်းစေရသည်။ ထိုအတွက်အုပ်ချုပ်သူဟု
 သိသာစေသော ဦးထုပ် အမှတ် အသားနှင့် အသုံးပြုရမည့်
 တုတ်ကိုပေးထားသည်။

‘တုတ်’ ပေးထားမှတော့ အလကား ဘယ်ပေးထားပါ့မလဲ။

ရိုက်စေ နှက်စေ အမိန့်ခွဲပြီး ရိုက်နှက်ခွင့် အာဏာကိုပါ အပြည့်အဝပေးထား၏။

ဒါ့ပြု၍ လူယက်မှုနှင့် ရောက်လာသူများကို အခြားအမှု သေးသမားများလို ပို့ရုံးပို့စဉ် အချင်ဆောင်ကို တန်းမပို့၊ တိုက်ကို ပထမ ပို့လိုက်သည်။

တိုက်ဆိုသည်မှာ ထောင်အပြင် တန်းဟု ခေါ်သည့် နေရာ၊ ထောင်သည်ကြမ်း၏။

တိုက်သည် ရမ်း၏။

ထောင်အဝင်ပုံစံထက် တိုက်အဝင်ပုံစံက ပိုကြမ်းသည်။

ဒီလို... ဒီလို ပုံစံကြောင့် ‘ငါ့က ဘယ်လူမှ လူမထင်တဲ့’ ခြေဗိုလ်၊ ငါ့က ဘယ်လူမှ မကြောက်လို့ လူ့ဘယ်လာတာ ဆိုသည်ထက်မထောင်စကားများမပြောရဲကြတော့၊ ကြာစောင်းစောင်း မလုပ်ရဲကြတော့၊ ငြိမ်သွား ကုပ်သွားကြစမြဲ ရှိ၏။

ခိုးဆိုး တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်မှုဖြင့် ထောင်ထဲ ရောက်လာသူတွေကို ထားဘိတော့။

ထောင်ကထမင်းမကျွေးရဘဲထိန်းသိမ်းထားရသည့်အတွက် လခပင်ရသော အချုပ်သမား အကျဉ်းသမားများပင်ထောင်အဝင် ပုံစံကို မြည်းစမ်းကြည့်ရသည်။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်က အကျဉ်းထောင်က တာဝန်ယူကျွေးမွေးရသော အကျဉ်းသား ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိ၏။

ဥပဒေကို ဖောက်ဖျက်သော အကျဉ်းသားချင်း တူစေကာမူ ထောင်ထဲရောက်ပုံချင်းမတူသော အကျဉ်းသားနှစ်မျိုး ရှိ၏။

ရာဇဝတ်အကျဉ်းသား

တရားမအကျဉ်းသား

ရာဇဝတ်အကျဉ်းသားကို ထောင်ကကျွေးသည်။ ထောင်က မိုင်းသည်။

တရားမ အကျဉ်းသားကို ထောင်ချသူက ကျွေးရသည်။ သိန်းသိမ်းထားခပေးရသည်။ ထောင်ကမခိုင်း အငြိမ်းစား ငားပြီးအိပ်၊ အိမ်ပြီး စားနေရသည်။

ဟိုတုံးက တရားမထောင် ဟူ၍ရှိသည်။ အဆို အားဖြင့် ‘တရားမထောင်’ ဟု ဆိုသော်လည်း ထောင် သီးခြားမရှိ၊ အထူးတန်းသမားများထားသော အဆောင်တွင် သီးခြားထား ပေးခြင်းကိုပင် တရားမထောင်ဟူ၍ ဆိုစကားပြုကြ၏။

‘ဒေဝါလီခံသည်။ (ဝါ) သူဆင်းရဲအဖြစ် အကြေငြာခံသည်။’

ကြေးမြီအမှုများတွင် မြီစားက ကြေးမြီကို ပြန်မဆပ်နိုင်သောအခါ တရားမမှုကို ရင်ဆိုင်ပြီး သူဆင်းရဲအဖြစ်အကြေငြာခံ၍ ထောင်ကျခံ၏။ ထိုရောအခါ ဒေဝါလီခံသူ မြီစားမှာ တရားမထောင်တွင် တရားရုံးမှ သတ်မှတ်သော ထောင်ဒဏ်ကိုကျခံရသည်ဖြစ်ရာ မြီစားတောင်ထဲတွင် နေသမျှ ကာလပတ်လုံး စားဝတ်နေရေး ကုန်ကျစရိတ် အထွေထွေစရိတ်ကို မြီခွင့်က အကျဉ်းငှာနသို့ ပေးသွင်းရ၏။

ကိုယ်က ငွေပေးပြီး ထောင်ချ ခိုင်းခြင်း သဘောဟုဆိုပါမည်။

ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်ငွေလဲ ပြန်မရဘဲနဲ့ ကိုယ်ကတော့ ထပ်ပိုးငွေအကုန်ခံ ရမလားဟု ဆိုငြားအံ့၊ မေးစရာ အချေရှိပါသည်။

မြီရှင်ကမြီစားဖြစ်သူ၏ ဆွေစဉ် မျိုးဆက် ဂုဏ် သိက္ခာက ချဖို့ အတွက် လူသိရှင်ကြားဖြစ်အောင် တရားစွဲဆိုပြီးလူ့ဘဝ တွင် ရှင်လျက်နှင့် သေနေသော နေရာကို ပို့ထားခြင်းဖြစ်စိတ်ဒုက္ခ ကိုယ်ဒုက္ခ ခံစားစေရန်ဖြစ်၏။

မြီရှင်ကျေးသောထမင်းကိုစားပြီး အေးအေး နေရသည် မှန်သော်လည်း ထိုသူ၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် ဖျက်မရသော အမည်းစက်ကြီး၊ နှစ်သုံးစေ့ရုံမက သားမယား ဆွေမျိုး များသည်လည်း သူဆင်းရဲ အနှယ်ခင်များ ဖြစ်သွားကြ၏။ ဂုဏ်သိက္ခာ အလိုအလျောက် ကျဆင်းသွား၏။ အယုံအကြည် ကင်းမဲ့ခြင်းကို ခံရ၏။ အမည်းအရိပ်ကြီးကမိသားစုကိုပါလွှတ် ထင်သွား၏။

ဒေဝါလီခံသူ (၀၁) သူဆင်းရဲ အကြေငြာ ခံရသူသည် ထောင်ကလွတ်၍ ငွေကြေးချမ်းသာစေကာမူ သူဆင်းရဲအပြစ် ပင် နေရ၏။ သူဆင်းရဲအသွင်မနေဘဲ သဌေးအသွင် နေလျှင် ထိုသူ၏ပစ္စည်းကို ဝါးရမ်းကပ်နိုင်၏။ လေလံတင် ထုခွဲရောင် ချနိုင်၏။

နေပေတော့ တစ်သက်လုံး ဆင်းရဲသားအဖြစ်။
ထို့ပြင် မိဘ သားမယား ဆွေမျိုး ညာတိများ ရှိ

သက် ရှင်ကဲ့ကဲ့ပြီး 'ရှင်လျက်နှင့် သေသောနေရာ' တွင် ခံစားရကွ၊ ကိုယ်ဒုက္ခကို ထူးထူးထဲထဲ ခံစားနေရသည်မှာ ဘဝ တကွ၌ မေ့ရက်စရာမရှိသောအဖြစ်ဆိုးဟု ဆိုရမည်မှ တပျား ကြားမရှိလေ။

* * *

သောင်

သာမန်အားဖြင့်ကြည့်လျှင် အုတ်ရိုးလေးဘက် ကာရံထားသော ဒုစရိုက် သမားများကို သီးခြား ထားသည့် နေရာဟု ကျင်ပေါက်နိုင်ပါသည်။ ထိုထက်ဆန်း၍ နက်နက်နဲနဲ တွေးခေါ်ပါမူ ထိုနေရာသည် ရောက်သွားသူများအတွက် 'ရှင်လျက်နှင့်သေနေသော နေရာ'ဟု ဆိုရမည်သို့ ရှိပါချေ၏။

လူသားတိုင်းသည် မွေးကတည်းက အာရုံခြောက်သူယ်ကို ခံစားနိုင်သော မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ ဇျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့ ပါသကဲ့သို့ ယင်းအာရုံခြောက်သူယ်ကိုလွတ်လွတ်လပ်လပ်ခံစားနိုင်ကြသည်။ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ ပိတ်ပင်တားမြစ်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာ။

မျက်စိသည် ပသာဒအာရုံထင်သော ကြည့်နူးတမ်းမက်ဖွယ်ရာ အလှအပဟူသရွေ့ကို လွတ်လပ်စွာ ကြည့်မြင်ခံစားနိုင်၏။

နှာခေါင်းသည် ထိုသင်းပျံ့မွှေးသော အနံ့အာရုံများကို လွတ်လပ်စွာရှုရှိုက်ခံစားနိုင်၏။

နှားသည် ဇုံလန်းတပ်မက်ဖွယ်ရာ သာယာဆွတ်ပျံ့ဖွယ် ဂီတသံစဉ်များကို စိတ်ရှိသလောက် သောတအာရုံခံစားနိုင်၏။

လျှာသည်မြိုးမြိုးမြက်မြက်ရှိသည့်ရံလာမုန်စားမြိန်စာများကို အခါမရွေးအချိန်မရွေး အရသာခံ၍စားသောက်နိုင်၏။

ကိုယ်သည် နူးညံ့အိစက်သော အတွေ့အထိဖြင့် ဖောင့်ဖောင့်အာရုံကို ခံစားနိုင်၏။

စိတ်သည် လွတ်လပ်သောအတွေးနယ်ပယ်ထဲသို့ ဆန့်လိုသလို ဆန့်နိုင်၏။

ထောင်ထဲရောက်သည့်အခါတွင်မူ မျက်စိရှိမလျက် ကြည့်စရာပသာဒရှိသော ကြည့်နူး တမ်းမက်ဖွယ်ရာအလှအပများမရှိ၊ အပြင်မလှသည့် အုတ်ရိုးကြီးလုံး၍ ကြည့်စရာနုတ္တံ။

နှာခေါင်းရှိပါလျက်နှင့် ရှုရှိုက်စရာ ထိုသင်းပျံ့မွှေးသော အနံ့အသက်မရှိ၊ အိပ်သည့်နေရာနှင့်တပြိုင်တည်းရှိသော ကျယ်လန်းစိုပြည်မှုနှင့် ဂီတလားထဲမှအနံ့အသက်ဆိုးများကိုသာ အာရုံနှင့်အမျှ ရှုရှိုက်နေရ၏။

နှားရှိပါလျက် သာယာနစ်မြောဖွယ် ဂီတသံသာကိုမကြားနိုင်၊ ဆဲဆို၊ အော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းနေသည့် မနှစ်မျှ ဖွယ်အားများကိုသာ ကြားနေရ၏။

လျှာသည်မြိုးမြိုးမြက်မြက် အရသာကိုမပေးစွမ်းနိုင်ရုံမက လည်ချောင်းတစ်ဆို့သည်ခက်ကိုပါခံရ၏။

ကိုယ်ကာယ ကျန်းမာသန်စွမ်းနေပါလျက် နှစ်လိုဖွယ်ရာ အာရုံပသာဒအာရုံအထိအတွေ့ကို မခံစားနိုင်။

ထောင်ထဲရောက်သည့်အခါ မွှေးရာပါ လွတ်လပ်စွာခံစားနိုင်သော အာရုံခြောက်ပါးအနက် အာရုံငါးပါးကို အလိုအလျောက် ရုပ်သိမ်းခြင်းခံလိုက်ရ၏။

ထောင်ထဲမှာ စိတ်အာရုံတစ်ခုသာ လွင့်ချင်ရာလွင့် ပျံ့ချင်ရာပျံ့၊ တွေးချင်ရာတွေးနိုင်ခွင့်ရရှိသည်။

အာရုံခြောက်ပါးအနက် အာရုံငါးပါးကို အလိုအလျောက် ရုပ်သိမ်းခြင်းခံလိုက်ရ၏။

ထောင်ထဲမှာ စိတ်အာရုံတစ်ခုသာ လွင့်ချင်ရာလွင့် ပျံ့ချင်ရာပျံ့၊ တွေးချင်ရာတွေးနိုင်ခွင့်ရရှိသည်။

အာရုံခြောက်ပါးအနက်အာရုံငါးပါး ရုပ်သိမ်းခြင်း ခံရလျှင်လည်း ရှင်လျှက်နှင့် သေနေသည်ဟုဆိုရန်မှတစ်ပါးအခြားမရှိ။

လူသားတို့မရောက်အပ်သော နေရာများရှိရာတွင် တောင်ကိုလည်း မရောက်အပ်သောနေရာဟု သတ်မှတ်ရပေမည်သာ။

* * *

လူ့အပသက်တမ်းတစ်လျှောက်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ဘဝ၏ အချိန်ပိုင်းများတွင် ကလေးဘဝနှင့် ကျောင်းသားဘဝသည် အပျော်ရွှင်ဆုံး အခါသမယဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြ၏။ အပူအပင်အကြောင်းအကျ အကင်းမဲ့ ဆိုဟု အဆိုရှိ၏။

လူ့အပသက်တမ်းတစ်လျှောက်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ဘဝ၏ အချိန်ပိုင်းများတွင် ကလေးဘဝနှင့် ကျောင်းသားဘဝသည် အပျော်ရွှင်ဆုံး အခါသမယဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြ၏။ အပူအပင်အကြောင်းအကျ အကင်းမဲ့ ဆိုဟု အဆိုရှိ၏။

လူ့အပသက်တမ်းတစ်လျှောက်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ဘဝ၏ အချိန်ပိုင်းများတွင် ကလေးဘဝနှင့် ကျောင်းသားဘဝသည် အပျော်ရွှင်ဆုံး အခါသမယဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြ၏။ အပူအပင်အကြောင်းအကျ အကင်းမဲ့ ဆိုဟု အဆိုရှိ၏။

လူ့အပသက်တမ်းတစ်လျှောက်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ဘဝ၏ အချိန်ပိုင်းများတွင် ကလေးဘဝနှင့် ကျောင်းသားဘဝသည် အပျော်ရွှင်ဆုံး အခါသမယဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြ၏။ အပူအပင်အကြောင်းအကျ အကင်းမဲ့ ဆိုဟု အဆိုရှိ၏။

လူ့အပသက်တမ်းတစ်လျှောက်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ဘဝ၏ အချိန်ပိုင်းများတွင် ကလေးဘဝနှင့် ကျောင်းသားဘဝသည် အပျော်ရွှင်ဆုံး အခါသမယဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြ၏။ အပူအပင်အကြောင်းအကျ အကင်းမဲ့ ဆိုဟု အဆိုရှိ၏။

လူ့အပသက်တမ်းတစ်လျှောက်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ဘဝ၏ အချိန်ပိုင်းများတွင် ကလေးဘဝနှင့် ကျောင်းသားဘဝသည် အပျော်ရွှင်ဆုံး အခါသမယဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြ၏။ အပူအပင်အကြောင်းအကျ အကင်းမဲ့ ဆိုဟု အဆိုရှိ၏။

လူ့အပသက်တမ်းတစ်လျှောက်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ဘဝ၏ အချိန်ပိုင်းများတွင် ကလေးဘဝနှင့် ကျောင်းသားဘဝသည် အပျော်ရွှင်ဆုံး အခါသမယဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြ၏။ အပူအပင်အကြောင်းအကျ အကင်းမဲ့ ဆိုဟု အဆိုရှိ၏။

လူ့အပသက်တမ်းတစ်လျှောက်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ဘဝ၏ အချိန်ပိုင်းများတွင် ကလေးဘဝနှင့် ကျောင်းသားဘဝသည် အပျော်ရွှင်ဆုံး အခါသမယဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြ၏။ အပူအပင်အကြောင်းအကျ အကင်းမဲ့ ဆိုဟု အဆိုရှိ၏။

ဖေစိန်မှာ အပျော်ရွှင်ဆုံးသော ကျောင်းသား ဘဝတို့ကြမ်းတမ်းခြင်း၏အဆုံးစွန်းသောအကျဉ်းထောင်ထဲသို့ရောက်ခဲ့သည်။ ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်းမှုကို ထမင်းစား ရေသောက်သဖွယ် လုပ်နေသည့်နေရာတွင် နုနယ်ပျိုမြစ်သည့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ မသောဝန်ကို ထမ်းထားရဘိသို့ရှိချေ၏။

ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်ရဦးမည့် ဘဝခရီး လမ်းကြောင်းမှာလည်း ပြောင့်ဖြူးချောမွေ့ခြင်းနှင့်အလျဉ်းကင်းပလိမ့်မည် မျှော်လင့်ချက်ဆိတ်သုဉ်းနေသောလူသားတစ်ယောက်အတွက် ရခဲလှသော လူ့ဘဝ၏အဓိပ္ပာယ်ကို ဘယ်သူ ဖွင့်ဆိုရမည်ဟု ပြစ်မှုတစ်ခုကို မကျူးလွန်ခင် စဉ်းစားခြင်းထက် ကျူးလွန်ပြီးမှ စဉ်းစားခြင်း၏ ကွာခြားချက်မှာ ဒုက္ခပေါင်းဆုံ အဝေးအတုံးအခဲကြီးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ရခြင်းမျှသာ။

(၅၆)

ပွဲစွေးတန်းကြီးမှာ ဟီးထနေသည်။
ဇာတ်ရုံကြီး၏ပြင်ဘက်တွင် သွယ်တန်းထားသည့် ရောင်စုံ
ဒီးပဒေသာ၏ အလှမှာ ရှုမငြီးစရာ။
ပွဲစွေးတန်းနှင့် ဇာတ်ရုံကြီး၏ ဝန်းကျင်၌ လှုပ်ရှားနေသူ
များမှာ သဲသဲလှုပ်လှုပ်ရှိတိ၏။ ကြက်ပျံမကျစည်ကားသည်ဟု
ဆိုရမည်သို့ရှိချေ၏။
‘မောက်ကသိန်၊ တောက်ဝိန်လှုပ်ပါလို့၊ ကျောက်စိန် နှဝ
ရတ်တွေနှင့် ခရုဆိုင်တော်’ အစရှိသည့် ကတ္တီပါတေးသွား
ကို ပတ်လုံးအမျိုးမျိုးနှင့် လက်စွမ်းပြရုံတီးနေသည့် အလင်္ကာ
ကျော်စွာဦးဘမောင်၏ စွဲမက်စရာနားဝင်စိမ့်လှသည့်ပတ်လက်
သံမှာ ဇာတ်ရုံအပြင်သို့တိုင် ပျံလွင့်လျှံ ထွက်နေသည်။

ဇာတ်သဘင်လောကတွင် သူ့ခေတ်ဟု မှတ်တမ်းတင်ရစ်အောင် နှစ်ပေါင်း(၅၀)ကျော် စိုးမိုးသွားခဲ့သည့် ဂရိတ်ဦးဘိုးစိန်ဇာတ်။

ဘတ်နေရာ ဘယ်ဒေသမှာကက ရံလျှံစမြို့ အိမ်တွင်းပုန်းလှုံပါဘိ၊ အမျိုးသမီးများပင် သူ့ပွဲဆိုလျှင် ပုန်းမနေသားနစ်၊ ဂီတ၊ ဝါဒီတကို မျက်နှာလွဲ၍ စောင့်ဆိုင်းပါမည်ဟု အာမာန္တေခံယူထားကြသည့် တရားနှင့်မေ့လျော်သူ ရာဘန်းအမ၊ ကျောင်းအမကြီးများသည်လည်း ဖာမာန္တေကို မေ့သွားကြသည်။ ရှေ့သီးစိန်သီး၊ ရှေ့ပြီးစရာ အလှဆင်၍ ပွဲခင်းသို့ အစောဆုံး ရောက်ကြသည်။

ကာလသားပေါက်စများကမူ ပွဲခင်းထက် ပွဲဈေးတန်းတွင် တုန်ရေးတပြုပြုရှိကြသည်။ ဘယ်နှစ်ခေါက်ဟူ၍ ရေတွက်မရကောင် လူးလာတုံ ပြန်လျှောက်နေကြသည်မှာ ထိုခေတ်လူငယ်များ၏ အလေ။

ထိုခေတ်က မိန်းကလေးတို့ဖော်နှင့် ပွဲဈေးတန်းလျှောက်သည့်အလေ မထွန်းကားသေး၊ လျှောက်စုံသူလည်းမရှိ၊ လူကြီးမပါဘဲ မိန်းကလေးချည်း အစုအဝေးနှင့် ပွဲဈေးတန်းတွင် လျှောက်နေသည်မျိုးကိုမတွေ့ရ၊ သို့စေကာမူ ကာလသားများ ပွဲဈေးတန်းမှာ သူတို့သာ နေရာယူထားကြသည်။ တချို့ကလည်း ဇာတ်ရုံဝင်ပေါက် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဆိုင်ရှင်၏မကြည်ဖြူသည့် မျက်နှာပေးကို မမြင်အောင်ပြု၍ ဇွတ်ပေထိုင်ကြသည်။

ပေစိန်တို့ လှငယ်တစ်သိုက်မှာ သည်ပွဲမျိုးကိုဘယ်အလွတ်ပေးမှာပေ။

ပေစိန်၊ အေးဆောင်၊ ညွှန်မောင်နှင့် တင်သွန်းတို့ လေးသောက်မှာ တွဲဖက်တွဲဖက်၊ သူတို့အဖွဲ့တွင် အေးဆောင်က တသက်အကြီးဆုံး၊ သူတို့သုံးယောက်ထက်လည်း အတန်းကြီးသည်။ သူတို့သုံးယောက်က တစ်တန်းတည်းသား၊ ပွဲလမ်းသဘင်ရှိပြီဆိုလျှင်သူတို့လေးယောက်ကို တသီးတခြားစီခွဲလျက် ဆော့ရတယ်၊ တွဲလျက်သာတွေ့ရလေ့ရှိသည်။

ဝါသနာတူ၊ အားကစားပါ စက်နယ်လားသည်ကြောင့်လည်း ပို၍ခင်မင်ကြသည်၊ ပို၍တွဲကြသည်။

အေးဆောင်က သူတို့သုံးယောက်၏ အလေးမဆရာ၊ ညနေခောင်းလျှင် အေးဆောင်အိမ်မှာ သူတို့လူစု စုဝေးကြစမြို့ တစ်ကျောင်းတည်းသား ဝါသနာတူခြင်းမို့ ပိုခင်ကြသည်။ အကူးသဖြင့် ပေစိန်က အေးဆောင်ကို ပိုခင်သည်။

ကျောင်းစာအပြင် ပြင်ပစာပေစာဖတ်အားအလွန်ကောင်းသည့် အေးဆောင်၏ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝပုံကို အားကျသည်။ အေးဆောင်၏ ဝေဖန်ပိုင်းခြားဉာဏ်ထက်ပို ကိုလေးစားသည်။ အပေါင်းအသင်းပေ၍ အကြောမတင်ဘဲ သူ့မှာရှိလျှင်အကုန်အကျွေးတတ်သလို မရှိလျှင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြီး တောင်းတတ်သည့် ပွင့်လင်းမှုကိုလည်း သဘောကျသည်။ အနုအတာဘတ်ခြင်း၊ အနစ်နာ ခံတတ်ခြင်း၊ စိတ်ရင်း သဘောထားညံ့ဝခြင်း အရည်အချင်းကောင်းများ ရှိသောကြောင့်လည်း အေးဆောင်အပေါ်ပို၍ ခင်မင်တယ်တာစရာဖြစ်ရသည်။

ညနေဘက် အလေးမဝိုင်းတွင် ဆုံမိကတည်းက ညနေဘက် ပွဲဈေးတန်းမှာ လမ်းသလားဖို့ ချိန်းဆိုခဲ့ကြသည်။

ထမင်းပြန်စားပြီး ဖေစိန် အေးဆောင်တို့အိမ်သို့ တကြော ပြန်ထွက်လာသည့်အခါ တွင်မူ ညနေပိုင်းကလောက်စိတ်ထဲတွင် လန်းလန်းဆန်းဆန်းမရှိဘဲ အကြောင်းမှမရှိဘဲ စိတ်မလန်းဘဲ ကိုယ်ပါ နှမ်းနေသည်။ လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ ပေါပေါပါပါ ပါးမရှိသလို စိတ်ထဲမှာလည်း လေးထိုင်းနေသည်။ နေမကောင်း စနေရထိုင်ရသည်သို့ နှယ် အိုတု့တု့ကြီးဖြစ်နေသည်။ ထမင်း စားများသွားလို့လား၊ နေမကောင်းချင်လို့လားထင်ပြီး အိမ် တက်ပြန်လှည့်ဖို့ပင် စိတ်ကူးမိသေး၏။ အပေါင်းအသင်းများ နှင်ချိန်းဆိုပြီးဖြစ်သောကြောင့်သာ လေးလေးကန်ကန် ဆက် လျှောက်ခဲ့သည်။

သူ အေးဆောင်တို့အိမ်ရောက်သွားသည့် အချိန်တွင် ညွှန် မောင်၊ တင်ထွန်းတို့မရောက်သေး။

‘ကိုအေးဆောင် ကျွန်တော်နေမကောင်းချင်လို့လား မသိဘူး၊ နေရတာတစ်မျိုးကြီးပဲ’

မင်း ညနေကအမများသွားတယ်ထင်တယ်’

‘ခါတိုင်းလိုမတာဘဲ၊ ထမင်းတွေ့ အစားများသွားတယ်’

‘အေးပေါ့ကွ ရင်တောင်ရင် ခေါင် ကိုက်စိတ်တာပဲ အိမ်မှာ အစာကြေဆေးရှိတယ် သောက်လိုက်’

‘ကျွန်တော့တော့ ပွဲဈေးတန်းဘက်တောင် မလိုက်ချင်တော့ဘူး’

‘ဒီလိုတော့မလုပ်နဲ့ကွာ၊ လိုက်တော့လိုက်ခုံ၊ စောစောပြန်ကြတာပေါ့’

ထိုစဉ်မှာပင် ညွှန်မောင်နှင့် တင်ထွန်းတို့ ရောက်လာကြပြီး ပေးနိုင်မလိုက်လျှင်သူတို့လည်းမသွားဘူး အစီအစဉ်ဖျက်ကြမည် ဆိုကြပြောကြသဖြင့် နောက်ဆုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ မောင်ရီသန်းချိန် ပွဲဈေးဘက်ထွက်ကြသည်။

လေးယောက်ဆုံမိတော့ စကားကတဖောင်ဖောင်၊ ပွဲဈေးတန်း ရောက်သည့်အခါ ဟိုကြည့်သည်ဝေးနှင့် ညနေကလောက် အိုအိုထိုင်းထိုင်း မရှိတော့၊ ပွဲဈေးတန်းမှာနှစ်ခေါက် လောက် လမ်းသလားပြီး ကမ်းနားဘက် လေညှင်းခံသွားရအောင်ဟု ကိုအေးဆောင်က စလိုက်သည်။

‘ဖေစိန်လဲ ညီးစိစိဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ လန်းသွားအောင် ကမ်းနားလေ သွားရှုကြတာပေါ့’

အေးဆောင်၏ ချစ်စရာသွင်ပြင်မှာ ဤသို့ရှိသည်။ အပေါင်းအသင်းများအပေါ် ဘယ်လိုလိုက်လျော့ရပါမလဲဟု ကွက်ကို ချာစမြဲရှိသည်။

သူတို့ ကမ်းနားဘက် ခြေဦးလှည့်ခဲ့ကြသည်။

ပွဲဈေးတန်းနှင့် ဇာတ်ရုံတစ်ဝိုက်တွင် လင်းလင်းထိန်ထိန် ဖြာဖြာဝင့်ဝင့်ရှိသော်လည်း ကမ်းနားဘက်တွင်မူ အလင်းထက် အမှောင်က မင်းမူနေသည်။ သူတို့ အကောက်ရုံးရှေ့အရောက်တွင် မျက်နှာတူရူမှ လျှောက်လာသော အုပ်စုတစ်စုနှင့်တွေ့ကြသည်။

စိန်ထွန်းအောင်တို့ အုပ်စု။

အနားရောက်မှပဲ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဟုသိကြသည်။ သူငယ်ချင်းတွေမို့ ညွန့်မမောင်က စိန်ထွန်းအောင်ကို လှမ်း နောက်လိုက်သည်။

စိန်ထွန်းအောင်က ညွန့်မောင် လှမ်းနောက်လိုက်သည်ကို မတု ပြန်၊ အေးဆောင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရပ်လိုက်သည်။

‘အေးဆောင် မင်းကို ငါအတန်တန်ပြောလျက်နဲ့ မင်းက ငါ့ကို စော်ကားတာပေါ့’

‘မင်းကိုလဲ ငါတောင်းပန်ပြီးသားပဲကွာ၊ ဟိုတစ်နေ့ကလဲ အမှတ်မထင်တွေ့လို့ စကားရပ်ပြောနေတာပေါ့’

‘မင်း ကတိပေးပြီးမှ ကတိကိုဖျက်တာ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးကွ’

‘အေး ငါကတိမဖျက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းထင်ချင်သလို ထင်တာတွေ မဘတ်နိုင်ဘူး’

‘ကဲကွာ’ အသံနှင့်အတူ ‘ခွပ်’ ခနဲ အသံပဲ၊ ကြားလိုက်ရသည်။

အနေအထား ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြစ်သွားသည်။ ပြေးသူပြေးရပ်သူရပ် ထိုးကြိတ်သုက ထိုးကြိတ်နှင့်။

ညွန့် မောင်နှင့်တင်ထွန်း မရှိတော့သလို စိန်ထွန်းအောင်တို့ ဘက်တွင်လည်း သုံးယောက်သာရှိနေသည်။

စိန်ထွန်းအောင်တို့ အေးဆောင်တို့ သဲသဲမဲ့မဲ့ ကျားကုတ်ကျားခဲလုံးထွေးနေသည်။ မြင့်သောင်းက စိန်ထွန်းအောင်ဘက်ကို ငင်ကူသည်။ ဖေစိန် မနေသာတော့၊ ပါးစပ်နှင့် ဖျန်ဖြေနေရာမှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဝင်လိုက်ရသည်။

ဖေစိန်၏လက်ထဲတွင် မိမိရရ ဖမ်းချုပ်ခံသွားသည်။ စိန်ထွန်းအောင်မှာ မလှုပ်နိုင်တော့။

‘အား’ ခနဲ အော်သံနှင့်အတူ ‘ဟာ...ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ ကိုအေးဆောင်’ ဟု မေးလိုက်သည့် ဖေစိန်အသံလည်း ငင်ပိုင်တည်း ထွက်လာသည်။

အေးဆောင် အဖြေမပေး၊ နောက်ထက် နှစ်ချက်ဆင့်ထိုးသည်။ ဖေစိန်က နောက်ပိုင်း အဖြစ်အပျက်ကို မကြည့်တော့။

‘အေးဆောင်’ တည့်ရာသို့ ဝရောသောပါး ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ စိန်ထွန်းအောင်မှာ အချင်းဖြစ်နေရာတွင် ပွဲချင်းပြီးမသေ

ခြင်းသောင်းနှင့်လှဖေတို့ကဆေးရုံသို့အချိန်မီပို့ ပေးသည်။ ခစားခက်ရာတစ်ချက်မှာပြင်းထန်သည်။ သေလောက်သော နေရာကို

ငင်သွားသည့် လက္ခဏာကိုတွေ့ရသဖြင့် ဌာနာသို့ အကြောင်းကြားပြီး သေကမ်းစစ်ချက်ယူရန် ချက်ချင်းပင် စီစဉ်ကြသည်။

‘ကျွန်တော်’ ကို ဖေစိန်က ဖမ်းချုပ်ပေးပြီး အေးဆောင်က အေးနဲ့ထိုးပါတယ်။ ပထမတစ်ချက် အေးဆောင်က ထိုးပြီး နောက်နှစ်ချက်ဘယ်သူထိုးတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်မသိတော့ဘူး။

‘အမယ်လေး သားလေးရဲ့ အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား၊ သားက သတ်တဲ့ လူယုတ်မာတွေကို မေမေ ကြီးစင်ဖို့ မယ်’

စိန်ထွန်းအောင်၏မိခင် အော်ငိုလိုက်သည့်အသံမှာ....

* * *

ခြေဦးတည်ရာဆိုပေသည့် သတိပြန်ဝင်လာသည့်အခါ အိမ်
ဘက်သို့ခြေဦးတည်မိသွားသည်။ အိမ်ရောက်ပြီးနားလိုက်သည့်
အခါကျတော့မှ ရင်တုန်သံကို သိသိထင်ထင် ကြားရသည်။
နားထင်ပေါ်မှ သွေးကြောကြီးမှာ ဖောင်းထပြီး လှုပ်ရှားနေ
သည်ကြောင့် တစ်ခေါင်းလုံး ကိုက်ခဲနေသည်။ နောက်ဆက်တွဲ
ဖြစ်လာမည့် ပြဿနာကို စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ တစ်ကိုယ်
လုံး ထုန်လှုပ်သွားရသည်။

ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ဝူဂူကြီးထိုင်နေဆဲ။
ရာဇဝတ်အုပ် တစ်ယောက်နှင့် ရဲတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်
တက်လာသည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဝုန်းခနဲ ထပြေးမိမလိုဖြစ်
သွားသေး၏။ ပြီးမှ ပြန်ထိုင်လိုက်ရသည်။ 'ဣန္ဒြေမပျက်' ဆို
သော ပမာစကားမှာ သူနှင့် မသက်ဆိုင်ဘိသို့ ရှိချေပြီ။

'ဈေးက' ခနဲ မြည်သွားသည့် လက်ထိပ် ခတ်လိုက်သံနှင့်
အတူ ဖေစိန်၏မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်ရည်ကြောင်းများ စီး
သွယ်လာသည်။ အဖြစ်အပျက်ကို မသိကြသည့် အိမ်သူအိမ်
သားများမှာ တအံ့တဩ ကြည့်နေကြသည်။

'ဦးလေး ဖေဖေဆီကို အကြောင်းကြားပေးပါ'

'ဟေး...မင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေစိန် ငါက ဘယ်လို အ
ကြောင်းကြားပေးရမှာလဲ'

ရာဇဝတ်အုပ်ဖြစ်သူက ကြားဖြတ် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားနဲ့ဘာတော်လဲ'

'ကျွန်တော် တူပါ'

'သူ့ကို လူသတ်မှုနဲ့ ဖမ်းတယ် အကြောင်းစုံ သိချင်ယင်
တော့ ဂါတ်တဲလိုက်ခဲ့။ ခင်ဗျားတို့လဲ စစ်ဖို့လိုတယ်လေ ဒီတော့
ဘဝါကည်းလိုက်ခဲ့ပေါ့'

'ခင်ဗျာ'

'ကဲ အချိန်မရှိဘူး သွားကြမယ်'

အေးဆောင် အယင်ရောက်နေသည်။ ညှိုးငယ်သော မျက်
နှာနှင့် လှမ်းကြည့်နေသည့် အေးဆောင်က သူ့ခေါင်းကိုချက်
ခင်းငုံ့ပစ်လိုက်သည်။

မျက်နှာဖြူကပြား ရာဇပတ်ဝန်ကလေး ရောက်လာသော
အကြောင့် ဌာနာတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ရှိနေကြသည်။ ရာဇ
ပတ် ဝန်ကလေး တစ်ယောက်သာ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခြေ
ဆောက်တစ်ဘက်ချိတ်၍ အခန့်သားထိုင်နေသည်။ ဌာနာထဲတွင်
ရှိသမျှအားလုံးသော ရဲသားကအစ ဌာနာအုပ်အထိ တောင့်
တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် သတိအနေအထားနှင့် ရပ်နေကြရသည်။

အေးဆောင်နှင့်ဖေစိန်တို့မှာ လက်ထိပ်တန်းလန်းနှင့် တမံ
ဘလင်းပေါ်တွင် ဆောင့်ဆောင့်ကလေး ထိုင်နေရသည်။

ရာဇဝတ်ဝန်ကလေးက ဌာနာပိုင်ကြီးနှင့် ပြောဆိုပြီးနောက်
သူတို့နှစ်ယောက်ကို မတ်တတ်ရပ်ခိုင်း၍ ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး

ကြည့်သည်။

မိဘဇာတိမျိုးရိုးနှင့် မှုခင်းဖြစ်ကြောင်း အနည်း အကျဉ်း
မေးပြီး တုတ်လုံးတိုလေးကို ဟန်ပါပါ ကိုင်လျက် ပြန်ထွက်
လွှားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်သွား
သည်။ တင်ထွန်းနှင့်ညွန့်မောင်တို့ ဂါတ်တဲ ရောက်လာသည်ကို
သူတို့မသိလိုက် အချုပ်ခန်းကနေ ရုံးခန်းကိုလှမ်းမမြင်နိုင်။

တင်ထွန်းနှင့်ညွန့်မောင်တို့ကိုမူ လက်ထိပ်မခတ်၊
စစ်ဆေးပြီး ပေးမြန်းခြင်းကို သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် စတင်
သည်။

* * *

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ထွက်ချက်မှာ
သူတို့ ပွဲဈေးတန်းလာကြပုံနှင့် ကမ်းနားဘက် ရောက်ခဲ့ပုံ
စိန်ထွန်းအောင်တို့ လူစုနှင့် တွေ့ပွဲများကို အသေးစိတ်အစစ်
ပြီးနောက် မှုခင်းဖြစ် အကြောင်းကို အောက်ပါ အတိုင်း
ထွက်ဆိုခဲ့၏။

ကိုအေးဆောင်နဲ့ စိန်ထွန်းအောင်တို့ စကားများကြပါ

တယ်။ စိန်ထွန်းအောင် စတိုးတာကိုမြင်ပါတယ်။ နောက် နှစ်
သောက်စလုံး လုံးထွေးသွားပြီး ကျွန်တော်တို့လဲ ထွက်ပြေးခဲ့
ကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကိုအေးဆောင်တို့နဲ့ မတွေ့
ဘော့ပါ။ စိန်ထွန်းအောင်နဲ့မကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးကိုအေးဆောင်
နဲ့ စိန်ထွန်းအောင်တို့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်က စကားများ
ကြတာကို သိရပါတယ်။ သူတို့စကားများစဉ်က ကျွန်တော်တို့
အနီးအနားတွင်မရှိပါ။ နောက်နေ့ ကိုအေးဆောင် ပြန်ပြာလို့
သိပါတယ်။ ကိုအေးဆောင် ရည်ညွှန်းဖွဲ့စကားမျိုးပြောသည်ကို
ကြားမိပါ။ ပွဲဈေးသွားသည့်နေ့က ကိုအေးဆောင် ဆီမှာ
ခားပါ မပါမသိပါ။ ကိုအေးဆောင် ဘလေဇာအင်္ကျီဝတ်
ဘားပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ထွက်ချက်မှာ မှုခင်းဖြစ် အကြောင်း
အတွက် အရေးမပါသော်လည်း အေးဆောင်နှင့် ဖေစိန်တို့ကို
စစ်ဆေးမှုမပြီးမချင်း ဂါတ်တဲတွင် အကျယ်ချုပ် နေစေခဲ့သည်။

* * *

အေးဆောင်၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ။
ကျွန်တော်နဲ့ စိန်ထွန်းအောင်နှစ် နှင်းဖြူအောင်တို့ ချစ်

ကြိုက်ခဲ့ကြတာ ခြောက်လလောက် ရှိပြီ။ ကျွန်တော်ဘို့ နှစ်
 ယောက်ချိန်းတွေကြတာကို စိန်ထွန်းအောင် သိသွားပါသည်။
 တစ်နေ့ကျောင်းကအပြန်မှာ စိန်ထွန်းအောင်လမ်းကနေစော
 ပြီး သူ့နှမနှင့်ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စကို နောက်ဆုတ်ဖို့၊ နောင်ကို သူ
 နှမနဲ့ အဆက်အသွယ် မလုပ်ဖို့ ပြောပါသည်။ ပထမတော
 စိန်ထွန်းအောင်က ရိုးရိုးတန်းတန်း ပြောပါသည်။ နောက်ခိုင်း
 ဝေါပူလာပြီး ရင့်သီးတဲ့စကားလုံးတွေနဲ့ ကြိမ်းမောင်း ခြိမ်း
 ခြောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သူပြောသမျှနားထောင်ပြီး ကယ်
 လိုမှမတုံ့ပြန်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကပဲ လပ်ခါတလဲလဲတောင်
 ပန်ခဲ့ပါသည်။ စိန်ထွန်းအောင်က သူ့နှမနဲ့ မဆက်ဆံဖို့ တစ်
 တောင်းတာကိုလဲ စကားနည်းရန်စဲဖြစ်အောင် ကတိပေးခဲ့ပါ
 သည်။ စိန်ထွန်းအောင်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တဲ့အကြောင်းက
 မခင်ရိနဲ့ပြောခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လူချင်းချိန်းမတွေ
 ကြပေမယ့် မခင်ရိကတဆင့်အဆက်အသွယ်လုပ်နေကြပါသည်။
 စိန်ထွန်းအောင်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ပြီး တစ်ပတ်လောက်ကြာ
 အခါနှင်းဖြူအောင်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ကြပါတယ်။ တမင်ချိန်
 တွေ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ အမှတ်မထင်သွားတွေ့ကြတာပါ။ ဆယ်
 မိနစ်လောက်စကားပြောကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဒီလိုတွေ့ကြ
 တာကို စိန်ထွန်းအောင် သိသွားကြောင်း ကျွန်တော်မသိခဲ့ပါ
 ဘူး။ ကျွန်တော် အပေါ် စိန်ထွန်းအောင် ပြောခဲ့ ဆိုခဲ့တာက
 ကျွန်တော် မကျေနပ်ပေမယ့် သူ့ကို တုံ့ပြန်ဖို့ လုံးဝမရည်ရွယ်
 ခဲ့ပါဘူး။ သူ့နဲ့ ရင်မဆိုင်မိအောင်လဲ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်
 ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ပွဲစေ့တန်းသွားတာသူနဲ့ တွေ့ဖို့ရည်ရွယ်

မရှိပါဘူး။ ရိုးရိုးပဲသွားခဲ့ကြတာပါ။ ပွဲခင်းမှာသွားတွေ့သည်
 သွား ရှောင်သွားမည်ဖြစ်ပါသည်။ ခုတွေ့ကြတာကဘယ်လို
 ချိန်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက်တွေ့ကြတာပါ။ ကမ်းနားဘက်ကို
 သွားကြတာက ဖေစိန် ငြိမ်းစိန် ဖြစ်နေတယ်ဆိုလို့ လေညှင်း
 အောင်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီလို တွေ့တဲ့အထိ သူ့အ
 ပေါ် ရန်ပြုဖို့ စိတ် ကျွန်တော် မှာလုံးဝမရှိပါဘူး။ သူ့စထိုးထွန်း
 ကျွန်တော်ပြန်မထိုးပဲ တားဆီးရုံ တားဆီးခဲ့ပါသည်။ သူက
 ခါဆက်ခါထိုးလာတော့မှ ကျွန်တော်ကိုယ်ကိုကာကွယ်ဖို့
 သက်ပြန်ထိုးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်
 နှိုးထိုးခဲ့တာ မှန်ပါတယ်။ ဝေါသက်ပထိန်းနိုင်လို့ ထိုးမိခြင်း
 ဖြစ်ပါသည်။ ဓားနဲ့ထိုးဖို့အထိ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ သူ့နဲ့လုံးထွေး
 စိန်ထွန်းအောင် လက်ထဲကရသော ဓားဖြစ်ပါသည်။ သူက
 ကျွန်တော်ကို ထိုးဖို့ကြိုးစားလို့ သူ့လက်ထဲကဓားကို လှဲပြီး
 နှင်း ထိုးလိုက်ရတာဖြစ်ပါသည်။ ဒီနောက် ကျွန်တော်ဘာ
 လုပ်မိတယ်လို့ သတိမရတော့ပါဘူး။ အိမ်ကိုပြန်ပြီး ကျွန်
 တော်ကိုယ်တိုင်လာပြီး အဖမ်းခံပါတယ်။

သူ့အုပ်က ပြောခဲ့ချက်ပေးမည်သားဟု မေးသည့်အခါ
 နှိုးထိုးချက်ပေးပါမည်ဟု အဖြေပေးခဲ့သည်။

အားဆောင်၏ထွက်ဆိုချက်မှာ ပြောငှ်ကွယ်၊ ကွယ်သော
 ဆိုချက်ဟု ဆိုရပါမည်။
 ဘုရားခွင်တွင် ထွက်ဆိုချက်နှင့် ရဲငှာနတင် ထွက်ဆိုသော

ထွက်ဆိုချက်မှာမတူညီပေ သိသိသာသာကဲ့လဲ့မှုမရှိသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်မှု မတူညီအောင် ကဲ့လဲ့သည်။

* * *

ဖေစိန်၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ.....

ကိုအေးဆောင်၊ တင်ထွန်း၊ ညွန့်မောင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ယောက် အမြဲတမ်း တွဲခဲ့ကြပါသည်။ အဲဒီညက ပွဲဈေးက ကန်းနားဘက်ကို စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြ သည်။ အကောက်ရုံးရှေ့နားသို့ရောက်သည့်အခါ မျက်နှာချ ဆိုင်မှ လျှောက်လာသော လူအုပ်တစ်အုပ်ကို တွေ့ရပါသ ဖတမဘယ်သူဘယ်ဝါတွေဟုမသဲကဲ့ပါ။ အနားရောက်မှစိန်ထ အောင်တို့ လူစုဖြစ်မှန်းသိရပါသည်။ ညွန့်မောင်က စိန်ထ အောင်ကို လှမ်းနောက်လိုက်ပါသည်။ စိန်ထွန်းအောင် ညွန့်မောင်ကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကိုအေးဆောင်ရှေ့မှာ ထောက်ရပ်ပြီး ကိုအေးဆောင်ကိုရန်ပြုသည့် စကားလုံးမ ပြော ခဲ့လင်းလုပ်ပါသည်။ ကိုအေးဆောင်က လေသံအေး

င်းပန်စကား ပြောသော်လည်း စိန်ထွန်းအောင်က လက် ကိုအေးဆောင် ရင်ဘတ်ကိုဆွဲပြီးစထိုးပါသည်။ ကိုအေး ဆောင်က ရှောင်တိမ်းရင်း ထပ်ပြီး တောင်းပန် ပါသည်။ ညွန့်မောင်က စိန်ထွန်းအောင်က ပိုကဲလေ ဖြစ်လာတာနဲ့ ကိုအေးဆောင်ကလဲပြန်ထိုးပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဖြန် ကြိုးစားပေမယ့်မရပါဘူး။ နောက်ပိုင်းမြင့်သောင်းပါ သဖြင့်စိန်ထွန်းအောင်ဘက်က ဝိုင်းကူတာနဲ့ ကျွန်တော် နားနာတော့ပဲ ကိုအေးဆောင်ဘက်က ဝင်ကူပါတယ်။ ညွန့်မောင်နဲ့မြင့်သောင်းတို့ ထိုးကြိတ်နေတုန်း 'အား' ကနဲ့ အော် တားပြီးနောက် ကျွန်တော်လဲ အိမ်ပြန်ပြေးခဲ့ပါသည်။

ဖေစိန်၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ သူ့အတွက်လည်းမလေးစေ။ ကိုအေးဆောင်အတွက်လည်းပေါ့စေသဘောမျိုးထွက်ဆိုသွား ကိုအေးဆောင်က ဓားနှင့်တိုးသည်ဟု မြင်ရပါသည်ဟု ဆို 'ဟာဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကိုအေးဆောင်' ဟုပြော ခဲ့စကားကို မြှုပ်ထားသည်။ သူမက်ထားစဉ် ဓားနှင့်ထိုး အကြောင်းကို ကိုအေးဆောင်ကမထွက်ဆိုသလို စိန်ဖေ သည်း ထိုအကြောင်းကိုမဖော်။

ညွန့်မောင်ပင်ဆိုစေ စိန်ထွန်းအောင် သေဆုံးခဲ့သော အချင်း ခင်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက်မှာအဓိကတရားခံများအဖြစ် တရားစွဲခံရတော့မည်မှာ သေချာနေပြီ။

မျက်မြင်သက်သေခိုင်လုံနေသည်ထူတို့၏ထွက်ချက်မှာ
သည်။

အမှုခွင့်အနေအထားအရ လုံးဝလွတ်မြောက်ရေးအတွက်
ရုန်းထွက်ရန် အနေအထား မရှိတော့ပါလော့။

နောက်တစ်နေ့ ရုံးတင်ပြီး ရဲမန်ယူ၍ ထောင်ကြီးချုပ်
ပို့လိုက်၏။ ခါးသီးသောအတော့အကြံများစလေပြီပဲ။

(ကိုး)

အမှုအရာအားတို့၏ နှလုံးသားသည် ပြုစင်ကြည်လင်၏။
လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစိတ် လွှမ်းမင်လာသောအခါ
နှလုံးသား အကြည်စာတ် ပြောင်းလဲသလို၊ မျက်နှာ
အမူအရာနှင့်မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်ဟပ်သည့် အရောင်
လည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း ဝိသိသာသာ အပြောင်းအလဲ

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစိတ် မရှိသေးသေး၊ လူမမည်
သေးစယ်များ၏မျက်နှာသည်အရောင်မပြောင်းလဲအမြဲတမ်း
လှလှလင်လင်နေသည်ဟု ဆိုရစေကာမူ အလိုမကျသော

အခါ ခြစ်ကုတ်ငိုလိုက်သည်မသိ ဒေါသစိတ်ကြောင့်မျက်နှာ
ကလေးများ ရဲတုတ်သွားတတ်ပေသည်။

လူကြီးများ၏ နှလုံးသားအရောင် မပြောင်းစေတတ်သော
အချိန်မှာ မနက်မိုးလင်း အိပ်ရာထစမျှသာ။

ထိုမှနောက်ပိုင်းလောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစိတ်နှင့်လုံးဝ
လာသည်နှင့်အမျှ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်သည်အထိ မျက်နှာ
သွင်ပြင် အပြောင်းအလဲ အမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။

ထိုအထဲတွင် ဒေါသစိတ်သည် အဆိုးဆုံးဟု ဆိုရမည်
သည်။

နှလုံးအကြည်ဇာတ် အပြောင်းအလဲနှင့် မျက်နှာ သွင်ပြင်
အပြောင်းအလဲမှာ ဒေါသစိတ် လွှမ်းမတ်လာသော အခါ
ပို၍ သိသာထင်ရှားသည်။

ဒေါသစိတ်ကြောင့် မျက်နှာပေါ်တွင် သွေးညှိရောင်လွန်း
ထင်သွားသလို သွေးထွက်သံယိုမှုကိုလည်း အလွယ်တကူ
ပြုမှုရန်ဝန်မလေးကြပေ။ ယင်းဒေါသစိတ်ကြောင့်လျှပ်တပြု
အတွင်း အတိုင်းအဆမရှိသော ပြစ်မှုကျူးလွန်မိကြ၏။

ပြစ်မှု ကျူးလွန်းသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဒေါသစိတ်သည်လည်း
တပြက်အတွင်း ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်။ အစားထိုး ဝင်ရောက်
လာသည်မှာ ဆောက်တည်ရာမရသည့်စိတ်၊ ယင်းဆောက်တည်
ရာမရစိတ်နှင့် ခွန်တုံ့ပါလာသည်မှာထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကြောင့်
ခွန်ခြင်းနှင့် ချောက်ချားခြင်းဖြစ်၏။

ပြစ်မှုကျူးလွန်ပြီး အဖမ်းအဆီး မခံရသေးမီ ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်စိတ် လွှမ်းမတ်လာသည်။

‘ငါသည်လိုမလုပ်မိအောင်’ ‘သည်လိုမလုပ်ပဲ’ ဟူသည့်
အစားကိုသိသည့် နောင်က စိတ်လည်း တပါတည်း ဝင်လာ
တတ်၏။

ထိုမှ ကြောက်ရွံ့လာသည်၊ ချောက်ချားလာသည် ။
အချုပ်နှင့် ထောင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင်မူ ဆိုဖွယ်ရာ
မရှိပြီ။ ထိတ်လန့်၊ တုန်လှုပ်၊ ကြောက်ရွံ့ ချောက်ချား စိတ်က
ပိုမိုစိုးစိုးကြီး စုက္ခပေးလာတော့၏။

ပြစ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်တိုင်း ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူသည်သာ
သင်းသို့သော စိတ်ဝေဒနာဆိုးကို ခံစားရသည်မဟုတ်။ ပြစ်မှု
ကျူးလွန်သူနှင့် ဆက်နွယ်ပတ်သက်နေသော မိသားစုများမှာ
လည်း ပြစ်မှုကျူးလွန်သူနှင့်အတူ စိတ်သောကအသွယ်သွယ်ကို
ခင်ဝယ်ပိုက်ထားကြရ၏။

အုတ်ရိုးအတွင်းဘက် ရောက်နေသူက ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်၊
ကြောက်ရွံ့ချောက်ချားမှုများ ခံစားနေရသလို အုတ်ရိုးအပြင်
ဘက်တွင်ရှိနေသူများကလည်း စိုးမိမိဝူပန်၊ သောကဗျာပါဒ
အသွယ်သွယ်ကို ခံစားနေကြရသည်။

အိပ်မက်ဆိုးများကလည်း ညဉ့်စဉ်ညဉ့်တိုင်း ချောက်လှန့်နေ
သည်။ အမှုဆိုင်ရမည့်ရက် နီးလာလေ ထုန်လှုပ်ချောက်ချား
ပို၍ပြင်းထန်လေ။

ထောင်အဝင်ဝတွင်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ခါးသီးသော အတွေ့
အကြုံများသည် သူတို့အတွက် အပရိကဟုရမည်သို့ ရှိချေ၏။
ရှေ့မှာ ပို၍ခါးသီးသော အတွေ့အကြုံများ တွေ့ရဦးမည်ကို
သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသို့နေကြသည်။ သို့စေကာမူ ထိုအသိကို

ရင်မဖွင့်ကြ၊ မျိုသိပ်ပြီး ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေကြသည်။

စိန်ထွန်းအောင်မိဘများ မင်းပိုင်းစိုးပိုင်းတွင်ဘယ်လောက် ပေါက်ရောက်သည်ကို သိထားသောကြောင့်လည်း တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေသည့်စိတ်အစဉ်ကို လှည့်စားဖို့ ကြိုးစားသည်မှာ အရာမထင်ရှိချေ၏။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အားပေးရ သည်မှာလည်း ခဏခဏ၊ ဒါပေသိ ထိထိရောက်ရောက်မရှိလှ။

ဟန်ဆောင်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည် မလွယ်၊ ပင်ပန်းလှ၏။ ပြုံးရှင်ခြင်းငှာ နှုတ်ခမ်းထောင့် နှစ်ဘက်ကို လှုပ်ရှားကြည့် သည်။ အပြုံးမပီပြင်။

စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်စေရန် အချုပ်သားများ၏စကား ဝိုင်းများသို့ ဝင်ကြည့်သည် မထူးခြား၊ သူတို့၏စိတ်အာရုံမှာ လွင့်ပေါင်းနေသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအားပေးပြီး စိတ်ဓာတ်တင်ကြည့်သည်။ အချိုး နှီး၊ ဟုန်းခနဲတက်လာသည်စိတ်ဓာတ်မှာ ကောက်ရိုးမီးခမာသို့ ဟုတ်ခနဲ တရိန်ထိုးပြန်ကျသွားသည်သာ အဖတ်တင်၏။

စိတ်ကိုဖြေကြည့်သည် မပြေ၊ အမှုခွင် အနေအထားအရ တိမ်းသာရှောင်သာ ရုန်းသာထွက်သာမရှိ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထောင်ပို့လိုက်ပြီ၊ လူသတ်မှု တရားခံ များအဖြစ် တရားစွဲတင်တော့မည်ဆိုသော သတင်းနှင့် အထု စိန်ထွန်းအောင်တို့ဘက်က အမှုဆိုင်ဖို့အတွက် ရန်ကုန်ကတိလ် တော်ရက် ငှားဖို့ စီစဉ်နေသည့် ဆိုသော သတင်းက သူတို့ နှစ်ယောက်၏ မိသားစုများက စိုးရိမ်သောဟု ဝေဖြာစေခဲ့၏။ မျက်လဲဆန်ပျာ ပြင်စေခဲ့၏။

စိန်ထွန်းအောင်တို့ဘက်က သွေးပူရုံမက သွေးဆူလွန်းနေ သည်။

ဦးစံမောင်တို့၏ လူမှုရေးအချဉ်းကပ်မှုကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။

ကျွန်မသားကို ကျွန်မရဲ့ ရင်ခွင်ထဲက ဆွဲထုတ်သွားတာပဲ။ သူတို့သားတွေကိုလဲ သူတို့ရင်ခွင်ထဲက ဆွဲထုတ်စေရမှာပေါ့။ လင်ငယ်ချင်းပဲဟာ ထိုးကြိတ်ရုံအဆင်ပေါ့၊ ခုတော့

မေတ္တာရင်မှထွက်ပေါ်လာသော မိဘတို့၏ စကားကို လွန် ကဲသည်ဟု မဆိုသာ။

အသက်ရှင်လျက် ထောင်ထဲမှာနေရသူ သားများအတွက် သူတို့၏ ပူဆွေးသောက အထုအထည် ကြီးမားလွန်းပါဘိဟု ဆိုသည့် သေဆုံးသွားသူ သားအတွက် သားရှင်မိဘ၏ ပူဆွေး သောက်ရောက်ရသည် အထုအထည်မှာ သာလွန်၍ ကြီးမား ဝိဖိုမည်သာ။

* * *

‘လာဗျာ ဦးစံမောင် သားနဲ့တွေ့ပြီးပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ခဲ့ပါတယ် ကလေးတွေ ထောင်ထဲမှာ နေတာ တော်တော်လေး ခုကွရောက်တယ်လို့ ပြောပါတယ်’

‘ထောင်ဆိုတာကတော့ ဒီလိုပါပဲ ဦးစံမောင် ခုနေတော့ အာမလုပ်လို့ မရသေးပါဘူး၊ ရုံးထုတ်နေကျရင်ကလေးတွေ အတွက် ဘီကလပ်(စ်) မရတောင် စပယ်ရှယ်ကလပ်(စ်) ရအောင်တော့ လုပ်ရမှာပါ။ကဲ...ထားပါ ဦးလေးဦးစံမောင် ကို ပြောစရာရှိပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါ’

‘တစ်ဘက်ကတော့ တော်တော်လေး ပြင်ဆင် နေကြတယ်လေ၊ အမှုခွင် အနေအထားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ဘက်က အတော်လေး အားနည်းနေတယ်၊ သက်သေရဲ့ အားနည်းချက်ဟာ အမှုခွင် အနေအထား တစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲ စေနိုင်ပါတယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် တစ်ဘက် သက်သေရဲ့ ထွက်ဆိုချက်ကို စံတိုက်လို့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က သက်သေထွက်ဆိုချက်ကို ပြင်ဆင်ကြည့်တော့ လုံးဝအားရစရာ မရှိဘူး၊ ဖေစိန်က ဖမ်းချုပ်ပေးတယ်၊ အေးဆောင်က ဓားနဲ့ထိုးတယ်ဆိုတာကို မျက်စိမှိတ်ပြီး ဘူးကွယ်လို့ မရဘူး၊ ဖေစိန်က လည်းသူငယ်ချင်းပေါ် မညှာပဲထွက်မယ် အေးဆောင်ကဖေစိန်ကို ပုတ်ထုတ်ပြီး သူတစ်ယောက်သာ ခံမယ်ဆိုရင်တော့တစ်မျိုး ပြောင်းနိုင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြချက်ကလဲ အရာဝင် ခိုင်လုံဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ကြိုတင်ကြံစည်ချက်နဲ့ ပူးပေါင်း ကြံစည်တယ်ဆိုတာ မပြေးသော်ကန်ရာရှိ ဆို

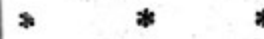
သလို ထင်ရှားပေါ်လွင်လာမယ့် အနေအထားပဲ ရှိနေတယ်၊ ဤကွင်းထဲက ဆွဲထုတ်ဖို့အတော် ကို ကြိုးစားရလိမ့်မယ့် အနေအထားပဲ၊ ဦးစံမောင် ခုနေနဲ့ ကျွန်တော် ကို ဘာမှအားမနာ စေချင်ဘူး၊ ရန်ကုန်က ဝတ်လိုတော်ရ ငှားချင်သပဆိုလဲငှားပါ၊ ကျွန်တော် အကြံပေးချင်တာကတော့ မျက်နှာဖြူဝတ်လို့ အစ်ယောက် ရှာငှားရင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ်ဆိုတာပါပဲ၊ ဦးစံမောင်ကို စဉ်းစားစေချင်ပါတယ်’

ဦးလေးထံမှ မျက်နှာရိပ် ထင်နေသည့် ဦးစံမောင်ထံမှ တော်တော်နှင့် အဖြေထွက်မလာ၊ သက်ပြင်းကိုသာ အခါခါ ချနေသည်။

‘ဦးကျော်အုံး စေတနာနှင့်အကြံပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တော့ ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ဦးကျော်အုံးကိုပဲ အားပါရစေလို့’

‘ကျွန်တော်ကတော့ အဆင်သင့်ပါ၊ ခုလိုဆိုတော့ စိတ်သန့် သန့်ရှင်းရှင်း လိုက်ရတာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဦးကျော်အုံး သင့်တော်သလိုသာ စီစဉ်ပါ’

ငွေရှိလျှင် ဘာမဆိုဖြစ်သည်။ ငွေသည် အရာရာကို အဆုံး
အဖြတ်ပေးနိုင်သည်ဟူ၍ ဆိုချီးစကား ရှိပုံငြားလည်း တကယ်
ကျတော့ ငွေသည် ဘာမဆို မဖြစ်နိုင်သလို အရာရာကိုလည်း
အဆုံးအဖြတ် မပေးနိုင်ပေ။ အာမခံရဖို့ ငွေနှင့်ပေါက်သည်
မဖြစ်။ သက်သေခံချက်ပြောင်းလဲစေရန် ငွေနှင့်လဲသည် မရ။
အမှုခွင့် အနေအထားပြောင်းရန် ငွေပုံအောင်သည်မအောင်
မြင်။ တရားခွင့်စစ်ဆေးခြင်း စတင်သည်မှ စီရင်ချက် ချသည့်
အမှုစစ်ဆေးခြင်း ဆုံးခန်းရောက်သည်အထိ ငွေကို လမ်းခင်း
လိုက်ခဲ့သော်လည်း လမ်းမပေါက်ခဲ့။ ကြီးကွင်းထဲမှ ဆွဲထုတ်ရ
သာ တတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

ကျွန်မနဲ့ကိုအေးဆောင်တို့ သမီးရည်းစားမဖြစ်ခဲ့ဖူးကြပါ။
ကျွန်မကိုမေတ္တာရှိကြောင်း စာပေးဖူးပါသည်။ တစ်ဆင့်စကား
နှင့် ပြောဖူးပါသည်။ ကိုယ်တိုင် စကားလိုက်ပြောဖူးပါသည်။
ယင်းသို့ စကားလိုက်ပြောစဉ်သာ လူချင်းတွေ့ကြပါသည်။
သီးခြား နှစ်ဦးသဘောတူ ချိန်းဆို့တွေ့ဆုံခြင်းမရှိပါ။ ကျွန်မ
ခေါင်းမညိတ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မကို နောက်ထပ်လိုက်နှောင့်ယှက်ရင်
လူကြီးများကို တိုင်မည်ဟု ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်
သက်ပြီး ကျွန်မအစ်ကိုနှင့် စကားများဖူးသည် မဖူးသည်ကို
ကျွန်မ မလိပါ။ ကျွန်မအစ်ကို သေဆုံးခဲ့သည့် မှုခင်းမဖြစ်ခင်
ကျွန်မနှင့်ကိုအေးဆောင်တို့ရုံးတိုက်ရှေ့မှာ ဆုံမိပါတယ်။ ကျွန်မ
သွားမည့်ရှေ့က ပိတ်ပြီး အတင်းစကားပြောပါသည်။ သူ
မေတ္တာကို လက်ခံမခံ အတင်းမေးပါသည်။ ကျွန်မက ဘယ်
လိုမှ လက်မခံနိုင်ကြောင်း ဒီလို လိုက်နှောင့်ယှက်နေရင် ဆရာ

ကြီးကို တိုင်မည်အကြောင်း ပြောပါသည်။ တိုင်ယင်တိုင်ကြည့်
မင်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်—တော်ကော်လူပီးဝတယ်၊ တစ်
နေ့တော့ အေးဆောင် ဘာကောင်လဲဆိုတာ အကြောင်းပြုရဦး
မယ်လို့ ကြိမ်းမောင်းပြီး ဒေါနှင့်မောနှင့် ထွက်သွားပါသည်။
ကျွန်မ ဒီအကြောင်းကို အစ်ကိုစိန်ထွန်းအောင်ကို ပြန်မပြော
ခဲ့ပါ။ သူ့လဲ နောက်ထပ် ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်တာနဲ့ ဘယ်
သူမှ မတိုင်ခဲ့ပါဘူး။

နှင်းဖြူအောင်၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ အေးဆောင်၏ အစစ်ခံ
ချက်နှင့် ပြောင့်ပြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေသလို သူတို့ပောင်နှမ
နှစ်ယောက်အပေါ် ရန်ငြိုးဖွဲ့ထားသည့်သဘောထားရှိကြောင်း
ထည့်သွင်းထွက်ဆိုသွား၏။

နှင်းဖြူအောင်၏ ထွက်ဆိုချက်ကို မချေဖျက်ရမည်မှာ အေး
ဆောင်ကိုယ်တိုင် ထွက်ဆိုချက်ထက် မခင်ရီထွက်ဆိုချက်က ပို၍
အထောက်အကူပြုစေမည်ဖြစ်၏။

သို့သော်...။

မခင်ရီ၏ထွက်ဆိုချက်က မပီပြင် အထောက်အကူမပြုခဲ့။
အေးဆောင်နှင့် နှင်းဖြူအောင်တို့ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး
မေတ္တာမျှနေသည့်ချစ်သူများဖြစ်ကြောင်းကိုပေါ်ပေါ်လွင်လွင်
မထွက်ဆို။

ကိုအေးဆောင် အကူအညီတောင်းသဖြင့် ကိုအေးဆောင်
ပြောခိုင်းသည့်နှင်းဖြူအောင်အပေါ် ကိုအေးဆောင်ကမေတ္တာ
ရှိနေသည့်အကြောင်းတစ်ကြိမ်ပြောဖူးသည်ကလွဲ၍နောက်ထပ်

အဆက်အသွယ် လုပ်ပေးခြင်းမရှိပါဟု ဆင်စော့ ရန်ရှောင် ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

မခင်ရီမှာ မိသားစုများ၏ဩဇာကို မယ်လွန်သည်က တစ်ကြောင်း၊ အပျိုလေးတန်မယ် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် အောင်သွယ် လုပ်ပေးသည်ဟု ကဲ့ရဲ့စကား ဆိုခံရမည်ကို ကြောက်သည် ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ တရားခွင်တွင် တွေ့ရမည့် အမေး အမြန်းများကို လိပ်လိပ်ပတ်ပတ် မဖြေဆိုတတ်မည်ကိုကြောက် သည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ဤသို့ သင်ပေးထားသည့်အတိုင်း ထွက်ဆိုသွားခဲ့သည်။

မခင်ရီ၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ အေးဆောင်၏ အစစ်ခံချက်ကို အထောက်အကူမပြုခဲ့၊ နှင်းဖြူအောင်၏ ထွက်ဆိုချက်ကိုသာ အထောက်အကူပြုခဲ့သည်။

ခံပြုသက်သေအသွင်မဆောင်၊ လိုပြုသက်သေအသွင်ဆောင် သွားသည်၊ တရားခွင်တွင် ဤသို့သော အဖြစ်မှာ တရားခံအတွက် နစ်နာလှ၏။

သက်သေထွက်ဆိုချက်များတွင် ခံပြုသက်သေများ၏ ထွက် ဆိုချက်မှာ အမှုအတွက် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အထောက်အကူမပြု၊ တရားခံ၏ထွက်ဆိုချက်နှင့် ခံပြုသက်သေများ၏ထွက်ဆိုချက်မှာ ကွင်းဆက်မိရမည်သာမက အထောက်အကူပါ ပြုနိုင်ရမည်။ ထို ထိမိမိ အထောက်အကူမပြုဘဲ ကွင်းဆက်မိရုံဆိုလျှင် တရား မဝင်၊ ဂျူရီလူကြီးများနှင့် တရားသူကြီးတို့မှာ ကွင်းဆက်မိပြီး အထောက်အကူမပြုသည့် ထွက်ဆိုချက်ကို အလေးမထားကြ

နားဝင်သော်လည်း အာရုံတွင် ခစွဲဟုဆိုရမည်။ မှုခင်းဖြစ် နေရာတွင် ခံပြုသက်သေများ အစအဆုံး မရှိသည်က အား နည်းချက်ဖြစ်စေသလို တရားခံအတွက် ချေပခွင့်အလေးမသာ ဖြစ်ခဲ့ပေ။

လိုပြုလက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရှိရုံမက ကျောက်၊ ပျော့ကွက်၊ ကြားလပ်ကွက်မရှိအောင် စေ့စေ့စပ် စပ် ပီပီပြင်ပြင်ရှိသည်၊ လိုပြုသက်သေ မြင့်သောင်း၊ လွန်းမောင် ခံကြီးတို့က မှုခင်းဖြစ်နေရာတွင် အစအဆုံးရှိရုံမက ဖေစိန်က နယ်လို့ချုပ်ပေးပုံ၊ အေးဆောင်က ဓားနှင့် ဘယ်လိုထိုးပုံ ကို သရုပ်ပြ ပုံဖော်၍ ထွက်ဆိုသွားသည်မှာ တရားသူကြီးနှင့် ဂျူရီလူကြီးများကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ထင်မြင်လာအောင် ဖြစ်ခဲ့၏။

တရားခံဘက်က ထွက်ဆိုပုံမှာ အောက်ခံအပိုင်းထဲကိုလေး နှစ်သင့်သစ်သားချောင်း ရိုက်သွင်းသည်နယ် ရှိချေသော်လည်း ခံပြုသက်သေများ၏ ထွက်ဆိုပုံမှာ အပိုင်းခံထဲကို သစ်သား ဘလုံး ရိုက်သွင်းလိုက်သလို လျှောခနဲ ရှိတိ၏။

စည်စိမ်ပြုတ်ပါစေဟု ငွေကိုလမ်းခင်းပြီး လိုက်နိုင်၍သာ ဤစင်နှင့်ခြေထောက် ကြိုးကွင်းနှင့်လည်ပင်း လဲသွားခဲ့ရ ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သို့မဟုတ်လျှင် ၁၉၀၇-ခုနှစ်၊ အကျဉ်းဦးစီးဌာနမှတ်တမ်း ဇယားကွက်ရှိ ကြိုးပေးခံရသူ အရေအတွက် အကွက်တွင် (၃)ဂဏန်းအစား (၅)ဂဏန်းစာရင်းထွက်မည်မှာ သေချာ သည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် ဒေါသကြောင့် မိနစ်
နာရီ၊ မနုရက်သာမက လပေါင်းများစွာ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ဆက်လက်လျှောက်ရဦးမည့် ဗုက္ခလမ်းကြောင်းကြီးမှာ ရှည်
လျားလွန်းဘိ၏။

(တစ်ဆယ်)

၁၉၁၅-ခုနှစ်၊ ကာလတိုက်ဆီက ပြစ်မှုတစ်ခုခုကျူးလွန်
ထောင်ထဲရောက်သူ အကျဉ်းသားများ၏ဘဝမှာ ရင်နှင့်
အလွန်ကောင်းလှ၏။
ဘူးကြီးထဲသို့အဝင် 'ပါသလား'ဟု မေးသည်ကို ခေါင်း
ညှိုးနိုင်ရင် သေပြီသာမှတ်၊ အထူးသဖြင့် ထောင်ပြောင်း
ကျဉ်းသားများမှာ ပိုဆိုးသည်၊ ထောင်အထောက်ကျွမ်းပြီး
ပြီး ဖြစ်ပါလျှက် 'မပါဘူး' ဟုဖြေလျှင် အညှိုးတင်၍ခိုက်ကြ
ခေါင်းညှိတ်နိုင်အောင် အပါဆောင်ရသည်။
အပါဆောင်ဖို့အတွက်အလေ့ အကျင့်လုပ်ရသည်မှာမလွယ်
ဘူးစေနှင့် ဒဂုံပြားများကို စအိုထဲသွင်းပြီး ယူရသည်။

အသွင်းအထုတ်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ရသည်မှာ မျက်စိ
ပေါက်ပေါက်ကျ၏။

အသာစံဖို့အတွက် အနာခံကြရသည်။
ထောင်ကျထောင်ပြောင်းတွင် နှစ်မျိုးရှိသည်။

ရိုးရိုးပြောင်းရသူ၊ ပြစ်ချက်နှင့်ပြောင်းရသူ။

နယ်ချဲ့ခေတ်က ထောင်များတွင် အကျဉ်းသားလက်ခံထား
ရှိရေးနှင့်ပတ်သက်၍ နှစ်ကာလအပိုင်းအခြား သက်မှတ်
ထားသည်။

ကစ်နှစ်သမား၊ နှစ်နှစ်သမားထားပိုင်ခွင့်ရှိသည့်ထောင်
နှစ်အောက်၊ ငါးနှစ်အထက်ထားပိုင်ခွင့်ရှိသည့်ထောင်၊ ဆယ်
အထိ၊ ဆယ်နှစ်မှအထက်ထားပိုင်ခွင့်ရှိသည့်ထောင်၊ စသည်
ခွဲခြားထားသည်။ ကျန်းမာခံအကျဉ်းသမားနှင့်နှစ်ကြီးသမား
များကိုမူ အင်းစိန်ထောင်သို့ ပို့ရသည်။ ရိုးရိုးပြောင်း
အတူတူ နှစ်ကြီးပြောင်းကပိုင်ရသည်။

အေးဆောင်နှင့် ဖေစိန်တို့ အင်းစိန်ထောင် ပြောင်းရ
ပါသလားမေးသည်ကို ခေါင်းညိတ်ရန်အတွက် အ
အကျင့်လုပ်ရသည်။ ယက်ကောက်ကြီးများကနည်းပြပေးသူ
မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် အကြိမ်ကြိမ်ချွန်းမှ ခေါင်းညိတ်
သည့် အတတ်ကို တတ်မြောက်ခဲ့သည်။

ဒေါက်ခြေချင်းခတ်စဉ်က မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျ
ဒေါက်ခြေချင်းနှင့်လမ်းလျှောက်ကျင့်ရသည်မှာလည်းမျက်
နှင်းပင် မိတ်ဖွဲ့ပြီးကျင့်ခဲ့ရသည်။

ပုသိမ်ထောင်တွင် အတော်လေး နေသားထိုင်သားကျပြီး၊
အိမ်ကလည်း ထောင်ဝင်စာ မှန်မှန်လာတွေ့နိုင်သည်။ အစား
အသောက်အတွက်လည်း အထိုက်အလျှောက်ပြေလည်နေသည်။
နေရေးထိုင်ရေးမှာလည်း အဆင်ပြေနေသည်။ အမူမပြီးခင်
လွတ်လိမ့်နိုး မျှော်ကိုးခဲ့ရသည်များလည်းမရှိပြီ။ အယူခံတက်
ထားဆဲ၊ သို့မစကမူ လွတ်မြောက်ရေးအထိ မမျှော်ကိုးနိုင်
နှစ်လျော့လောက်ပဲ ဖြစ်နိုင်မည်။ အတိတ်လမ်းကို ခေါက်ပြီး
သမ်းသစ်ကို လျှောက်တော့မည်ဟု စိတ်နှလုံး ခုန်းခုန်းချခဲ့မှ
ပုသိမ်ထောင်တွင်မနေချ၊ အင်းစိန်ထောင် ပြောင်းရမည် ဖြစ်
လာပြန်သည်။

အားငယ်စိတ်နှင့်အထူးချောက်ချားစိတ်များ ပြန်လည်ထင်
တပ်ပြန်လေပြီ။ ဖေစိန်အခြေအနေထက်၊ ဆေးဆောင်အခြေ
အနေက ပိုဆိုးသည်။ ထောင်ထဲရောက်ကတည်းက စွဲကပ်လာ
သည့် ဝမ်းကိုက်ရောဂါမှာ ရှင်းရှင်းသင်းလင်း မပျောက်ဘဲ
ပျောက်သလိုရှိလိုက် ပြန်ထလိုက်နှင့် အေးဆောင်၏အန္တရာယ်
အနေအထားမှာ ထက်ပက်နီးပါး ကျဆင်းသွားခဲ့သည်။

ပုသိမ်ထောင်မှာ သူတို့အလုပ်ကြမ်းမလုပ်ရ၊ ထောင်မှူးကြီး
ရုံးခန်းစာရေးအလုပ်တွင် ချထားခံရသဖြင့် သက်တောင့်သက်
သာရှိသည်။

အင်းစိန်ထောင်တွင်

ရှေ့ဖြစ်လာမည့်အနေအထားကိုမမျှော်မှန်းနိုင်၊ မစဉ်းစားဝံ့ ဖြစ်သလို ရင်ဆိုင်ရတော့မည်သာ

❀ * ❀

အင်းစိန်တောင်သို့ ပြောင်းရမည့်သူတို့ငါးယောက်မှာ ခြေချင်းသံချလောင် 'ချလွယ်' နှင့် ပုသိမ်ထောင်မှ သင်္ဘောဆိပ်ကို ခြေလျင်ခရီးနှင့်ခဲ့ရသည်။

ပုသိမ်ထောင်နှင့်သင်္ဘောဆိပ်မှာအတော်လေး လှမ်းသည်။ သင်္ဘောဆိပ်အဆင်း မြို့ထဲကို ဖြတ်သွားရမည်က သူတို့အတွက် ပြဿနာ၊ သူတို့အတွက်ဆိုသည်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် အတွက် ဖြစ်၏။ ကိုမြမောင်တို့သုံးယောက်မှာအကြောင်းမဟုတ်၊ သူတို့အတွက် သည်ပုံ ညည်းဖြင့် သွားရ၊ မျိုးမှာ အဆန်းမဟုတ် တော့ ရိုးနေပြီ။ သူတို့က ထောင်မင်းသားဝေ၊ ပုသိမ်မြို့ပေါ်ကမဟုတ် ပုသိမ်မှာအသိမရှိ။

ထောင်ထဲက မထွက်ခင် ဘူးကြို ထဲမှာ ထိုင်နေရစဉ်ကပင် ရင်ထဲမှာ တဒိန်းဒိန်းခနဲနေသည်။ ထောင်ကနေသင်္ဘောဆိပ်ကို အသွားလမ်းတွင် တွေ့ရုံမျှကားကား အယ်လိုအကြည့်မျိုးတွေနှင့် ကြည့်ကြမှာပင်လိမ့်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ဟေ့ လှိုများ နှုတ်ဆက်ခဲ့

ရင် တယ်လိုမျက်နှာထားထားပြီး တုံ့ပြန်ရမှာပင်လိမ့်။ အပေါင်းအသင်းသူငယ်ချင်းများနှင့်မတွေ့ပါစေနှင့်အထူးသဖြင့် ငိုနဲသွန်းအောင်တို့ အသိုင်း အဝိုင်းများနှင့် မဆုံမိပါစေနှင့်။ သည့် အတွေးနှင့်ဆန္ဒက ရင်ထဲတွင် ဘောင်ဘင်ခတ်နေသည်။

သင်္ဘောဆိပ်တွင်စောင့်နေကြမည့်မိသားစုများကို သည်ပုံစံနှင့်တွေ့ရမည်ကလည်းမလွယ်။ မတွေ့ခင်ကတည်းက ရင်ထဲမှာ နှင့်နေသည်။ တွေ့ချင်သည့်ဆန္ဒနှင့် မတွေ့ချင်သည့်ဆန္ဒ ဆန့်ကျင်ဘက် ဆန္ဒနှစ်ခု လွန်ဆွဲနေသည်။

ဖြုတ်ကနဲ အတွေးစဉ်များ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ သူတို့ကိုခေါ်မည့် အစောင့်ရဲများ ရောက်လာကြပြီ။ မျက်ခုံး အစပ်ထိအောင် မျက်နှာသုပ်ပဝါကို ပေါင်းပြီး ဒေါင်းကိုတချက်မှမမော့မိအောင်သတိထား၍ လျှောက်ရသည် မှာ ပင်ပန်းကြီးလှစွာ၏။

ခြေကျင်းသံ တချွမ်းချွမ်းထဲက ကိုမြမောင်တို့ သုံးယောက် မှာမူ ရယ်ရယ်မော့မော့ စကားတပြောပြောနှင့်။

အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတတ်ရန်ကောဟု စိတ်ထဲတွင်မချင့်မရဲ မကျေမနပ်ဖြစ်မိသော်လည်း သူတို့ကိုမပြောသာ၊ အုတ်ရိုးမြင်ကွင်းထဲက လွတ်ထွက်လာသူတို့ထုံးစံအတိုင်း သူတို့၏ မျက်လုံးများမှာ ဂနာမငြိမ်ရှိနေလိမ့်မည်သာ။

သင်္ဘောဆိပ်တွင် အဖေနှင့် အစ်မကြီးတို့ စောင်နေကြသည်ကိုအေးဆောင်တို့အိမ်က တစ်အိမ်သားလုံးလာကြသည်။ တယ်လိုမှမျှော်လင့်မထားသည့် သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း များလည်း ရောက်နေကြသည်။

သူတို့၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ် ဖွင့်ထားသော်လည်း
မပီပြင်။ နှုတ်ခမ်းလွှာက ပြုံးဖောင်ရှိနေသော်လည်း မျက်လုံး
ထဲက ညှိုးရိပ်ကိုမူ မဖုံးကွယ်သာ။ ပြောကြ ဆိုကြ ရယ်ကြ
မောကြသော်လည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိ၊ အနှစ်မပါ။

သို့စေကာမူ ခဲဖစိန်နှင့် အေးဆောင်တို့မှာ တဒဂ်ပဟာန်
ရောက်ရှိဘဝကို မေ့သလိုရှိနေကြသည်ကတော့အမှန်။

သင်္ဘောထွက်တော့မည်၊ သတိပေးဥဩသံထွက်လာသည်။
လာတော့သူများပြန်ကြရတော့မည်၊ အတော့ခံသူများလည်း
ခရီးဆက်ကြရတော့မည် သာမာန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ရွှင်ရွှင်ပျပျ
ပြုံးပန်းဖာခဝေနှင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့သူကြမည်ဖြစ်၏။

ဥဩသံနှင့်အတူ သူတို့၏စကားစိုင်းမှာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်
သက်သွားသည်။ အပြုံးအရယ်များ ပျောက်ကွယ် သွားသည်။
ဖာန်ဆောင်မျက်နှာပိုး ကွာကျသွားလေပြီ။

သားသမီးက မိဘဖြစ်သူကို ဘယ်နေရာ ဘယ်အချိန်ကွင်
ကန်တော့ ကန်တော့ မြင်သေည့်မြင်ကွင်းမှာ အကျည်းတန်
သည်ဟူ၍မရှိ၊ အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းရိပ်မထင်၊ မေတ္တာအလှတရား
လွှမ်းထာစမြဲရှိ၏။

ထွက်ခွာအံ့ဆဲဆဲ ပုသိမ်သင်္ဘောပေါ်တွင် ကန်တော့နေကြ
သည့်မြင် ကွင်းမှာမူ....

ဆုပေးနေသူများမှာ မျက်ရည်လွှမ်းလျက်၊
ကန်တော့ပြုံးခေါင်းပြန်မော့သူ နှစ်ယောက် မှာလည်း
မျက်ရည်လွှမ်းလျက်။

ဘေးမှကြည့်နေသူများပင် အကျည်းတန်သော မြင်ကွင်းကို

မျက်လွှဲသွားကြသည်။

သင်္ဘောကမ်းမှခွာပြီ။

ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်ကြောင်း အချက်ပေးသည့် ဥဩသံမှာ
ထက်ဆိုင်သူများဒ တွက် ရင်ထဲတွင် ဆိုနစ် တင်းကျပ်သွား
လေလိမ့်မည်ပင်။

‘ပါသလား’ မေးသည်ကို သွက်သွက်လက်လက်ခေါင်းညိတ်
နိုင်ပြီး မျက်နှာပန်းလှစေသည့် စားသောက်ဖွယ်များကြောင့်
အင်းစိန်ထောင်သို့ အဝင်တွင် သက်သက်သာသာကလေး ရှိခဲ့
သည်။ သို့သော်လည်း အလုပ်အကိုင်ဝင်ရသည်မှာမူမသက်သာ။
ထောင်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ကစ၍ အလုပ်ခွင်သို့ဝင်ရ
သည်။

ပုသိမ်ထောင်တန်းက ဟုတ္ထံပတ္ထံ မလုပ်ခဲ့ရ။ အင်းစိန်
ထောင်မှာ လုပ်ရပြီ။ လက်ကြောတင်းရုံမက ရှိသမျှအကြော
ပေါင်းစုံတင်းသွားသည်။

ထောင်ထဲတွင် အပင်ပန်းဆုံးဆိုသော ဆန်ကြိတ်ရုံမှာ၊
ထောင်က ထွက်ပြေးဖို့ တစ်ခါမှ စိတ်ကူးထဲမထည့်ခဲ့သော်
လည်း ဆန်ကြိတ်ရုံရောက်ပြီး တစ်ပတ်ပင်မကြာထွက်ပြေးချင်
ခံတ်ပေ၍ ခွဲသည်။ သည်နှုန်းအတိုင်းသာ အလုပ်လုပ်ရရင်မလွယ်။
ငှားရသည့်အစားအသောက်နှင့် လုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ ဘယ်
လိုမှ မမျှတ။ တစ်နေ့လုံးခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး ဝမ်းဟောင်း
လောင်းရှိမှသော်လည်း စားရသည့်ထမင်းပုံစံမှာ ဟာလာ
သောဝမ်းကို ပြည့်စေသည်ဟူ၍မရှိ။ ပုံစံထမင်းဆိုသည်အတိုင်း
သောပတ်ဘူးအလတ်စားသာသာ ခွက်နှင့်တစ်ခွက်သာရသည်။
မဝ၍ နောက်ထပ်ဆိုသည်မှာမရှိ။

အားလုံးပင်မဝကြ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်လို
ခဝမျှပေးနိုင်မှာပ။

မဝရင် ရေများများသောက်ပြီး ငိုက်မှောက်အိပ်ရုံသာ။
ထိုအချိန်က ထောင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းတကြီး

(တစ်ဆယ် တစ်)

အိမ်ကပေးလိုက်သည့်အစားအသောက်များကအလျှင် ပယ်
ကောင်းပေ။ စားမြိန်စာများ ချက်ပြုတ် ကျော်လှော်ပေးလိုက်
သော်လည်း ဣတ္ထိန္ဒရီယောန်မှာ ဟုတ္ထံပတ္ထံ မစားနိုင်။ ကိုမြ
မောင်တို့သုံးယောက်သာ တဖြုန်ဖြုန် စေတနာ ကွက်လောက်
အောင် စားကြသည်။ မျက်နှာလို့ မျက်နှာရ လုပ်ရသည်ပဲ
ဆိုဆို အစောင့်ရဲများကိုလည်း ဝေမျှလိုက်ရသည်။ သူတို့
အိမ်ကပေးလိုက်သည့် စားသောက်ဖွယ်များမှာ နှစ်ချက်သွား
ရမည့် လမ်းခရီးအတွက် လိုလောက်ရုံမက ထောင်အဝင်မျက်
နှာပန်းလှလေအောင်ပင် ပိုလျှံနေသည်။

အလုပ်လုပ်ရသည်ကို ဤသို့စိတ်စကား ဆိုထားကြ၏။

ထိုခေတ်က လန်ဒြားဆွဲသည့် အလုပ်သည် အလုပ်တကာ အလုပ်ထဲတွင် အပင်ပန်းဆုံးအလုပ်၊ ဂေ၀်ရင်ဂျီ ကုလားများ ရလှူ၍ ဘယ်သူမှမလုပ်နိုင်၊ နေပူမိုးရွာမရွှေောင် လူထိုင်လိုက်သည့် လန်ဒြားကို ဖိနှပ်မပါသောခြေထောက်နှင့် အပြေးအလွှား ဆွဲယူရသည့်အလုပ်မှာ ပင်ပန်းကြီးစွာ၏။ အပြေးအလွှားဆွဲ နေရသည့် လန်ဒြားကို လန်မသွားအောင် ထိန်းရသည်ကြောင့် လက်မောင်းကြောကြီးများ ထောင်ထနေသည်ကို အဝေးကပင်မြင်နိုင်၏။ ခြေဖျားကနေ ငယ်ထိပ်အထိ နေရာ လမ်းမရှိအောင်ထွက်နေသည့် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများမှာ ရေချိုးထားဘိအလား ရှိချေ၏။ ယင်းသို့ အပင်ပန်းဆုံးဟု စံထားရသော လန်ဒြားကုလား ထောင်ထရောက်ပြီး ထောင်ထဲကအလုပ်ကိုလုပ်ရသည့်အခါ 'အရေဘာဘာတရသည်' ဟူ၍ ပင် ဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။

နယ်ခွဲခေတ်ထောင်များတွင် အစားအသောက် အလွန်ညံ့ဖျင်းသည်ကို အဆန်းဟု မဆိုသာ။

အကျဉ်းသားတစ်ယောက်အတွက် တစ်နှစ်လုံး ကျွေးမွေးစရိတ် သတ်မှတ်ထားသည့်နှုန်းမှာ ၄၄-ကျပ်၊ ၂-ပဲဖြစ်ရာ တစ်လအတွက် ၄-ကျပ်ပင်မပြည့်

မနက် ထောင်ကပေးသည့် ဂနီစီအပါအဝင် မနက်စာ၊ ညနေစာအတွက် တမူး(၂-ပဲ)ဖိုးသာသာလေးပင်ကျွေးသည်။

သည်မျှနှုန်းထား၍ ကျွေးသည်ကိုပင် အပြည့်အဝမစားရ၊ တစ်လ ၄-ကျပ်ပင်မပြည့်သော ကျွေးမွေးစရိတ်ထဲမှ မှုးမျိုး

ခေါင်းပုအဖြတ်ခံရသေးသည်။

သေရုံတစ်မည် မဝရစေဘဲ ကျွေးထားသော်လည်း အလုပ်သည်နေရာတွင်မူ ရက်ရက်စက်စက်ခိုင်းသည်။ လူသို့နှယ်ဘေးမမူ တိရစ္ဆာန်သို့သဖွယ်ကားဘာမှ၍ ကျွဲခိုင်း နွားခိုင်းကြသည်။

အစားချို့တဲ့သည်။ အနေအထိုင်ဆင်းရဲသည်ကိုသာ တော့၊ ကံပိုဆိုးသည်မှာ ခဲတုံးနံပါတ်ကြီးဆွဲရခြင်း။

အကျဉ်းသားများအတွက်နံပါတ်ကြီးခေ၀် ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်အစားသည်။

အချိန်က နံပါတ်ကြီးကို စာရွက်ပေ၀်တွင် ရေးမထားဘဲ ခဲတုံးခေ၀် တွင်ထောင်ဝင်နံပါတ်ထွင်းထင်းသည့်နံပါတ်ကြီး

ကို ကြိုးနှင့်သီပြီး လည်ပင်းမှာဆွဲထားရသည်။ ယင်းသို့ ထောင်ဝင်နံပါတ် ထွင်းထားသည့် ခဲတုံးမှာ ပါး

ကျားလျား ပြားချပ်ချပ်မဟုတ်၊ ဒု-လက်နှစ်သစ်၊ အပြားအလေးသစ်ခန့်ရှိ၏။

ခဲတုံးကို အိပ်သည့်အချိန်တွင်ပွင့်ချွတ်မထားရ၊ ရင်ဘတ်ကြိုးကို ထာဝရ တွဲစပ်နေအောင်ဆွဲထားရသည်။ ကြိုးကို

အလောက်ပဲ တင်းတင်းရင်းရင်း ဆွဲထားစေကာမူ လူက နှိုးလိုက်တိုင်း ခဲတုံးက ရင်ဘတ်ကို တခုတ်ခုတ် ရိုက်ခတ်

သည်။ ကြာတော့ ခဲတုံးအထိများသည့် နေရာတွင် ခဲပူထောင်လာသည်။ ခဲဆိပ်သင့်လာသည်။

အနာဖြစ်သည်အထိ ခဲပူလောင် ခဲဆိပ်သင့်သော်လည်း ခဲတုံးကို နေရာရွှေ့ပြီးမဆွဲရဲပေ။ နေရာရွှေ့ ဆွဲလျှင် ခဲပူလောင်

သော ဒဏ်ရာအသစ်တစ်ခုပေါ်လာရုံမှအပမည်သို့မှအကြောင်းမထူး။

မူလ ခဲပူလောင် ခဲဆိပ်သင့်သည့် ဒဏ်ရာကို အသားမာသွားသည်အထိ ကျိတ်မှိတ်ခံရသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ ခဲတုံးက ရင်ဘတ်ကို တဒေါက်စေ ခေါက်လျက်သာ။

* * *

အင်းစိန်ထောင်ရောက်ပြီး တစ်လမပြည့်ခင် အေးဆေးထောင်ဆေးရုံ ရောက်သွားသည်။ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းမပျော့သည့် ဝမ်းကိုက်ရောဂါဒဏ်ဖြင့်အားအင်ချိနဲ့နေလှအေးဆေးမှာ ပင်ပန်းလွန်းသည့်အလုပ်ဒဏ်ပိုးပိလာသောကြောင့် အိပ်ထဲ တုန်းတုန်းကျလဲခဲ့သည်။

ဖေဖိန်က ရတတ်သမျှ ဆေးမြီးတိုများရှာဖွေ၍ ပြုစုကုသသော်လည်း မသက်သာ။ ထောင်ဆေးရုံကပေးသည့်ဆေးမှာ မသင့်။ အရာမထင်၊ နောက်ဆုံး မလှုပ်နိုင်မရှားနိုင်သည့်အခြေအနေရောက်မှ ထောင်ဆေးရုံကို တက်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

အိမ်မှစ၍ အေးဆောင်နှင့်ဖေဖိန်တို့ မခွာတူရ။

ထောင်ဆေးရုံဘက်ကို မိန်းကျေး(လ်)ထောင်မှူးခွင့်ပြုချက်ကြောင့် မည်သူမှ သွားခွင့်မရှိသဖြင့် အေးဆောင်ကို မတွေ့ရဘဲ ထောင်သား နားထောင်နေရသည်။

ဘနဂီနေ့နေ့။

ထောင်တွင် အားလပ်ခွင့်နေ့။

အဝတ်လျှော်ဖို့ဆပ်ပြာရသည်။ အဝတ်လျှော်ခွင့်ပေးသည်။ အင်းဆီရသည်။ ခေါင်းဆီလူးရသည်။ တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်၊ တစ်ရက်မှာ တစ်ခွက်သာပေးသည့် ရေနှေးကြမ်းရသည်။ လက်အားခြောက် ခေါင်းပု အဖြတ်ခံရသည်ကြောင့် ရေနှေးကြမ်းအရောင်မှာ ဖြူလျော်လျော်၊ ဒါပေသည့် ဖြူလျော်လျော် ရေနှေးကြမ်းကို မျက်နှာမလှဲနိုင်၊ အပြေးအလွှားယူပြီး သောက်သေသည်။ ထောင်ဝင်စာက ပေးသွားသော ထန်းလျက်အကျန်အလေးဖြင့် အမြည်းလုပ်ရသည်။

ဟိုတုန်းက ထောင်ဝင်စာတွင် ထန်းလျက်နှင့်ပဲလျော်ကလဲ့၍ အခြား စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပေးခွင့်မပြု၊ ထန်းလျက်နှင့်ပဲလျော်ကိုလည်း အနည်းအကျဉ်းသာ ပေးခွင့်ပြုသည်။

ထန်းလျက် အကျန်မရှိသောအခါများတွင်သာ ရေနှေးကြမ်းယူဖို့ မေ့သွားတတ်သည်။

ထိုနေ့မနက်ပိုင်းက တစ်စုံသောထောင်ဝက်စုံကို မစီမံ
ရသော ဆပ်ပြာနှင့်လျှော်ဖွပ်ပြီး ကျန်တစ်စုံသော ထောင်ဝက်
စုံကို လဲဝက်ထားရသည်။

နောက်တစ်ပတ် တနင်္ဂနွေနေ့ မရောက်မချင်း ထိုဝက်စုံ
ဖွပ်လျှော်ခွင့်မရှိ။

ကိုတနင်္ဂနွေနေ့က လက်ကျန်ယန်းလျက်ခွဲနှင့် ပြုစေ
လျှော် ရေနှေးကြမ်းကို တုံ့စပ်အရသာခဲနေဆဲ။ အေးဆေး
ဆေးရုံပေါ်မှာ အလူးအလဲဖြစ်နေသည် သတင်းစကား
ကြားလိုက်သဖြင့် သောက်နေဆဲ လက်ထဲမှ ရေနှေးခွက်
လွှတ်ကျသွားခဲ့သည်။

အေးဆေးကြောင့် သူ ထောင်ထဲရောက်ခဲ့ရသည်
သော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခင်မင်မှုမှာမပျက်။ ဖေစိန်
အေးဆောင်ကြောင့်ဟု တစ်ဖက်သတ်စိတ်မထားခဲ့။ စိန်ထွန်း
အောင်၏ ဇော်ကားမှုကို သည်းခံနိုင်သည် အတိုင်းအတိုင်း
ထက်လွန်အောင် သည်းခံပြီး မခံနိုင်သည့်အဆုံး တုံ့ပြန်ခဲ့
လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်သွားသည်ကို အသိအမြင်ဆုံးမို့ အ
မဖြစ်သာ။

ထောင်ထဲရောက်ကတည်းက သည်အကျောင်း စကား
တိုင်း အေးဆောင်က အကြိမ်ကြိမ်အလီလီတောင်းပန်ခဲ့သည့်
သူကြောင့် ဖြစ်ရသည်ကိုယူကြမ်းမူစကား တဖွဲ့ဖွဲ့ပြောခဲ့သည်။
ဖေစိန်ကမူ သူငယ်ချင်းအပေါ် ခွင့်လွှတ်ပြီးသာ။

အခု အေးဆောင်သတင်းကြားတော့ သူ မနေနိုင်။
တနင်္ဂနွေနေ့မို့ ဆေးရုံဘက် သွားခွင့်လက်မှတ် ထုတ်

နိုင်သည့် မိန်းဂျေး(လ်)ထောင်မှူးမလော။

အရေးအကြောင်းရှိလျှင်သို့ ရန် ဝှက်ထားသည့်ငွေထဲမှ ငွေ
နှစ်ကျပ်နှင့် ဆေးရုံဘက် သွားခွင့်ရဖို့ အကြံအဖန်လုပ်ပြီးသွား
ခဲ့သည်။

ဆေးရုံခွဲတင်ပေါ်တွင် မျက်စိမှိတ်ပြီး ငြိမ်သက်နေသည့်
အေးဆောင်ခမျာ ဖေစိန်လာသည်ကို သိနိုင်စွမ်း မရှိတော့။
ထောင်ဆရာဝန်လည်း ရောက်မသားသေး။

အေးဆောင်၏လက်ကို ဖွဖွလေး ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ
တစ်ကိုယ်လုံး ကျပ်တက်သွားသည်။ ရေခဲတုံးကို ကိုင်လိုက်ရ
ဘိသည့် အေးစက်နေသည်။

စီးသွယ်ကျလာသည့် မျက်ရည်များမှာ
ထောင်မှူးကြီးနှင့် ကောင်ဆရာဝန်များ ရောက်လာသဖြင့်
ဆေးရုံဝင်းထဲမှ ပြန်လစ်ထွက်ခဲ့ရသည်။

စိတ်ရင်းကောင်းရှိ သဘောသာပြည့်ဝသူ အေးဆောင်မှာ
သွပ်တစ်ပြက် ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒေါသကြောင့် မတင်မှတ်
သော ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်မိခဲ့ရာ ယင်းရာဇဝတ်မှုကို ကျူး
လွန်မည်ဟူသော ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုနှင့် ဆန္ဒစော မပါစေကာမူ
လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဖေစိန်က သည်အဆင့်ထိ
ရောက်ဖွယ်ရာမရှိဟု ထင်ပြီး အေးဆောင်ဘက်က ဝင်ရောက်
တူညီရင်းမှ အလိုတူအလိုပါအဖြစ် အပြစ်ပေးခံခဲ့ရသည်။

ထိုမှ တုံ့ပြန်လာသည့် လောက၏အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရသည်
မှာ နှစ်ဒဏ်စလုံးအတွက် ဂုက္ခပင်လယ်ကို လက်ပစ်ကူးရ
သည်သို့နယ် ရှိခဲ့ချေ၏။

စိန်ထွန်းအောင်၏ ဘဝဇာတ်သိမ်း မလှပသလို အေးဆောင်၏ ဘဝဇာတ်သိမ်းသည်လည်း မကောင်းခဲ့။

မည်သို့ပင်ရှိစေ အေးအောင်မှာ ဘဝဇာတ်သိမ်းမကောင်းသော်လည်း ဗုဒ္ဓကုသိုလ်မှု လွတ်မြောက်သွားခဲ့လေပြီ။

အဖော်နှင့်လက်တွဲ၍ ဗုဒ္ဓပင်လယ်ပြင်ကို လက်ပစ်ကူးခဲ့သူ ဖေစိန်မှာ အဖော်မပါဘဲ ဗုဒ္ဓပင်လယ်ပြင်ကို ဆက်လက်၍ လက်ပစ်ကူးခဲ့သည်မှ အင်ဒါမန်ကျွန်းမြေတွင် သောင်တင်ခဲ့ရပြန်သည်။

တကျွန်းကျအကျဉ်းသားများကို ကျွန်းပို့မည်၊ တကျွန်းမကျသောနှစ်ကြီးသမားများလည်း မိမိတို့သဘောအလျောက် လိုက်ပါနိုင်သည်ဟူသော သတင်းစကားမှာ အင်းစိန်ထောင်ရှိ အကျဉ်းသားအုပ်စုများအတွင်း ဂယက်ရိုက်ခတ်နေသည်။

အင်ဒါမန်ကျွန်းဟုပြောသော တကျွန်း ဘယ်မှာရှိသည်ကို အကျဉ်းသားများ မသိကြ။

အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှ ပြောသမျှ တကျွန်း အကြောင်းမှာ အကောင်းချည်း၊ မစားရဝခမန်း ရှိတိ၏။

သို့သော်....

တကျွန်းရောက်ပြီးနောက် ဇာတိမြေကို ပြန်လည်ခြေချခွင့် ရှိပါတော့မလား၊ မိဘဆွေမျိုး သားမယားများနှင့် အမြီးအပိုင် ခွဲခွာရခြင်းဖြစ်လေမလား၊ တကျွန်းဆိုသည့် နေရာမှာပဲ အရိုးထုတ်ပြီး ခေါင်းချရလေမလားဆိုသည့် သောကအတေးများမှာလည်း အကျဉ်းသားတို့ ရင်ထဲတွင် ဘောင်တင်ခတ်နေသည်။

အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှ မစားရဝခမန်း အခွင့်အရေးဆွယ်လုံးများ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းနေသည်။

စာနှင့်ပေနှင့်အတိအကျမဟုတ်သောပါးစပ်စကားများမှာ ကျဉ်းသားများကို ရှိုးတိုးရွတ် ဖြစ်စေခဲ့၏။

ကျွန်းကျသူများ တစ်ကျွန်းတွင် ဆယ်နှစ်ပဲနေရမည်၊ မိမိသဘောနှင့်လိုက်သူ နှစ်ကြီးသမားများကို ပစ်ခတ်ကျဉ်းများ ထက်ဝက်လျော့မည်။

ကျွန်းမှာရိုးရိုးသားသားလုပ်ကိုင်ပြီး ပြန်လာသူများကိုမြန်မာပြည် ပြန်ရောက်သည့်အခါ အလုပ်အကိုင် နေရာချထားပေးမည်။

တစ်ကျွန်းရောက်ပြီး တစ်နှစ်ပြည့်လျှင် သားမယားများကို အခွင့်ရှိသည်၊ အစိုးရစရိတ်နှင့် ပို့ပေးမည်၊ တစ်ကျွန်းမှာ အိမ်များဆောက်ပေးမည် အသုံးစရိတ်များ ထုတ်ပေးမည်။

ပြောလာသည့် အခွင့်အရေး များမှာ မစားရ ဝခမန်း ရှိ၏။

အင်းစိန်ထောင်မှ အစားအသောက် အနေအထိုင် အလွန် နည်းပါးပြီး အလုပ်ကြမ်း ခက်ကလည်း ပိလွန်းနေသည်။ တစ်ကျွန်းသည် သူတို့အတွက် ထွက်ပေါက် ဖြစ်နေမလားဟု အားဘူး သက်ရောက်စေခဲ့သည်။

စာရင်းကောက်နေပြီ။

မသွားမဖြစ်သွားရမည်၊ ကျွန်းကျ အကျဉ်းသား ဦးရေမှာ ၁၂-သောက်ရှိသည်၊ စာရင်း ပေးထားသည့် နှစ်ကြီးသမား ၁၀-ကျော်ရှိသည်၊ ရှာချည် နှစ်ချည် သမားများ

လည်း ပါသလို စာရင်းအတိအကျ မရသေး။

ကျွန်းသို့ ပထမဆုံးပို့ရန် သတ်မှတ်ထားသည့် ဦးရေမှာ
၂၀၀။

နောက်ပိုင်းတွင် မိမိသဘောအလျောက်မဟုတ်ဘဲ လိုက်
မည့် လူစာရင်းထွက်လာသည်။

အရိုးများသလေး၊ ချေးခါးသလေး လုပ်ခွင့် မရှိတော့
စာရင်းပါအတိုင်း လိုက်ကြရတော့မည်သာ။

(တစ်ဆယ်နှစ်)

အင်စမန်ကျွန်းစုတွင် နေထိုင်ကြသည့် နိုဂရစ်တိုး မျိုးနွယ်
များမှာ သူတို့ မြေပေါ်သို့ ခြေချ လာသူများကို သဲသဲမဲမဲ
တိုက်ကြရာတွင် ကျူးကျော် လာသူများနှင့် အကျဉ်းသား
များကို မခွဲခြားဘဲ သူတို့မြားတံများကို တရစပ်ပစ်လွှတ်နေ
ကြသည်။

နိုဂရစ်တိုးများ၏ တိုက်ပွဲစိတ်ဓာတ် ဘယ်လောက်ပြင်းထန်
သည်ကို ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် ရေးသားသည့် 'အင်ဒါမန်ကျွန်းစု
၏နောက်ဆုံးလူမျိုးနွယ်များ' အကြောင်းကိုတစ်စိတ်တဒေသကို
ဖော်ပြခြင်းဖြင့် ၁၉၁၅ ခုနှစ် ကာလဆီက တိုက်ပွဲ အနေ
အထားကို ခန့်မှန်းနိုင်ရာ၏။

ဆင်တင်နယ်ကျွန်းကလေးသည် စတုရန်းသုံးမိုင်ကျယ်သည့် ကျွန်းစုပေါင်း (၂၀၀) ကျော်ရှိသည့် အင်ဒါမန် ကျွန်းစု (ကပ္ပလီကျွန်းစု)ထဲမှ ကျွန်းငယ်လေးတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဘင်္ဂလား ပင်လယ်အော်တွင် တည်ရှိပြီး အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ နယ်နိမိတ်ကြားတွင် တည်ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောငယ်ကလေး မြောက်ဆင်ဝင်နယ်ကျွန်း၏ ကမ်းခြေသို့ ချဉ်းကပ်မိသောအခါ တောအုပ် မည်းကြီးနှင့် ကျဉ်းမြောင်းသော သဲသောင်စပ်ကို သတိကြီးစွာ ထားကြည့်လိုက်မိသည်။ နံနက်စောစော နေရောင်ခြည် နုနုကလေးအောက်တွင် နီဂရစ်တိုးတစ်ယောက် တောအုပ် မည်းမည်းထဲ လေးကိုင်၍ ထွက်လာသည်။ ပထမဆုံးထွက်လာသည့် နီဂရစ်တိုး နောက်တွင် အခြားနီဂရစ်တိုး များသည်လည်း ခုန်ပေါက် မြူးတူးပြီး လိုက်ပါလာကြသည်။

မည်းမှောင်နေသော သူတို့၏ အသားရောင်မှာနေခြည်နုပက်ဖြန်းထားသည်ကြောင့် နက်နက်ပြောင်နေသည်။

ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ထူးထူးခြားခြား ပြောစမှတ် ပြုလောက်အောင် တောင့်တင်း ခိုင်မာသည်။ လုံးထစ်ခနသော လက်မောင်း ကြက်သားပေါ်တွင် သစ်ခေါက်မျှင်များ စည်းပတ်ထားသည်။ ခါးပေါ်တွင် သစ်ခေါက်မျှင်အပြားကြီးကို စည်းပတ်ထားပြီး သူတို့ အရပ်လောက် ရှိသော မြားတန်များကို ထိုးချိတ်ထားသည်။

သူဟာ မင်းတို့ရဲ့ မိတ်ဆွေပါ မင်းတို့ကို ရန်မပြုပါ

။ မင်းတို့ဆီကို အေးအေးချမ်းချမ်းလာတာပါဟု ကျွန်ုပ်သို့ ပြော ပါလာသော အသံချဲ့စက်ဖြင့် အော်ငြောလိုက်သည်။

နီဂရစ်တိုးတစ်ယောက်ကရှေ့ကိုတစ်လှမ်းတိုးထွက်လာပြီး ကြီးမားသော လေးကိုတင်၍မြားတစ်စင်းပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ သင်္ဘောသံတောင်ကို ထိမုန်သည် 'ဒေါင်ခနဲ'အသံ ထွက်လာသည်။ နောက်ထပ် တဒေါင်ဒေါင် အသံများ ဆက်တိုက် ထွက်လာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ သင်္ဘောကို နောက်ဆုတ်ပြီး ကမ်းရိုးတန်း ဘလ္လောက် သူတို့နှင့်ဝေးရာသို့ မောင်းထွက်ခဲ့ရသည်။

ညဉ့်အခမောင်ရိပ်သန်းချိန်ကျမှ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို လှေပေါ်တင်၍ ကမ်းတွင်ချထားပေးခဲ့သည်။ ဘုညဉ့်လုံးသူတို့ သူပိရှားမှုကို စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။ နီဂရစ်တိုးများ ထွက်မလာကြတော့။ မနက်မိုးလင်း နေခြည်နုနု ဝင့်ဖြာချိန်တွင် သူတို့ထွက်လာကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အားကောင်းသော မှန်ပြောင်းများဖြင့်သစ်ခက်သစ်ရွက်များကြားကိုနေရာမလပ်အောင်ကြည့်သော်လည်း သူတို့ပုန်းအောင်းနေသည်ကိုမမြင်ရ။ စိမ်းညိုသောအရွက်များနှင့် သူတို့၏အသားအရောင်မှာ ရောထွေးနေမည်ထင်သည်။

နေရောင်ခြည်အောက်ကို ထွက်လာတော့မှပဲ သူတို့ကိုမြင်ရသည်။

ညဉ့်ကချထားခဲ့သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို အားလုံးကောက်ယူကြသော်လည်း အနီရောင် ဖိတ်စများကိုမူ မယူ။ နီဂရစ်တိုးတစ်ယောက်က ကောလဲပြန်ပြေးဝင်ပြီး အုန်းသီးခိုင်

တစ်ခိုင်ကိုယူလာသည်။ ကမ်းစပ်နှင့်အနီးဆုံးနေရာထိအောင်ယူလာပြီး ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့ ပေးပို့ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် သဘောထားပြောင်းသည့် အမှုအရာများလားဟုထင်ပြီး သင်္ဘောကို ကမ်းစပ်သို့ကပ်ရန် စုန်နှိုး၍ ကမ်းသို့ တရွေ့ရွေ့ကပ်ခဲ့သည်။

သင်္ဘော တရွေ့ရွေ့ကပ်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သီးခိုင်ပြုသည့် နီဂရစ်တို့က အုန်းသီးခိုင်ကိုချပြီး လေးဖျားပြန်ကောက်တင်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မြားတံကို ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ယုံစားမိခြင်း၏ အမှားပင်။

ရုပ်ရှင်ရိုက်သည့် ကင်မရာကိုင်ထားသူ၏ပေါင်တွင် မြားတံစိုက်ဝင်သွားသည်။ မြားတံကိုဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ အဖျား၌ သံကဲ့သို့ မာကျောသောအချွန်ရှိသည်။ ခြောက်ပေခန့် ရှည်သော ကြိမ်ချောင်းမြားတံကို တွေ့ရ၏။

လူကိုထိအောင်ပစ်နိုင်သော နီဂရစ်တို့က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောပြီး တောထဲသို့ ဝင်ဝင်ကြွားကြွားလမ်းလျှောက်လျက် ဝင်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ဘောကို ပြန်၍ခွာခဲ့ရသည်။

* * *

အင်ဒါမန် ကျွန်းစုတွင် နေထိုင်သော နီဂရစ်တို့များ၏ အနေအထားမှာ ၁၉၇၄ ခုနှစ်သို့ ရောက်သည့်တိုင် ဤသို့သော အနေအထားတွင် ရှိနေသေးသည်ဆိုပါက ၁၉၁၅ခုနှစ် နန်းကျင် အခြေအနေမှာ ထိုထက်ပိုဆိုးပေလိမ့်မည်သာ။

နီဂရစ်တို့များသည် သူ့မျိုးနွယ်စုနှင့်သူ လွတ်လွတ် လပ်လပ်နေကြသည်။ သူတို့မှာ လောဘမရှိ၊ ရသမျှနှင့် ရောင်ရဲနေဆိုင်ကြသူများဖြစ်ရာ သူတို့၏ စိမ်းလန်းသော တောအုပ်ကြီးများအတွင်းမြည်ဟည်းကျယ်လောင်လာသည့် သေနတ်သံများကြောင့် အရင်ကလို အေးချမ်းလွတ်လပ်စွာ မနေနိုင်တော့ပြေးသည်ပြေး သည်ပုန်း ခုခံခဲ့ကြရသည်။ သစ်တောကြီးများကို ဘရုကြမ်း ခုတ်လှဲကြသောကြောင့် သူတို့နေရာကိုဖျက်ဆီးသည်ဟု မြင်လာကြသည်။

အယ်သုတွေက ဖျက်ဆီးသည်ကို သူတို့မသိ။

သစ်ပင်ကြီးများကို လက်တွေ့ခုတ်လှဲနေရသည့် တကျွန်းရောက် အကျဉ်းသားများမှာ ဓားစာခံဖြစ်လာသည်။ တကျွန်းရောက် အကျဉ်းသားများကို သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်ကြသည်။ မြားပျံတွေတု တလူလူထွက်လာသည်ကို သိပါလျက် သစ်တောကြီးများအတွင်း သွားလာလုပ်ကိုင်ကြသည်။

အင်းစိန်ထောင်မှ အကျဉ်းသားနှစ်ရာကို အင်(စ်)အက်စ်မဟာရာဂျာသင်္ဘောကြီးနှင့် ပို့ပေးသွားကို ခေါ်ဆောင်လာ

ခဲ့သည်။ အက်(စ်)အက်(စ်)မဟာရာဂျာ သင်္ဘောကြီးမှာ ကြီး
သော်လည်း သူတို့ခမျာ သက်တောင့်သက်သာ မလိုက်ခဲ့ရ
သူတို့အားလုံးတို့ သင်္ဘောဝမ်းခေါင်းထဲမှာ ပြက်သိပ်ထည်
ထားသည်။ တစ်နေ့ နှစ်နပ်ကျွေးသည့် ထမင်းမှာလည်း ထောင်
ထဲက ပုံစံထက်ပင် နည်းသေးသည်။

ထမင်း မဝသည့်ထက် ရေကို အကန့်အသတ်နှင့် သောက်
သည်က ပိုဆိုးသည်။

ဝမ်းခေါင်းထဲမှာ တခြား ကုန်ပစ္စည်းတွေပါ ထည့်လာ
သဖြင့် သူတို့ နေရထိုင်ရသည်မှာ ကျဉ်းကျပ်လှ၏။ ခြေမဆန့်
သာ လက်မဆန့်သာ အိပ်ရသည်မှာလည်း တစ်ယောက်ပေါ်
တစ်ယောက်တက်၍ တိုးတိုးခွေ့ခွေ့ အိပ်ရသည်။

သင်္ဘောပေါ်တွင် တိုးတိုးခွေ့ခွေ့ မအိပ်သာ မဆန့်သာဘဲ
လိုက်ခဲ့ရသောကြောင့် အားလုံးလိုလိုပင် ညောင်းညာနုံးခွေ့နေ
ကြသည်။ ဆိပ်ကမ်းမှ စီလူလာထောင်သို့ လျှောက်သွားရာတွင်
ပုံမှန် ခြေလှမ်းအနေအထားဖြင့် ပျိုင်တီယိုထိုး လျှောက်ခဲ့
ရသည်။

စီလူလာထောင်ထဲ အဝင်ထွင်မှု အညောင်း အညာများ
ချက်ချင်း ပြေလျော့သွားသည်။

နောင်တွင် ပြောစမှတ်စကား တွင်ခဲ့သည်။

‘စီလူလာထောင်က တုတ်တွေက အနှိပ်သည်ထက်တောင်
ကောင်းပါလေ့’ ဟူ၍

အင်းစိန်ထောင်အဝင်ပုံစံပြလို ရေးကြီးခွင်ကျယ်စကားဖွဲ့ခဲ့

သူများမှာ စီလူလာထောင်အဝင် ပုံစံပြနှင့် တွေ့သောအခါ
အင်းစိန်ထောင်အဝင် ပုံစံပြသည်မှာ အပရိကဖြစ်သွားသည်။

မြန်မာပြည်က ပထမဆုံးရောက်လာသည့် အသုတ်မို့လား
သော်၊ မှတ်မှတ်သားသား ထိထိမိမိ ရေရေလည်လည် ခံလိုက်
ရသည်။

စီလူလာ၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ အကင်းမသေသေးခင်
အပြင်အိပ်ဆောင်များကိုပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။ တစ်ရက်နားပြီး
အလုပ်ခွင်ဝင်ရသည်။ အင်းစိန်ထောင် ကြိတ်ဆုံကြီးများ
အကြောင်းမှာ စာဖွဲ့စရာမဟုတ်တော့ပြီဟု နားလည်သွားကြ
သည်။

ပုဆိန်သံနှင့် အတူ တက်ခေါက်သံများ၊ ကြိမ်းဝါးသံများ
ထွက်လာသည်။

နာကြည်းခံပြင်းမှုများ ပွင့်အန်ထွက်လာသည်။
သို့သော် မကြာ၊ တက်ခေါက်သံနှင့် ကြိမ်းဝါးသံများ
ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဖဲဝိုင်းများ၊ အရက်ဝိုင်းများ၊ ဘိန်းခိုင်းများဖြင့် မြူဆွယ်
သားသည့် တကျွန်းမှာ သူတို့အတွက် ပျော်စရာလို ဖြစ်လာ
သည်။ တကျွန်းသို့ မရောက်ခင် ဆွယ်လုံးဖြစ်သည့် ပြစ်ခက်
ဘန်ဝက် လျော့ပေးမည် ဆိုသော ဇာသံမှာလည်း ငြိမ်သက်
မသွားသေး။

တကျွန်းမှာ ကောင်းကောင်းနေပြီး အလုပ် ကောင်းသူ
များကို အထူးလျှော့ရက်ပေးဖို့ ကျွန်းမင်းကြီးက တောင်းခံ
တင်ပြပေးလိမ့်မည်ဟူသော သတင်းစကား အသစ်များလည်း

ထွက်လာသည်။

ကျိတ်မှိတ်ပြီး ခံမည်ဆိုသော သဘောထားကို လက်ခံလာကြသည်။

သဗ္ဗေသတ္တာ၊ ကမ္မသကား

* * *

သူတို့ တကျွန်းမရောက်ခင် တကျွန်းကနေ ထွက်ပြေးသူ အိန္ဒိယအကျဉ်းသား တော်တော်များများရှိခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် လူဝတ်မြောက်သွားသူ ရာခိုင်နှုန်းမှာ အတော်နည်းသည်။ လူဝတ်မြောက်သွားသူရှိသည်ဟု ဆိုရမှာလည်း စီလူလာ ထောင်ကို ပြန်မရောက်သောကြောင့်သာ ယင်းသို့ ဆိုရခြင်းပါ။ ကပ္ပလ် လူပုလေးများ လက်ချက်ပ်သွားသူ ဘယ်လောက် ရှိသည်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်။ ရေသတ္တဝါဘို့၏ အစာ ဖြစ်သွားသူ များလည်း ပါသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ ထွက်ပြေးသွားသူများ၏ အဖြစ်အပျက်များနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်နား ပေါက်ခဲ့သည့် ကြားရသမျှ သတင်းစကားများမှာ စိတ်ကြံစရာ အားတက် ရောမပါ။

သို့စေကာမူ ပြေးလမ်းကို ကျောခိုင်းသူရှိသလို ပြေးလမ်း နှောဖွေရန် ဆက်လက်ကြိုးပမ်းနေသူများလည်း ရှိပါသည်။ ပြေးလမ်းရှာဖွေသူများထဲတွင် သဲသဲမဲမဲ ဇွဲနတ်အကြီးဆုံးမှာ မိုးသင်။

သာယာဝတီခရိုင် မိုးညိုမြို့နယ်က တိုက်သူကြီးသား၊ မိုးသင်အဖေ တိုက်သူကြီး ဦးထွားလူမှာ နာမည်ကောင်း နာမည်တင်းနှင့် ကျော်စောသူ။

သတ္တိရှိသည့် တရားမျှတသည် လက်အောက်ခံ ရွာများကို အုပ်ချုပ်ရာတွင် တက်မလိုက် ကျောသားရင်သား မခွဲခြားတတ်ချုပ်သည်။ နယ်အုပ်အထိန်း ကောင်းဘည် လက်ရေ တပြိုင်စီး ဆက်ဆံသည်။

ဦးထွားလူအုပ်ချုပ်သည့် တပိုင်လုံးတွင် အမှုအသေးအဖွဲ လေးများမှလွဲ၍ အမှုကြီးဖြစ်ခဲ့သည်။ ဓားပြမှုဆိုသည်မှာမကြား နားသလောက်။

ဦးထွားလူမှာ အိမ်ကထိုင်ပြီး အုပ်ချုပ်သည့်သူမျိုးမဟုတ်။ နှစ်လုံးပြူးတစ်လက် မြင်းတစ်ကောင်နှင့် ရွာစဉ်လျှောက်လှည့် နေသူ။ ညဉ့်ဘက်ခရီးသွားလျှင်သာ တပည့်နှစ်ဦးကိုခေါ်သွားသည်။ နေ့ဘက်တွင်မူ အဖော်မပါ။ တကိုယ်တည်း နေလေ့ရှိ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် သေနတ်မှာ ခရိုင်ဓါဘာပွဲမှာ အထူးဆု

ချီးမြှင့်ထားသည့် သေနတ်။

စားပြဟိုက်သည်ဟု ကြားသည်နှင့် ပုလိပ်ဌာနကိုလူလူ အကြောင်းကြားခိုင်းပြီး သူကစားပြနောက်ကိုခြေရာကောက်၍ တန်းလိုက်တတ်သူ။

ခြေရာခံမိလိုတော့မလွယ်၊ သူက ပြေးသူတွေ့ရှေ့ ရော့ နေတတ်သည်။ သူ့နယ်မှာ သူ့လောက်ဖြတ်လမ်းကျွမ်းသူမရှိ။ ရွာစဉ်လှည့်သည့်အခါ လမ်းရိုးက ဘယ်တော့မှမသွား၊ ဖြတ်လမ်းသစ်ထွင်ပြီး သွားတတ်သမို့ လူတိုင်းမသိသောဖြတ်လမ်းကို ဦးထွားလှသိသည်။

လူဆိုး သူခိုးများသာမက အရက်သမား များမှာလည်း သူ့အသံကြားလျှင် အမူးပြေသွားလေ့ရှိသည်ဟု ပြောစရာ တွင်သည်အထိ သူ့ကြီးဦးထွားလူ နာမည်မှာ ကျော်ကြားထင်ရှားသည်။

လူဆိုးများကဖိနှိပ်တုန်အောင် ကြောက်သလို လူကောင်းများက ပြားပြားဝပ်ရုံသေကြသည်။ မြို့အုပ်မင်း၊ နယ်ပိုင်မင်းများကပင် အပေါ်စီးနှင့် မဆက်ဆံဝံ့သော သူ့ကြီးမျိုး။

ခေါင်းပေါ်က ရောင်သီးသေးသလောက် ဦးထွားလူ နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးမှာ မတရားရှင်သန်သည်။ ထူထဲသည့်နှုတ်ခမ်းမွှေးများမှာအပေါ်နှုတ်ခမ်းကိုပင်ကျော်လွန်နေသည်။ အသားညိုသော်လည်း ဥပမိရုပ်က ခန့်ညားသော အသွင်ရှိသူ အရပ်ရှည်ပေမယ့် တောင့်တောင့်ထည်ထည်မို့ ကြည့်ကောက်သည်။ လက်ဝါးရိုက်အလွန်ပြင်းသည်။ သူ့လက်ဝါးတစ်ချောင်း မိလျှင် မသက်သာ။

ကြက်သမားနှင့် အရက်သမားကိုဆုံးမရာတွင် လက်ဝါးကိုအသုံးပြုလေ့ရှိသည်။

ဦးထွားလူနေရာကို ဘယ်သူကမှ မျက်စောင်းမထိုးခံ။

ဤသို့ထွားထွားလူလူ မော်မော် ကြားကြား နေခဲ့သူ တိုက်သူကြီး ဦးထွားလူ၏ ကျော်စောမှုဂုဏ်သတင်းမှာဝါမနိုင်သေးနှစ်ယောက် လူလားမြောက်သည့် အရွယ်တွင် ညှိုးမှိန်သွားသည်။ တံကွေးခွက်တွင် ဟက်လက်မြော ဆိုသည့် သို့နှယ် နှိုသွားရချေ၏။

သားသမီး ခြောက်ယောက် ထွန်းကားသည့် အနက် သောကျားနှစ်ယောက်ပါလာသည်။

ဖိုးသင်း။

ဖိုးခင်း။

‘တမိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်း’ပမာ စကားရှိသည်။

သားသမီးများထဲမှ အကောင်းဘက်ကို ထွန်းကားသည် ဆက် အဆိုးဘက်ကို ထွန်းကားသော သားသမီးများ ပါလာသည့်အခါ ထိုဥပမာကို တင်စားပြောဆိုလေ့ရှိကြသည်။

ဖိုးခင်းတို့ညီအစ်ကိုမှာမူတစ်ယောက်မဟုတ်နှစ်ယောက်စလုံး ထွန်းခဲ့သည်။ သူတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်အကြောင်း ပြောသည့်အခါ တမိပေါက်တစ်ယောက်ထွန်းစကားပမာနှင့် မလုံသောက်၊ တမိပေါက် နှစ်ယောက်ထွန်းဟု ဆိုရမည် သို့ရှိပေချေ၏။

မွေးချင်းထဲတွင် သားနှစ်ယောက် ပါလာသလို သူ့ကြီး ဦးထွားလူ တအားစက်ခဲ့ရသည်။ သူ၏မျိုးနွယ်ဆက် အမွေကို

သားယောက်ျားလေးများက ထိန်းသိမ်းမည် မဟုတ်ပါလား။ မိန်းမသူကြီးရယ်လို့ မြန်မာနိုင်ငံတဝန်းမှာ မရှိခဲ့။ သားယောက်ျားလေးမရှိသူ သူကြီးများမှာ ဘိုယ့်အလှည့် ပြီးရင် မျိုးနွယ်ဆက်ပြုက်ရော။

ဦးထွားလူမှာ တစ်ယောက်မဟုတ် နှစ်ယောက်ရှိနေသည်။ သူ့နေရာကို ဖိုးသင်သော်လည်းကောင်း၊ ဖိုးခင်သော်လည်းကောင်းဆက်ခံရမည်။ သူက သားအကြီးဖြစ်သူ ဖိုးခင်ကိုပိုင်အားထားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က နှစ်နှစ်ကြီးနှစ်နှစ်ယေ

ဖိုးသင် ဆယ်နှစ်နှစ်နှင့်ဖိုးခင်ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ကလေးများ၏ဗီဇစရိုက်ကိုကောင်းကောင်းအကဲခတ်လို့ရသောအရွယ်တွင် သူတို့၏ အပြုအမူများကိုဦးထွားလူကမှတ်မှတ်သားသားသတိထားပြီးကြည့်ခဲ့ရာတွင် ဖိုးသင်ကိုပို၍ သဘောတွေ့သည်။ ဦးထွားလူ၏စရိုက်လက္ခဏာမျိုး ဖိုးသင်မှာပို၍ထင်သည်။

ဖိုးခင်က ခပ်ပေပေ။ ရိုက်ပြီဆိုလျှင် ထွန်ထွန်လူးသလောက်မျက်ကွယ်တွင် ထရာလုပ်တတ်သည်။ ရိုက်ချက်ပိုခံရသော်လည်း အမှတ်အသားမမလုပ်ရဘူးဆိုသည်ကို လုပ်ကိုလုပ်ကြည့်ရမှဆိုသောကလေးမျိုးပါးပါးနပ်နပ်ရှိရာတွင် ဖိုးသင်ထက် ဖိုးခင်ကသာသည်။

ဒါလုပ်ရင်အပြစ်ရှိသည်ဟုသိသောက်စွဲမျိုး လုပ်တော့မည်ဆိုလျှင်တစ်ယောက်တည်းမလုပ်၊ ဖိုးသင်ကိုမပါပါအောင်ဆွဲပြီးမှ လုပ်တတ်သည်။ ပြဿနာကိုစသူကသူ၊ ပြဿနာပေါ်ရင်ခေါင်းပုံချခံရသူမှာ ဖိုးသင်၊ ဆင်ခြေလက်တက် တတ်သည်။ ပြဿနာ ခွင်ထဲက ရှောင်တိမ်းတတ်သည်။

ဖိုးသင်က ထိုပေပေနိုင်သလိုရှိပေမယ့် သတ္တိကောင်းသည်။ လုပ်ရခဲရဲစိတ်ရှိသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ သားယောက်ျားလေးဆိုတာ ငယ်ငယ်က ကွပ်ကွပ်ကဲကဲပဲ မတ်နိုင်မှ ကြီးရင် တန်ကကျသည် ဟူသော အစဉ်အလာ ဆိုစကားအရ ဦးထွားလူက သားနှစ်ယောက်ကို နှက်နှာသာမပေး။ ကျောင်းအပ် ကတည်းက ရွာဦးကျောင်းအရာတော်ကို လျှောက်ထားခဲ့သည်။

‘အရှင်ဘုရားတပည့်တော်ကလေးတွေမို့ ဆိုပြီး မရှိပါစေနဲ့။ အပြစ်ကျူးလွန်တာချင်းအတူတူ တခြားကလေးကို တစ်ချက်လောက်ရင် ဖိုးသင်တို့ကို နှစ်ချက်ရိုက်ပါ ဘုရား။’

ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာသူကြီးသားမို့ မျက်နှာသာမပေးရန် ကြိုတင်လျှောက်ထားခဲ့သည်။

သမီးလေးယောက်၏ တာဝန်မှာ အမိ၊ သားနှစ်ယောက်၏ တာဝန်မှာအဖဟု သတ်မှတ်၍ပဲ ကွပ်ထိန်းသိမ်းခဲ့သည်။ အရွယ်ရောက်မီကထည်းကမျက်နှာထားပြုရုံနှင့် ငြိမ်ရသည်။ ‘ကလေးတစ်ခါတလေ’ ဆိုသည်မျိုးသော်မှ ခွင့်မပြုခဲ့။ လက်ဝါးပြင်းသည်ဟု သတင်းကြီးသော ဖခင်၏လက်ပါးဒဏ်ကိုလက်တွေ့ခံမြူးသည့်နောက် ‘ဟဲ့ သံပေးရုံနှင့် ပတ်တုတ်ပြီးရှိခဲ့သည်။’

ဒါပေသိခြင်း၊ နှား တိရစ္ဆာန်များတွင် ကြန့်အင်ဆိုးလက္ခဏာများ သတ်မှတ်ချက်ရှိသလို မြင်သာထင်သာလည်း ရှိသည်။ လူမှာပါသည်။ ဗီဇစရိုက်ဆိုးမှာမူ မမြင်သာ မထင်သာပေ။ လူမှာပါသည်။ ဗီဇစရိုက်ဟို တရားသေသတ်မှတ်၍မရ။ ငယ်ငယ်က ဗီဇစရိုက်ဆိုးသည်ကိုကြည့်ပြီး ဒီကောင်လေး

ကြီးလာရင် မလွယ်ဘူး မိဘတွေ့ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး လိုက်
တော့၊ သားဆိုးအမေ မျက်ရည်ဝေမှာသေချာတယ်ဟု သတ်
မှတ်အကဲဖြတ်သည့် ကလေးမှာ ကြီးလာရသာအခါ အံ့
စမှတ် ပြောရလောက်အောင် လူချွန်လူမွန် လူကောင်
လူတော် ဖြစ်သွားသည်။

ငယ်ငယ်က ဗီဇစရိုက်ကောင်းသည်ကိုကြည့်ပြီး၊ ဗီဇကလေး
မျိုး၊ မွေးရတဲ့ မိဘကတော့ မွေးရကျိုးနပ်မှာပါ။ ထွန်းထွန်း
ပေါက်၊ ချွန်ချွန်မွန်မွန် ဖြစ်မယ့် ကလေးဟု အမူခင်းတင် ခံ
သည့် ကလေးမှာ ကြီးလာသောအခါ ဩချလောက်အောင်
ဆိုးသွမ်းသွားသူများလည်း ရှိ၏။

မြင်း၊ နွား တိရစ္ဆာန်တို့၏ ဗီဇစရိုက်လက္ခဏာမှာအပြောင်း
အလဲမရှိခဲ့သော်လည်း လူတို့၏ ဗီဇစရိုက်မှာမူ အပြောင်းအလဲ
ရှိ၏။

ဖိုးသင် ဖိုးခင်တို့၏ ငယ်စရိုက်ကိုကြည့်၍ သူတို့အပေါ်
အကဲဖြတ်ရပုံ မူအဖေလိုလားသည့်သားတွေဟုပြောရမည်သာ
သို့သော်....။

* * *

မိဘ၏ဂုဏ်သရေနှင့်သိက္ခာကို ထက်ဖြာ ဝေမြင့်စေသော
သမီး၊ မိဘ၏ဂုဏ်သရေနှင့် သိက္ခာကို နိမ့်ဆင်း ညှိုးနှမ်း
သော သားသမီး။

သားသမီးနှစ်မျိုးရှိသည့်အနက် ဖိုးသင်ဖိုးခင်ဘို့မှာ ငုတ်ယ
သမီးမျိုး ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သူကြီးဦးထွားလူက သားနှစ်ယောက်ကို မြို့ကျောင်းပို့ပြီး
သင်စေခဲ့သော်လည်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ပညာ
မခံပြည့်၊ တတန်းနှစ်နှစ် ပုံမှန်နေရသည်။ ဖိုးခင်က ပိုဆိုး

ဖိုးသင်ခြောက်တန်း၊ ဖိုးခင်လေးတန်းတွင်လူကောင်နှင့်
သဖြင့် သူတို့လည်းရှက်လာသည်။ ကျောင်းဆက်မနေချင်၊
သူကြီးသားတွေထံလှချည့်အပြောမျိုးကြားရဖန်များလာ

ကြောင့် ဦးထွားလူလည်း ရှက်လာသည်။ ခြောက်တန်းဆို
သူကြီးလုပ်နိုင်ပြီ သူတောင် ခြောက်တန်းစာ မတတ်မင်ပဲ
ဖိုးသင်ခြောက်တန်းဆို တော်ပြီပေါ့၊ ကျောင်းထုတ်ပြီး

ဘောင်ချပေးမည် ကိုယ့်လယ်တွေ ဦးစီးလုပ်ဟုဦးထွားလူ
လိုက်သည်။

ဖိုးခင်က အစ်ကိုမရှိရင် သူလည်းကျောင်းမနေချင်ပါ ဖြစ်
သည်။ ဖိုးသင်ထက် ဖိုးခင်ကညံ့ နေသမို့ မထူးတော့ပြီ
တော့ ဖိုးခင်ကိုပါ ကျောင်းထုတ်ပြီး အိမ်မှာနေစေခဲ့သည်။
ဖိုးသင် အသတ်နှစ်ဆယ်၊ ဖိုးခင် ဆယ်ရှစ် အရွယ်တွင်

ဦးထွားလူ လေးဘက်နာဖြစ်ပြီးအတော်လေးမမာမကျန်း ခဲ့သည်။ ရောဂါဝေဒနာခံစားနေရပုံမှာ နေ့လား၊ ညဉ့်လား ဟု ပြောရမည့် အနေအထားသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဖိုးသင်၏ မင်္ဂလာ အစီအစဉ်ကိုပင် နောက်နှစ်သို့ ရွှေ့လိုက်သည်။

ဦးထွားလူမှာ အချိန်နှင့်အမျှ ယူရောဂါ အပေါ်သို့ သစ်ကိုးရောက်နေသည်ကတကြောင်း ဖိုးသင်ထံ အသက်အရွယ် ရလာပြီကတကြောင်းကြောင့် အကျပ်အမတ် အကြည့်အလျော့ပေါ့လာသည်။

ဖိုးသင်ထံ ညီအစ်ကိုမှာ ဇောင်းထဲက လွတ်လိုက်သော လိုရန်ပေါက် မြူးထွက်သွားသည်။ အရက်ကလေး တကြောက်ကလေးတပိုက်ပိုက်နှင့် အိပ်ကပ်သည်မရှိ။ ထိုကံသွားအရှိန်အဝါနှင့် နောက်ယော်ပါးတွေ တရုန်းရုန်းဖြစ်လာသည်။

သားသမီးများ၏ ဆိုးကျိုးကောင်းကျိုးကိုပတ်ဝန်းကျင် အရင်၊ မိဘကနောက်မှဆိုသလိုဖိုးသင်တို့အကြောင်း ဦးထွားလူ၏နားသို့ ပေါက်သည့်အချိန်တွင် ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ဆိုးသွမ်းမှုမှာ လွန်လွန်းကဲကဲဖြစ်နေပြီ။ အရက်၊ ကြက်ပါမက စိုင်းယုခြိမ်းခြိမ်းနှင့် လုံးထွေးနေသည်။ အယင်က ဦးထွားအပိုင်တွင် မလုပ်ရဲသည့်ဖဲခိုင်းတွေကိုဖိုးသင်ထံညီအစ်ကိုတစ်ဦး ပြီး လုပ်နေသည်။ နယ်ခံဖောက်ပြန်တော့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်က အလွယ်တကူ ဝင်လို့ရလာသည်။

နယ်စုံ လူစုံ ဖဲခိုင်းကြီးများမှာ ခြိမ်းခြံစွဲသည်းသည်း။

သို့တိုင်အောင် အိပ်ရာထဲ ထဲနေသည် ဦးထွားလူမှာ သိတာမသိဘဲ၊ မသိတာ ဆယ်ခုဖြစ်နေသည်။

ဖိုးသင်ကို့ကို သူ့အနားခေါ်ပြီး ဆုံးမသည်။ သို့သော် အိပ်ရာထဲက ဆုံးမရသည်မှာ အရာမထင်။

ဦးထွားလူက အရာတော်၏ အကူအညီမှာလည်း မထိရောက်။ ပင်လယ်ပြင်အေးအေးနေပြီးလောက်ရေးကိုစွဲတွင် စိတ်မဝင်စားသည့် အရာတော်မှာ ဆုံးမ၍ အရာမထင်သူပဲ မျက်နှာလွဲတတ်သည်။

ဦးထွားလူက ရာအိမ်ခေါင်းများ အကူအညီဖြင့် ဖိုးသင်ထံ ညီအစ်ကိုကို ထိပ်တုံးထဲထည့်စေခဲ့သည် ခါလည်းမမှ။

တစ်သက်လုံး ထိပ်တုံးထဲထည့်သားဖို့မှာ မလွယ်တာ။

ထိုမည့်သို့ညီအစ်ကို သတင်းမှာ နယ်ကိုကျော်၍မြို့ပေါ်မင်း ဦးနားသို့ ပေါက်ခဲ့ပြီး ဦးထွားလူခေါင်းဆောင်လာသည်။

သမီးကုန်းရွာခင်းပြုမှုမှာ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပါ သည်ဟူသော သတင်းများ ပြန့်ကားလာသလို ဖိုးသင်ထံ ညီအစ်ကိုမှာလည်း ရွာကိုမကပ် အိမ်ဆီသို့ဦးမတည်တော့။

ဦးထွားလူ အိပ်ရာကထနိုင်သော်လည်း မြင်းစီးနိုင်လောက် အောင် မလှုပ်ရှားနိုင်သေး။ မျက်နှာဝယ်ကလေးနှင့် မြို့တက်ခဲ့ရသည်။

‘ဟယ်နယ်လဲ သူကြီးမင်းရှဲ့ သူကြီးမင်း သားတွေ သတင်းက မွေးလှချည်လား’

‘လူဆိုးတွေ ဖိန်ဖိန်တုန်အောင် ကြောက်ရတဲ့ သူကြီးမင်း၊ ခု သားလူဆိုးတွေကျတော့ သူကြီးမင်းက ပြန်ကြောက်နေရတယ်ဆို’

သားကုန်းအမှု မပေါ်သေးတာ သူကြီးမင်းသားတွေ
ကြောင့်လား

တစ်ပတ်တော့အချိန်ပေးမယ် သူကြီးမင်းရေ၊ ဒါမှသူကြီး
မင်း သားတွေကို မဖမ်းပို့နိုင်ယင်တော့ နယ်ပိုင် ဝန်ထောက်
မင်း ဆီကို အပြည့်အစုံ အစီရင်ခံရတော့မှာပဲ

သူကြီးမင်း သားတွေ ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ခုထိ
သတင်းမရသေးဘူးလား

ဦးလူထွား ခေါင်းစင်းမခံခဲ့ရသည်။
တစ်သက်လုံး အပြောမခံခဲ့ဖူးသည်များ ပြောလာသည်ကို
နှုတ်လှန်မထိုးနိုင်ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ပြန်ခဲ့ရသည်။
သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်း။

❀ * ❀

ဖိုးသင်၊ ဖိုးခင်တို့မှာ နယ်ကျော်ပြီးလွင့်ထွက်သွားခဲ့သည်။
သာယာဝတီနယ်ထဲမှာ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နာမည်

...သောသည်။ ရိုးရိုးအမှုကနေ လူသတ်မှုများအထိ ကျူး
...ကြသည်။ သူတို့သက်တမ်းမှာ မရှည်ကြာ။
...ရိုက်သမားတို့သွားရာလမ်းကြောင်းသည် မဖြောင့်ဖြူး
...အတိုင်း ပြေးစရာမြေကျဉ်း ပာသည်။ လိုက်သူတွေက
...မဲ့မဲ့၊ ဝတ်တလှည့်ပြတ်တလှည့် ပြေးစရာမြေ ကျဉ်းလာ
...အခါ မိုးညိုနယ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ကြသည်။
...တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကြောင့် သူကြီးရာထူးက နှုတ်
...လိုက်ရသည်။ ဦးထွားလူမှာ သူတို့သတင်းကိုကြားသည်
...သူ့ဂုဏ်သရေကို ပြန်ဆည်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
...ဆိုင်ရာကို သတင်းပို့ပြီး ရဲအဖွဲ့နှင့်အတူ တောနင်း
...သည်။

...ကြပြီ၊ ဖိုးဆိုးယာမြေ ယာထဲမှာ။
...များက ဘာတဲကိုစိုင်းသားသည်။
...ချိန်မှာ မနက်ဝေလီဝေလင်း။
...လုံးပြူးသေနတ် ကိုင်ထားသည့် ဦးလူထွားက သူတို့
...နေသည့်အကြောင်း အသံပေးပြီး ယာတဲရှိရာ ကုန်း
...ကလေးပေါ်သို့တက်သွားသည်။
...ဖတ်ခနဲအသံနှင့်အတူ တပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြေးသူမှာ ဝေး
...မပြေးလိုက်ရခိုင်းခနဲသေနတ်သံနှင့်အတူ လဲကျသွားသည်။
...ဖိုးခင် မိုက်ဇာတ်သိမ်းသွားသည်။
...ဦးထွားလူမှာ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသည့် သေနတ်ကိုပင်ချ
...သည်။ မျက်ရည်များမှာ အတောမသတ်။
...ဖိုးသင်တို့အဖမ်းခံရပြီး ဖိုးသင်မှာ တသတ်တကျွန်း အပြစ်

ဒဏ်ပေးခံရသည်။

အေးကွ ဖေစိန်ရ၊ ဝါအဖေလဲ အဲဒီကတည်းက ရဟန်း
ဘောင်ဝင်သွားတယ်လို့ ကြားတာပဲ။ တစ်ခါမှမတွေ့တော့ဘူး။

စိတ်လိုလက်ရရှိသည့်တစ်နေ့ဖိုးသင်က သူ့ဘဝဇာတ်ထမ်း
ကို ဤသို့ပြန်ပြောခဲ့ဖူး၏။

သာခန်အားဖြင့်ကြည့်လျှင် ကြေကွဲစရာဇာတ်လမ်းအသွယ်
ထင်သော်လည်း ဘယ်သူ့ပြု မိမိမူကြောင့် ဖြစ်ရသော ဇာတ်
လမ်းအဖြစ် မြင်တတ်ပါမူ ကြေကွဲစရာဟု မဆိုသာ။

(တဆယ် သုံး)

တစ်နှစ်အတွင်း မြန်မာနိုင်ငံမှနောက်ထပ်အကျဉ်းသား သုံး
သုတ်ထပ်ရောက်လာသည်။ ကိုယ်လူမျိုးအကျဉ်းသားများထပ်၍
ဆပ်၍ ရောက်လာသည်မှာ ဝမ်းသာစရာ မဟုတ်သော်လည်း
ဖေစိန်တို့ပထမဆုံးအသုတ် အကျဉ်းသားပျားအတွက် အား
ဘက်စရာဖြစ်ရသည်။ ရေခြားခြေခြားနေရာမျိုးမှာ ကိုယ်လူမျိုး
အစုအဝေးများလာလေအလိုလိုအားတက်ရလေ၊ ဘေစင်ခေါ်
အိပ်ဆောင်များတွင်စည်စည်ကားကားရှိလာသလိုလူများလာ
သည်နှင့်အမျှ အရက်ပိုင်းများလည်း စည်စည် ခေခေ ရှိလာ
သည်။

ဘယ်အဆောင်ဝင်ဝင် ဖဲဝိုင်းနှင့်လွတ်သည့်အဆောင်မရှိ၊
ကွင်းကြားကွင်းနီတို့ကိုအကောက်ပေးပြီးလုပ်သည့် ဖဲဝိုင်း
များမှာ လဆန်းရက်တွင် ဒဂုံဂါးသံတချင်ချင်၊

‘ကဲ...ချွန်းကလေးကွ’
‘မေ့သား ဘေးကွက်လိုက်စမ်း’

‘မစိပ်နဲ့ ဘေးသုံးတန်းလှလှပပပြ’
‘တစ်ကောင်ကုလားရှောင်မသွားနဲ့ကုနော်’ စသည့်အသံ
များ စီစီညီညီရှိသည်။

တစ်လစာရိက္ခာဖိုးပေးလည်ကိုတစ်ညနေတည်း အပြော
ရှင်းပစ်လိုက်သူများလည်းရှိကြသည်။ နောက်ပိုင်း ဘာနဲ့သွား
စားမလဲ မမေးနှင့် မကြောက်မရွံတော့ထဲသို့ နက်နက်တိုးလျှင်
ငွေပင်ရှိသည်။ ရေနက်နက်ငုပ်လျှင် ငွေတွင်းရှိသည်။

နီဂရစ်တိုးခေါ် ကပ္ပလီပုလေးများအန္တရယ်ကိုမကြောက်
မရွံ့နောက်မတွန့်ဘဲတောနက်နက်ထဲ ဝင်နိုင်လျှင် ပျားအုံကြီး
များနှင့်မလွတ်၊ အင်တွဲတို့ကလည်းပေါ်မှပေါ်ပါဘိ၊ ပျားရေ
ပါပါအင်တွဲပါပါအဘာဒင်ဈေးမှာ ဒဂုံဂါးနှင့်လဲလိုရသည်။

တောနက်ကိုမဝင်ရဲလျှင် ရေနက်နက်ငုပ် ကျောက်ပုစွန်နှင့်
ခရလှလေးများရသည်။ ဈေးကောင်းသည်။

သူတို့ဆီမှာ ပျားရည်ဖွပ်ရတာလွယ်သည်။

‘တန်ဂျီဂျဟီး’ခေါ်သည့်အရွက်ကိုဝါးပြီး ထွက်လာသည့်
စီးထန်းထန်း အရည်နှင့် ပျားအုံကိုမှတ်လျှင် ပျားများမှာ မူး
နောက်ပြီး လူကိုအန္တရယ်မပေးနိုင်တော့၊ ပျားအုံ သိပ်ကြီး

င် ‘တန်ဂျီဂျဟီး’အရွက်များကို စေးပျစ်အောင် ဖျော်၍
ပေါ်သုတ်လိမ်းထားလျှင် ပျားမတုတ်နိုင်။

တောနက်လေ ဖွပ်မနိုင်အောင် ပျားအုံပေါ်လေ။
တချို့က ဟင်းမချက်ထမင်းနှင့်ပျားရည်နယ်စားကြသည်။
ဘိုင်ကျ၍ အရက်မသောက်နိုင်သူများမှာ ‘တန်ဂျီဂျဟီး’
ကလေးဝါးပြီး ငြိမ့်နေလိုရသည်။

အရသာဆိုးသော်လည်း နည်းတံသွယ်ဖြင့် မူးယစ်စေသည်။
သတ္တိကောင်းသူများကမူ တောဝက်လိုက်ကြသည်။ ပိုဗလဲ
သားတွင် တောဝက်အလွန်ပေါသည်။ တောဝက် လိုက်ဖို့မှာ
သနတ်မလို ခွေးကောင်းကောင်းနှင့်လှပဲလိုသည်။ အလိုက်
ခွေးက အမေးကြီးသည်။ အလိုက်ခွေးကောင်းလျှင်အရန်ခွေးက
အလိုလိုပါသည်။

အလိုက်ခွေးကိုရှေ့တင်ပြီးမောင်းထုတ်ပေးလိုက်လျှင်အရန်
ခွေးများက စူးစူးဝါးဝါးဟောင်၍ နောက်မှ လိုက်ကြသည်။
လက်ဝဲဘက်ချိုးလိုက် လက်ယာဘက်ချိုးလိုက်၊ ရှေ့တည့်
တည့်ပြေးလိုက်၊ ပတ်ချာလှည့်လိုက်ဖြင့် ပြေးနေသည့်ခွေးများ
နောက်သို့ လူကလိုက်နေရသည်။

ခွေးများမှာ အသက်ပြင်းပြင်းရှူပြီး လျှာတန်းလန်းနှင့်
တိုက်နေသည့်တိုက် အပြေးမရပ်စွဲကြီးသည်။

အလိုက်ခွေးက ဝက်တွေ့လျှင် စူးစူးရှရှဟောင်ပြီး ရှေ့ကို
တဖြည်းဖြည်းချင်းတိုးသည်။ အရန်ခွေးများက ဘေးကပန်းပြီး
ဟောင်ပေးသည်။

လှုပ်ကိုင်ထားသည့်လူက လက်မနှေးလျှင် တောဝက်မှာတည်းကနား

လူကလျှင်မြန်ဖို့သတ္တိရှိဖို့လှုပ်ကိုင်လှုပ်ထိုးမှန်ဖို့ အမေးကြားသည်။ ဝက်ရပြီဆိုရင် နေရာမှာ ချက်ချင်းဖျက်၊ အထူးကလီဇာကိုခွေးတွေ ကျူး၊ နောက်တစ်ခေါက် တောထဲရောက်လျှင် သူတို့ ဘာလုပ်ရမည်ကို ခွေးတွေက နားလည်ကြသည်။

ဝက်ကလီဇာအရသာကို သူတို့သိနေပြီမဟုတ်ပါလား။

ပျားဖွပ် ဘောလိုင်ရသည်မှာ လွယ်တော့မလွယ် အန္တရာယ်များလွန်းသည်။ ကပ္ပလီလူပုကလေးများနှင့်တွေ့လျှင်ပြန်လမ်းမရှိ၊ သူတို့နောက်ပါသွားသူများလည်း ရှိဖူးသည်။ ထိုအထဲမှ သနားစရာကောင်းသော သားအဖနှစ်ယောက်အကြောင်းမှာ ပိုမိုလေးစားတင် စကားစပ်မိတိုင်းပြောစရာသို့နယ် ရှိခဲ့ရချေ၏။

ဦးဘလွှားနှင့် မောင်မြ

သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးတကျန်းသို့ရောက်ခဲ့ရသည်။ ဖြစ်ခဲ့သည့်မှုခင်းက ကြီးသော်လည်းမှုခင်းဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းမှာမူ သေးသေးကွေးကွေးလေး။

မောင်မြက ဘသော်ဆီက ငွေတစ်ကျပ်ယူခုံးဖူးသည်။ မြို့မရွာအလှူတွင် ဗမာဆိုင်းသွားနားထောင်ရင်း ပွဲဈေးတန်းတွင် သုံးရန်ဘသော်က မောင်မြမချေးဘဲ ငွေတစ်ကျပ်အကင်းထုတ်ပေးသည်။ မယူပါရစေရန်လို့ အတန်တန်ငြင်းပေမယ့်မရ၊ ထိုငွေတစ်ကျပ်နှင့် ထန်းရည်သောက်သည်။ မုန့်ဟင်းခါးစားသည်။ မြို့ရှင်ကသော်ကို မြီစားမောင်မြက ငွေချေးသည့်အတွက် အဖမ်းခံရသည်။

အလှူကအပြန် တစ်ပတ်လောက် အကြာတွင် မောင်မြက ဘသော်ကိုငွေတစ်ကျပ်ပြန်ပေးခဲ့သည်။ ခွါကိုသဘောက လက်ခံ၊ နှစ်ကျပ်ပြန်ရမှကျေနပ်မည်ဟုဆိုသည်။ မောင်မြက 'ဟစ် ဘဝထဲက မင်းလဲ ဘေးဘာသောက်တာပါပဲကွာ၊ တစ်ကျပ်နဲ့ပဲ ကျေနပ်ပါ သူငယ်ချင်း'လို့ တောင်းပန်ပြီး အတင်းပေးသည်။ ဘသော်က လက်မခံ။

စကားများကြသည်။ ဘသော်က လှည်းထောက်နှင့် ကောက်ရိုက်သဖြင့် မောင်မြ ခေါင်းကွဲပြီး သွေးသံရဲရဲနှင့် အိမ်ပြန်လာသည်ကို ဖခင်ဦးဘလွှား မြင်လိုက်သည့်အခါ မျက်စိပြာစေသွားသည်။

မိတနှင့် သားသမီးတို့ကြားတွင် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်သဘော၊ မောင်မြက အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြသည်။

'ဟ...ဘိုးခွေး (ဘသော်အဖေ) တို့ မရှိဘူးလား၊
'ရှုံ့တယ်အဖေ၊ ကျွန်တော်တို့ပြောနေတာ ကြားသားပဲ'
'ခါနဲ့တောင် ဒီအထိဖြစ်ရသလား'

ဦးဘလွှား၏ဧဝါသမီး ဟုန်းခနဲ 'တောက်သွားသည်။ လူကြီးတွေမမြင်ကွယ်ရာမှာ လူငယ်ချင်း ဖြစ်တာဆို တော်သေးရဲ့၊ ခုဖြစ်သည်က ဘိုးခွေးတို့မျက်မှောက်မှာ မဖြစ်တန်ကောင်းသည်ကိုစွ။

နိုးဖြာနေဆဲခင်းကို ခါးကြားထိုး၍ မောင်မြလက်ကိုဆွဲပြီး ဘသော်တို့အိမ်ဘက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

သားအဖနှစ်ယောက် ဘိုးခွေးတို့အိမ်ဝင်းထဲကိုဝင်မည်အပြုကပြင်တွင်ထိုင်နေသည့် ဘိုးခွေးစကားကြောင့် ရုတ်ခနဲ ခြေ

၁၅၆ ❀ ကျော်ပြသနိုး

လှမ်းတန်သွားရသလို ထောင်းခနဲ ဒေါသအရှိန် တက်သွားရသည်။

ခင်ဗျားတို့အိမ်ဝိုင်းထဲမဝင်နဲ့၊ ပြောစရာရှိတာ သူကြီးအိမ်ကပြော

ဒီစကားမျိုး ဒီအသုံးမပြောသင့်သူချင်း ပြောလိုက်သည် ဘိုးခွေး၏စကားမှာ ရင်ဘတ်ကိုဆီး၍ ကန်လိုက်တိသို့ရှိချေ၏။

ဦးဘလွှား၏ ဒေါသအရှိန်ကို ပင့်တင်ပေးလိုက်သည့်နှယ်ရှိချေရာ မုန်ယိုနေသော ဆင်ရိုင်းကို ချွန်းအုပ်မနိုင်ဘိ သကဲ့သို့ ဦးဘလွှား ဒေါသစိတ်ကို ပြန်လည်မထိန်းနိုင်တော့။

အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းသည်။

လျှပ်တစ်ပြက် ဖြစ်သွားသည့် အဖြစ်အပျက်မှာ မည်သို့စ၍ ဘယ်သို့ဆုံးသွားသည်ကိုပင် ပြန်မပြောတက်။

ဘိုးခွေးနှင့် ဘသော်တို့ နှစ်လေဝင်းပြိုင်။

ဘသော်ဦးလေး ကိုရိပ်မှာ လက်ဘစ်ဖက်ပြတ်ပြီး ဆေးရုံရောက်သွားသည်။

သားအဖ၊ ညီအစ်ကို၊ တူဝရီး တကျွန်းသို့စုံတွဲရောက်သည်မှာ ရှားသည်။ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်မှာမူ စုံတွဲ တကျွန်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဦးဘလွှားမှာ တကျွန်းသို့ မသွားမနေရ အကျဉ်းသား၊ မောင်မြမှာ အဖေအတွက် မိမိဆန္ဒအလျောက် စာရင်းပေး၍ လိုက်ခဲ့သူ။

ဦးဘလွှားမှာ လူဖြောင့်စိတ်တို။

ဖြောင့်လွန်းသူများ စိတ်တိုတတ်ကြသည်မှာ သဘာဝ။ ကိုယ့်

အဖြောင့်ပါလျက် ကိုယ့်အပေါ် မဖြောင့်လာသောအခါ စိတ်ငြိမ်၍ ဒေါသဖြစ်လွယ်သည်။

မဖြောင့်သူသည် စိတ်မတို စိတ်အလွန်ရှည်သည်။ သည်းခံနိုင်သည်။ ဒေါသဖြစ်မလွယ်ရှိသည်။

တကယ်တော့ 'လူဖြောင့်စိတ်တို' သည်မှာ မကောင်း၊ လူဖြောင့်စိတ်တိုမှုကြောင့် မဖြစ်သင့်သည်များဖြစ်ကြရသည်။ ဒေါသကြောင့် ဖြစ်ပွားခဲ့ရသည့်မူခင်းကြောင့် ထောင်ထဲရောက်သွားသူများကို လေလာကြည့်မိသည်။ အများစုမှာ 'လူဖြောင့်စိတ်တို' များသာ ဖြစ်ကြသည်။

'လူဖြောင့် စိတ်ရှည်' နာမည်ကိုခံပြီး စိတ်ရှည် နိုင်လျှင် ကောင်းသည်။

ဦးဘလွှားမှာ လူဖြောင့်စိတ်တို မုန်သော်လည်း သူ့ဘဝက တမ်းတွင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားခြင်းမျိုး

မရှိခဲ့။ ကိုယ်ထိလက်ရောက် နေနေသာသာ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဝစီကံမျိုးကိုပင် ရှောင်ခဲ့သည်။ ဘိုးခွေးတို့အိမ်သွားစဉ်

ဒေါသအရင်းခံပါသွားသော်လည်း ကိုယ်ထိလက်ရောက်မှု မရှိ။ ပြုလုပ်ရန် စိတ်အလျဉ်းမပါ။ တစ်မိသားစုပမာ ရင်းနှီး

လျက် ဘိုးခွေးရှေ့ မှောက်တွင် သွေးထွက်သံယိုမှုအထိ ဖြစ်ခြင်းကို တိုင်ကြားဖြေရှင်းရန်သာ ဖြစ်သည်။

သို့လော်....

စောင်းပန်စကားလေးငါးခြောက်လုံး ပြောရမည့်အစား မကြောက်စကား ဆယ်လုံးလောက် ပြောလိုက်မိသည်က

သားစုနှင့် သေကွဲ ကွဲသူကွဲ၊ ရှင်ကွဲ ကွဲသူကွဲဖြစ်ကုန်ကြသည်။

နီးဖြာနေဆဲခင်းကို ခါးကြားထိုးသွားသည်မှာ သွေးထွက်
သံယိုမှုကို ကျူးလွန်ရန်မဟုတ်၊ တောသူတောင်သားတို့၏စေတနာ
အပြုအမူသာဖြစ်၏။ ခင်းပတ်တစ်ချောင်းခါးကြားထိုး
သွားသည်မှာ တောသူတောင်သားတို့အတွက် ထူးထူးခြားခြား
ပြောစရာ မမည်စေကာမူ ဥပဒေအရ ပြောကြဆိုကြသည်
အခါ အဓိကပြောစရာ အကြောင်း ဖြစ်လာသည်။

‘လူသတ်မှု ကျူးလွန်ရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်လာသည်။ ယင်း
လူသတ်မှုကို ကြိုတင်ကြံစည်ချက်ဖြင့် ကျူးလွန်သည်’

ထိုသို့အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုသည်ကို ပြန်လည်ချေပရန်မှာ မလွယ်
ခဲတနာမပါပါဘူး ဆိုစေကာမူ ‘မပြေးသော် ကန်ရပ်
ဆိုသည်က လက်တွေ့ပြုစရာ မဟုတ်ပါလား။

တစ်ဖက်ကဒေါသဖြစ်နေသည်ကို တစ်ဖက်ကထိန်းပေးလျှင်
ပြေလွယ်၏။ ဒေါသ ဒေါသချင်း ထိပ်တိုက်တွေ့လျှင် မီးပွင့်
တတ်သည်။

လျှပ်တစ်ပြက် ဒေါသကိုတစ်ဖက်ဖက်ကထိန်းသိမ်းနိုင်မည်
ဆိုပါမူ ရင်နှင့်ကြေကွဲစရာ ဖြစ်ရပ်များနှင့် ကင်းဝေးလိမ့်မည်
သာ။

အပြုလုပ်ခံရသူထက် ပြုလုပ်သူ၏ခင်းစားချက်က ပိုဆိုးသည်။
သေကွဲကွဲသူထက် ရှင်ကွဲကွဲသူခံရ၏ဒုက္ခက ပိုကြီးသည်။
တကျွန်း၏ဒုက္ခပေါင်းစုံကို သားအဖနှစ်ယောက်ခါးစည်း
နှေးကြရသည်။ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်မှာ အလုပ်လုပ်ပြီး
သမင်းနပ်မုန် စားနေရသေးသည်။ ကျန်ရစ်သူ မိသားစု
အကြောင်းကို ထမင်းစားတုန်းများ တွေးမိလျှင် ထမင်းလုတ်
လည်ချောင်းထဲ လျှောခနဲ မကျတော့။

ဦးဘိုးလွှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

‘ဘာ ဖြစ်ဖြစ် တကျွန်းမှာပဲ အခြေချတော့မည် ဟု
သားမယားများ ခေါ်ယူခွင့် လျှောက်လွှာတင်လိုက်သည်။
ခေါ်ယူခွင့်အမိန့် မြန်မာနိုင်ငံအကျဉ်းဦးစီးဌာနသို့ပို့ တော့မည်
ဦးကြောင်းနှင့် အိမ်သားများလိုက်ပါရန် အကျဉ်းဦးစီးဌာန
ကို ဆက်သွယ်ဖို့ ခေါ်ယူသူ၏ပေးပို့စာ တောင်းလာသည်။

သင်္ဘောတစ်ပတ်ပတ်တော့ ပါလာဖို့ သေချာပြီး
ကျန်ရစ်သူ သားမယားများ လိုက်လာ၍ တကျွန်းရောက်
သွင်း နေရေးစားရေး အဆင်ပြေအောင် ငွေရှာထားရမည်။

ဦးဘိုးလွှာနှင့် မောင်မြတို့ သားအဖနှစ်ယောက်မှာ ငွေရ
မည့်အလုပ်ဆိုလျှင် ဘယ်အလုပ်မျိုးမှမရှောင်၊ ဘယ်လောက်
ပင်ပန်းပင်ပန်း ငွေရမည့်အလုပ်ဆိုလျှင် တွေ့မရှောင်လုပ်သည်။
ရသည့်ငွေကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ထုပ်ပြီး ‘စုသည်။ အခြား
အလုပ်များ အဆင်မပြေသည့်အခါ တောနက်ထဲဝင်ပြီး ပျား
ဗွပ်သည်။ အင်တို့ရွာသည်။

အစပိုင်းက တောထဲဝင်သည်နှင့် ပျားအုတ်တွေစမြဲ နောက်

ပိုင်းတွင်းမှ 'သောနက်လေ ပျားစွဲလေ' 'တောနက်လေ ပျား
အု ကောင်းတွေ့လေ' ဆိုသော များဖွပ်သမားတို့စကားအတိုင်း
တောနက်ထဲသို့ ဝင်ကြရသည်။

အခြားသော ဒေသမှာ တောနက်ထဲဝင်ရာတွင် သားရဲ
တိရစ္ဆာန်တို့၏အန္တရာယ်ကိုသာ ကြုံတွေ့ရလေ့ ရှိသော်လည်း
ပို့ ဗလိယားတွင်မူ သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့အန္တရာယ်ထက် ကပ္ပလီ
ကလေးများ၏အန္တရာယ်က ပိုကြီးသည်။ တောဘုရင်၊ တော
မူဆီးလို့ခေါ်သည့် ကျားကခုန်အုပ်သည်ကိုရှောင်သာတိမ်းသာ
ရှိနိုင်သော်လည်း ကပ္ပလီလူပုကလေးများ ခုန်အုပ်သည်ကိုမ
တယ်လိုမှမရှောင်သာ၊ မတိမ်းသာပေ၊ ပြေးမလွတ် အမိခံကြ
ရသည်။

အဲသည်နေ့က သားအဖနှစ်ယောက် တောထဲဝင်သွားကြ
သည်။ လမ်းဘွင် အကျဉ်းသားတစ်ဦးနှင့် တွေ့ပြီး မေးမြန်း
ကြည့်မိသည်မှ ထိုအကျဉ်းသားက သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်
ပျားဖွပ်သွားကြမည့်အကြောင်း သိရသည်။

ညနေလူစစ်ချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် ပျောက်နေလည်။
တောထဲသွားသည်ကို တွေ့လိုက်သူက သူတို့သားအဖ ပျားဖွပ်
သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြောင်းပြောမှ အားလုံးစိတ်မကောင်း
ဖြစ်ကြရသည်။

ထွက်ပြေးခြင်းမဟုတ်သည်ကိုတော့အားလုံးပင်သိကြသည်။
သားမယားတွေ ခေါ်ထားပြီးမှတော့ ထွက်မပြေးတန်ရာ၊
တောထဲတွင် မျက်စိလည်ချင်လည်နေမည်၊ ခါမှမဟုတ် မိသွား

နှစ်လမ်းပဲရှိသည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ ညဉ့်တွင်းချင်းလိုက်ရှာ
မဖြစ်နိုင်။

နောက်တစ်နေ့ စခန်းရဲများနှင့် လူအုပ်ဖွဲ့၍ ရှာကြသည်။

မျက်စိ လည်ချင်လည်နေမည်ဆိုသည့် ပေါ့ပေါ့တန်တန်
သည့် အယူအဆတို့ကို ခုန်လွှတ်လိုက်ကြသည်။ သစ်ပင်တွင်
ဘန်းလန်းနှင့် ဇောက်ထိုးဆွဲခံရသည့်ပုံကို မြင်ယောင်ပြီး
ကောင်းဖြစ်ကြရုံမှတစ်ပါး မည်သူမျှမတတ်နိုင်။

ပို့ ဗလိယားသို့ ထူးထူးခြားခြား သားအဖတစ်စုံတို့ရောက်
ပြီး မှတ်မှတ်သားသား ပျောက်ဆုံးသွားသော သူတို့သား
နှစ်ယောက်အကြောင်းမှာ ပို့ ဗလိယားတွင် စကားစပ်မိ
ပြောနေကြဆဲရှိသလို ပြောမိတိုင်းလည်း စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရသည်။

တကျွန်းအုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းကမူ ကပ္ပလီ လူပုကလေးများ
ဆီးသွားသည်ဟုမသတ်မှတ်၊ တကျွန်းမှ ထွက်ပြေးသွား
သား စာရင်းထဲ သွင်းလိုက်သည်။

သေကွဲကွဲသူထက် ရှင်ကွဲကွဲရသူ၏အဖြစ်က ပိုဆိုးသည်ဟု
ခံမှတစ်ပါး အခြားသို့ဖွဲ့ဖွဲ့ရာမရှိပါလေ။

ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ နေရာက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါဗျာ၊
အပြစ်တာကို မိုးလင်းမှမဟုတ်ပါဘူး တရားနိုးရင်တောင်
ငါ့ပါတယ်'

'ကဲ ဘာစားမလဲ ကြိုက်သလောက် အဝစားစမ်း'
'တကယ်အဝစားလိုက်ရမလား'
'စားစမ်းပါကွာ မင်းတစ်ဆယ်ထက် ဒို့မစားနိုင်ပါဘူး၊
ဒါ့အတွဲ မင်းဆီကယူထားတဲ့ ပိုက်ဆံလဲ ပြန်ဆပ်မှာပါ'

'ဒါဖြင့် ကျောက်ခဲရေပေါ်တာပေါ့နော်'
'မင်းက ငါ့ကိုအဆင်သေးတယ်ပေါ့'
'အလကားနောက်တာပါဗျာ ကိုကြီးမြမောင် စိတ်ရင်းကို
ငါ့ဒီသားပဲ၊ ကျွန်တော်မှာရှိရင် ဘယ်ငြင်းဘူးလို့လဲ'
ဖဲသမားနှင့် နဲ့သမားပါး အတူတူ။

ပိန်လိုက် ဖောင်းလိုက်၊
ကိုမြမောင်တို့များ ပါးပိန်ပြီဆိုရင် မျက်နှာငယ်ကလေး
ဟိုလူ့ဆီ လက်ဝါးဖြန့်၊ ဒီလူ့ဆီလက်ဝါးဖြန့်၊
ဖောင်းသည်အလှည့် ရောက်ပြီဆိုရင် လေသံကမာမာ၊
ကန်ကထည်ထည်၊ လေလုံးကထွားထွားရှိ၏။
ကိုမြမောင် လက်ဝါးဖြန့်ရင် ရှိသူတွေကလည်း မငြင်း၊
ကယူပြီးမဲ တတ်သူမဟုတ်ပါ။ဖောင်းသည့်အခါချေးထား
သားသူ၏ အတောင်းကိုမစောင့်၊ အဲဒီလူကို ကျွေးပြီးမှ
ပေးစရာရှိတာကို ပေးတတ်သူ။

ပြီး ကိုမြမောင်က ဖဲကစားကျွမ်းကျင်သမိုလားမသိ၊ ပိန်

(တစ်ဆယ်လေး)

'ဟေ့ ဖေစိန်လေး လာပါဦးကွ'
အဘာဒင်ဈေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ အခရောက် လှမ်း
ခေါ်လိုက်သံကြောင့် အလုပ်ခွင်မှ သုတ်သုတ် လှမ်းလာသည့်
ဖေစိန်၏ခြေလှမ်း တုန်ခန်ရပ်သွားပြီး ခေါ်သံလာရာသို့လှမ်း
ကြည့်လိုက်ရသည်။

ကိုမြမောင်ကြီးက အားပါးတရ ခေါ်နေသည်။
အလုပ်ခွင်ထဲမှာ ဂျူအကြောင်း သတင်းစကား ကြား
ပြီးသား။

'ကိုကြီးမြမောင် ညက တော်တော်ပွလိုက်တယ်ဆို'
'ဟ ကောင်လေးရ၊ သတင်းစကားက မြန်လှချည်လား

သည့်အသွယ်ထက် ဖောင်းသည့်အလှည့်က များသည်။ အကြောင်းကိုပြောရင် 'ဖဲ'ဆိုသည့်ဝေါဟာရအသုံးကို ရှိထားလို့မရ၊ သူတစ်ကျွန်းသို့ရောက်ခဲ့ရသည်မှာ ဖဲကြောင့်။

အသားဖြူဖြူ၊ လှပုံနွဲ့နွဲ့ မြမောင်မှာ လက်ကြော တင်းအောင် မယ်မယ်ရရ မလုပ်ဖူးခဲ့။ 'ဖဲ'ကစားခြင်း အလုပ်နှင့်လူ့ဘဝကို ရပ်တည်ခဲ့သူ။

မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ စိတ်ပျက်စီးကောင်းပြီး ဖျော်ဖြေပျော်ပျော်ပေးပေးနေတတ်သူ မြမောင်ကို ခင်မင်စရာကောင်းသူဟု ဆိုရမည်။ ပုသိမ်ထောက်က အင်းစိန်ထောင် ပြောင်းတန်းက အတူတကျွန်းရောက်သည်မှာလည်း တသတ်တည်း တချိန်တည်း။

ကျွန်းရောက်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း၊ ဖေစိန်၏အတွဲမှာ ကိုမြမောင်မဟုတ်ဘဲ ကိုဖိုးသင်ဖြစ်လာသည်။ ဖေစိန် ဖိုးသင်နှင့်တူသည်ကို မြမောင်က နည်းနည်းမှ သဘောမကျ။

မြမောင်က ချေးကျရာပျော်သည့်ကြက်။
ဖိုးသင်က ပျံချင်သည့်ငှက်ခါး။

စိတ်နှု၊ ရုပ်နု ဖေစိန်နှင့် စိတ်ကြမ်း၊ ကိုယ်ကြမ်း ဖိုးသင်တို့မှာ အသွင်မတူ သဘောမညီသော်လည်း စီလူလာထောင်ရောက်စက ကျေးဇူးကြောင့် စားသည့်နေရာ၊ ကပ်သည့်နေရာ နေသည့်နေရာတွင် တပူးတွဲတွဲရှိကြသည်။

မြမောင်က ဖေစိန်နှင့်တွေ့ တိုင်းဖိုးသင်ပြောသည်ကိုခေါင်းမညိတ်ဖို့၊ နားမယောင်ဖို့ သတိပေးလေ့ရှိသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ထလာကြပြီး ဖေစိန်နှင့် မြမောင်တို့ အဘာခင် ဈေးထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။ အဘာခင်ဈေးထဲတွင် ကုန်

ခေါက်ဆိုင်ဖွင့်ထားသူ ဒေါ်တင်ပုနှင့် မြမောင်က ဘာလိုလို ချိတ်တချိတ်။

အသားကကျိုးကန်း၊ အသံကဥဩလို ဆိုရမည်သို့ရှိသော ဒေါ်တင်ပုမှာ အသားမည်း အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်သလောက် အသံအလွန်သာသည်။ အသံ သာသလိုလည်း စကားပြောလေသည်။ ညက်သည်။ ရုပ်မပြဘဲ ကလကာနောက်ကွယ်က အသံ သူ့အပြောသာ နားထောင်မိရင် အသံရှင်ကို မြင်ခါးချင်စိတ် ရုတ်ခနဲဖြစ်ပေါ်လိမ့်မည်သာပါ။

ရုပ်ကိုမြင်ရင်တော့ ခေါင်းရောလည်ပါ တခါခါ ဖြစ်ခြံမို့ ခေါင်းမောချာသည်။ ဗက်အိပ်ကအိ ကိုယ်လုံးကြီးကလည်း ခေါင်းမော၊ ဒေါ်တင်ပု၏ကိုယ်လုံးပုံစံမှာ ထိုင်ကိုးယိုးကားယား၊ ဘေးယိုးကားယား ပုံစံမျိုး။

ဒေါ်တင်ပုက မုဆိုးမ။

ဒေါ်တင်ပုတို့လင်မယားမှာ မြမောင်တို့ထက်တစ်နှစ်ကျော် ကျော်လောက်စောပြီး ကျွန်းကိုရောက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့လင်မယား ကျွန်းကိုရောက်ခဲ့ရပ်ဖြစ်ရပ်မှာလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းဟု ဆိုရမည်။ ဒေါ်တင်ပုယောက်ျား ကိုဖေချစ်မှာ ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်သော ပြစ်မှုတစ်ခုခုတရားမကျူးလွန်ခဲ့သလိုတ ကျွန်းနှင့်လည်း ဘယ်လိုမှ အဆက်အစပ်မရှိခဲ့။

ပြစ်မှုမကျူးလွန်ဘဲ၊ တကျွန်းနှင့် အဆက်အစပ် မရှိပါဘဲ တကျွန်းရောက်ခဲ့သည်ကြောင့် ခပ်ဆန်းဆန်းဟုဆိုရခြင်းပါ။

ဘဝကိုကြမ္မာကိုပဲ လက်ညှိုးထိုးရမည်ထင်ပ။ လူ့ဘဝတွင် ကိုယ်က စီစဉ်ဖန်တီးသလို၊ မျှော်လင့်သလို

ဖြစ်လာသည်မျိုးက အလွန်နည်းသည်။ မစီစဉ်မဖန်တီး ခဲမဖွဲ့
လင့်ပဲ ဖြစ်လာသည်မျိုးကများသည်။ ဘဝရပ်တည်မှုအပြောင်း
အလဲမှာ ဝေ့ကာသီတာပြောင်းလဲသလို၊ ကွာဟမှုခြားနား
ခြင်းမျိုးဖြင့် ပြောင်းလဲသွားသည်လည်း ရှိ၏။

ကိုဖေချစ်သည် ပုံ့ဗလဲယား ဆိပ်ကမ်းမြို့ အကြောင်းကို
မကြားဖူးသလို ဘယ်မှာရှိသည်ကိုလည်း မသိ။

ကိုဖေချစ်က ထားဝယ် မောင်းမကန်ဘက်ကရေလုပ်လား
ညနေထမင်းစာ ပြီးဆည်းဆာရိပ်ကွယ်ချိန်တွင် လှေတစ်စင်းနှင့်
ပင်လက်ပြန်ကိုထွက်ခဲ့ပြီး တညဉ့်လုံးအိပ်စက်ခြင်းကိုစွန့်လွှတ်၍
လှေငယ်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ် မိုးလင်းရသည်။ မနက် ဝေထီ
ဝေလင်းကမ်းသို့ပြန်ရောက်သည့်အခါ ပါလာသောငါးမျိုး
ကို မတင်ပုလက်အပ်၊ ထမင်းကြမ်းစားပြီးမှသာ တညဉ့်လုံး
စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည့် အိပ်စက်ခြင်းနှင့် ပြန်လည်ဆုံစည်းရသည်။

မွန်းတိမ်းချိန် တရားနိုးတွင် ထမင်းစားပြီး တကြော့ပြန်
နှပ်ရ၍ နေသုံးချက်တီးခန့်တွင် အိပ်ရာမှဆုရသည်။ အိပ်ရေး
မဝလို့ မထဘဲဆက်အိပ်ချင်လို့လည်း မရ၊ မတင်ပုက နှိုးလိမ်
မည်၊ သာသာယာယာ အသံပေးလို့မှ မနိုးရင် မတင်ပု လက်
ပါလာမည်၊ မထလို့မရ၊ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်တို၊ ရေနှေးတစ်အိုး
ကုန်သည်နှင့် ခေါင်းကိုတဘက်ပေါင်း၊ မတင်ပုပြင်ထားသည့်
ပိုက်ကို ပုခုံးပေါ်တင်ပြီး လှေထားရာကမ်းစပ်သို့ဆင်းရသည်။
ညအတွက် ပြင်ဆင်စရာများကို ပြင်ဆင်၍ တဲငယ်ရှိရာသို့ပြန်၍
ခဏတဖြုတ်အနားယူနိုင်သည်။ ဆည်းဆာရိပ် ကွယ်သည်နှင့်
ညစာစားပြီး ညဉ့်လယ်စာ ထမင်းထုပ်ကိုဆွဲ၍ ပင်လယ်ပြင်

ထွက်။

ဒါ နေ့စဉ်အလုပ်။
လှိုင်းကြီးလေထန်၍ ပင်လယ်ပြင်သို့ မထွက်ရမည့်နေ့များ
ပင်သာ ချစ်ဇနီးနှင့်တူညီစုံတွဲအိပ်စက်ပွဲဝင်ရသည်။ လေမထန်
လှိုင်းမကြီးသောနေ့များတွင်မူ သူ့အဖော်ထူးရွှေနှင့် ပင်လယ်
ပြင်မှာသာ ညဉ့်လုံးပေါက် အချိန်ကုန်ရသည်။

နှော့ မိုး၊ ဆောင်း သုံးရာသီ ရှိသည့် အနက် ကိုဖေချစ်
အနှစ်သက်ဆုံး၊ အကြိုက်ဆုံးရာသီမှာ မိုးရာသီဖြစ်၏။ ပင်လယ်
ပြင် ထွက်ရက်ထက် အိမ်နေရက်များသည့် ရာသီ၊ ကိုဖေချစ်
အနှစ်သက်ဆုံး၊ အကြိုက်ဆုံးဟု ဆိုသည်ကို အငြင်းမပွားရာ
ပင်ပေါစေ။

မတ ပု မကြိုက်ဆုံး၊ မနှစ်သက်ဆုံး၊ ဉာဉ်းညူသံအထွက်ဆုံး
ရာသီမှာ မိုးရာသီ။

လှေမထွက်နိုင်လို့ ငါးမရ၊ ပင် စွေးဆိုင်အဝင် မျက်နှာပန်း
လှေရသည်မှာ မတင်ပု။

‘လူ့အလို နတ်မလိုက်နိုင်’ စကားပုဂ္ဂိုလ်သားပဲ။

* * *

တင်ပုရေ ဝီနေ့ လေဆင်ပုံကတော့ လှိုင်းထန်လိမ့်မယ်
ထင်တယ်ဟေ့

ဒီလိုဆိုလဲ မထွက်ချင်နေလေ့

ငါလဲ အဲဒါ ချိန်နေတာပဲ။ သာစိန်တို့လူစုလဲ ဘာမှ ပြင်ပြင်
ဆင်ဆင်လုပ်တာ မတွေ့ဘူးကွ့

မိုးသားတော့ ကင်းသားပဲတော်ရေ့

မိုးသားကင်းပေမယ့် လေသားမကင်းဘူးလေကွာ၊ တာ
တော့ရှုံ့တယ်မတင်ပုရေ...သူများလေ့တွေ မထွက်တုန်း ကိုယ်
ထွက်နိုင်ရင်တော့ ငါးဈေးကောင်းရတပေ့

ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲတော်ရေ့

ငါတော့ စွန့် လိုက်လေးလို့ စိတ်ကူးတယ်

ဝေးဝေးတော့ မသွားနဲ့ပေါ့တော်ရေ့

ကိုဖေချစ်က ဥဩသံသာဇနီးကို တင်ပုဟုခေါ်သော်လည်း
မတင်ပုက ကိုဖေချစ်ကို ခေါ်သည်မှာ 'တော်ရေ့' နာမည်သာ
'တော်ရေ့' ကို ရှေ့ကထည့်သုံးသည်။ နောက်ဆုံးက ထည့်သုံး
သည်။ ရှေ့ကသုံးလုံး၊ နောက်ကသုံးလုံး 'ကိုဖေချစ်' ဆို
ခေါ်ခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်သည်ကို ဖေချစ်နားလည်သည်။

'တော်ရေ့' ရှေ့ကလာရင် သူ့ကို တစ်ခု ပြောဆို တိုင်
တည်ဖို့ 'တော်ရေ့' အသံပေးခြင်းဟု နားလည်သူ၊ ဖေချစ်
ကလည်း 'ဘာလဲကွ့' ဟု ပြန်မေးဖို့အသင့်။

လေဆင်ပုံမကြိုက်သော်လည်း ဖေချစ်က ပိုက်နှင့်လှေကိုပြင်
က်သည်။ ထူးရွှေကိုလည်း လှေထွက်မည့်အကြောင်း ပြော
က်သည်။ သာစိန်တို့ဘက်လှမ်းကြည့်တော့ ခါတိုင်းလို ပြင်
ဆင်ဆင် လုပ်နေသည်ကိုမတွေ့ရ ငြိမ်နေသည်။

ဖေချစ် ခေါင်းတချက်ညိတ်လိုက်သည်။

နိပ်ပဟပေါ့။

ငါးမျှားမျှားရသလို ဈေးကောင်းကောင်းလည်း ရမည်။
လှေစောင့်နတ်၊ ကျွန်းစောင့်နတ်၊ ပင်လယ်စောင့်နတ်နှင့်
အပွဲစားဘိုးဘိုးကြီးကို တိုင်တည်ပြီး လှေထွက်မည် ပြင်လိုက်
သည်အခါ လေဆစ်ပုံ ငြိမ်သလိုရှိသွားသည်။

ကမ်းစပ်တွင်ရပ်နေသည့် မတင်ပုဆီကို အဖြိုးသုံးလေးခါ
ခေါ်ပြပြီး ပင်လယ်ပြင်ဆီသို့ လှေဦးတည်လိုက်သည်။

လမိုက်ည။

ငွေသားပင်လယ်ပြင်ကြားမှာ အရောင်မှိန်နေသည်။ တဖျပ်
ဖျပ် လက်နေသည့် ကြယ်ရောင်များမှာ ခါတိုင်းထက် ပို၍
အရောင်တောက်ပနေသယောင် ထင်ရသည်။

ထူးရွှေမှာ သူ့ထူးစံအတိုင်း သီချင်းတအေးအေးနှင့်။

ကွန်ချက်နေရာသို့ ရောက်ပြီ။

လေဆင်ပုံ ရမ်းလာကြမ်းလာသည်။ ကိုဖေချစ်ကကွန်ချက်
အပြန်အလှန်အသံ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

'လေးချစ်ပြန်လှည့်ရရင် ကောင်းမလား'

ထူးရွှေပြောသည်ကို ဖေချစ်က ခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။

လေရမ်းပုံမတည်ငြိမ်သလို လှိုင်းကြမ်းပုံကလည်း ထန်လာသည်။

ပြန်လှည့်ဖို့ကြိုးစားသည် နောက်ကျသွားပြီ။

ကြယ်ရောင်ကလေးများငုံ့လျှိုးသွားသည်။ အမှောင်သန်းပုံကရုတ်ချည်းဆိုသလို ဘူထပ်သိပ်သည်းလာသည်။ တချိန်တည်း မိုးသက်မုန်တိုင်းဆင်လာသည်။ ဘယ်ဆီသို့ဟု ငှီးကည့်ချက်မထားနိုင်။ လေ့မမှောက်ရေးကိုသာ လုံးပန်းနေရသည်။

ပင်လယ်ပြင်သည် ဖေချစ်တို့အတွက်ထာဝရမိတ်ဆွေ၊ အဝရပ်တည်မှုကိုဖြေရှင်းပေးနေသည့်အလုပ်ရှင်ကြီး၊ ကျေးဇူးတရားကြီးမားလှသည့် ကျေးဇူးရှင်။

တစ်ခါတစ်ရံဒေါ်မာန်ဟုန်ထတတ်သည်။ ထိုရောအခါ ဖေချစ်တို့ကိုရန်သူသဖွယ်ဆက်ဆံလာတတ်သည်။ သူ့ဘယ်လောက်ပဲဒေါ်မာန်ဟုန်ထန်ထန် ဖေချစ်တို့က ခေါင်းငုံ့ခံစမြဲ။

ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးစွပ်စကားမဆို။

ထိုနေ့က ဒေါ်မာန်ဟုန်ထပုံမှာ ခါတိုင်းထက်ပြင်းသည်။

တည့်လုံးဆင်ခဲ့သည့် မုန်တိုင်းမှာ ကြားအလပ် ငြိမ်သက်ခြင်းမရှိ။ မိုးလင်းစတင် ဒေါ်သအနည်းငယ် ပြေလျော့သွားသလိုရှိသည်။ မြင်ကွင်းလင်းလာသည်။ သို့စေကာမူ ဖေချစ်တို့မှာ သူတို့ဘယ်ရောက်နေသည်ကို မခန့်မှန်းတတ်။ ကမ်းနှင့်တူသောနေရာကိုရေးရေးမှမမြင်။

ကြိမ်းဝါးသံများ ပြန်ပေါ်လာသည်။

နေ့သည် ညဉ့်နှင့်မခြားဘိသို့။

ဒီကနေ့ဆင်လာသည့်မုန်တိုင်းမှာ မနေ့ညဉ့်က မုန်တိုင်း

လောက် မပြင်းသော်လည်း အားအနည်းငယ်လျော့သွားသည်။ ဆိုရရုံသာရှိသည်။ လှိုင်းကြီးလှေအောက်ဆိုသည့်စကားပဲ နံသလားမသိ သူတို့လှေမှာ ယခုထက်ထိ ရေပေါ်မှာပဲ နေသေးသည်။

နောက်တစ်နေ့ အားပိုပြင်းလာသလိုရှိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လည်း အားကုန်နေပြီ။

သုံးညဉ့် လေးရက်မြောက်နေ့။

လေမရမ်းတော့သလိုလှိုင်းလည်း မကြမ်းတော့။ သူတို့လည်း သွက်ဟက်ကိုင်နိုင်အားမရှိတော့ပြီ။ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ ထူးထူးခြားခြားဟု ဆိုရမလား၊ ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်ဆန်သည်ဟု ပြောရမလား၊ သူတို့လှေမှာ ရေပေါ်တွင် ရှိနေသလို သူတို့လည်း နောက်ရှင်လျက် ရှိနေကြသည်။

လှေရောလူပါ ပျောက်သွားလောက်သည့်မုန်တိုင်းက သူတို့ကို ဝါးမျှီပြီးရေအောက်သို့မပို့ ပေးသည်မှာမုန်တိုင်းမျက်စိကမ်းသွားလေသလွှားဟု မှတ်တမ်းတင်ရမည်သို့ ရှိချေ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး လုံးဝ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့။ ကိုဖေချစ်က အားခဲပြီး ပဲ ကိုကိုင်ထားစေကာမူ လှေမှာဦးတည်ရာသို့မရှိဘဲ ချင်ရာသို့ မြောနေသည်။

နှုတ်ခမ်းများမှာဖူးရောင်နေသည်။ လေတိုးသည် ဒဏ်ကိုပင်ခံနိုင်။ သူတို့ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လိုမေ့ သွားသည်မသိသတိရသောအခါကြမှ လှေပေါ်မှာ မဟုတ်တော့သည်ကို သိရသည်။ သိသိမှတ်မှတ်သတိဝင်လာသည့်အခါမှ ထူးရွှေကို သတိရသည်။ သူ့အနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှာဖွေကြည့်သည် မတွေ့။

၁၇၂ * ကျော်မြသန်း

ထူးရှေ့တစ်ယောက် ပို့ပလဲယားဆေးရုံရောက်ပြီးမှအသက်
နှင့်ခန္ဓာကိုယ် ကွဲသွားရရှာသည်။
သူတို့လေ့ကို ကျွန်းသင်္ဘောတစ်စင်းပြီးကယ်ခဲ့သည်။
မသေချင်တော့လည်း အသက်ဆီတာ အပြင်းသားဟု
ရမည်။ သေချင်တော့....

လောကသည်အလှည့်အပြောင်းမြင့်သည်။ မျက်လှည့်
သည်။ မထင်မှတ်သောအချိုးအကွေ့များနှင့် ရစ်လိမ်နေသည့်
မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်များ ပွဲစည်းလာသည်လည်း ရှိသည်။
ကျွန်းအာဏာပိုင်များက ဖေချစ်ကိုဖုကွဲသည်အဖြစ် လက်
ပြီးပို့ ပလဲယားဆေးရုံတွင်တင်ထားပေးခဲ့ရာ ဆေးရုံတွင်နှစ်ပတ်
ခန့်တက်ပြီးနောက်ဖေချစ်၏ ကျန်းမာရေးမှာ နဂိုအနေအထား
သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။
ကျွန်းအုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိများက ဖေချစ်ကို ရန်ကုန်ပို့
သက်ဆိုင်ရာများ ၊ အပ်နှံ ပေးမည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်း
သင်္ဘောပတ်မကြံ့သေးသည်နှင့် စောင့်နေရသည်။
ဖေချစ်ကအလကားမနေ သစ်စက်တွင် အလုပ်ဝင်လုပ်

သည်။ ရေလုပ် သားတစ်ယောက်တကျွန်းသစ်စက်အလုပ်သမား
က သက်တောင့်သက်သာရှိသလို ဝင်ငွေပိုကောင်းသည်။
ထားဝယ်သား ဂန်ဒယ်ကြီး ဦးဘသားကြောင့် သစ်စက်တွင်
အလုပ် အလွယ်တကူရသလို အနေအထိုင်အတွက်လည်း အစစ
အဆင်ပြေခဲ့သည်။ ထိုမှသင်္ဘောပတ်ဆုံလာသည်။ ရန်ကုန်သို့
သွားကိရတော့မည့် ဖေချစ်က ကျွန်းမှာနေချင်သည်။ အလုပ်လုပ်
မည့်သူ များများလိုနေသည့် ကကျွန်းကလည်း ဆန္ဒကို မငြင်း
သည်။

သို့သော်လောလောဆယ်က လက်မခံနိုင်။ သူက အကျဉ်း
ထားမဟုတ်သည့်ပြင် ပင်လယ်ပြင်မှာတွေ့ခဲ့ရသည့်ဒုက္ခသည်ဖြစ်
သောကြောင့် ရန်ကုန်သို့ပို့ ပေးရမည်။ ရန်ကုန်မှာ ရှင်းလင်း
အေးချမ်းရှင်းလင်းပြီးမှ ပြန်လာရင် လက်ခံမည်မို့ ရန်ကုန်သို့
မလိုပါခဲ့ရသည်။

ရန်ကုန်မှာ စစ်ဆေးသည်။ ထားဝယ်မှာစစ်ဆေးသည်။ ပြီး
နောက် မောင်းမကန် ပြန်ပို့ပေးလိုက်သည်။
မတင်ပု၏ ကြိုဆိုပုံမှာ အထိတ်တလန့်ရှိ၏။
သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း တဲပေါ်ကနေ တစ်ကြိုးတည်း ဆင်း
ပြီးသည်။ ဆွမ်းသွတ်အမျှဝေပြီးသည့် လင်တော်မောင် ဖေ
ချစ်ကို ချစ်တရက် လှူကိုတိုင်မြင်လိုက်ရသမို့ လိပ်ပြာလွင့်စဉ်
အောက် ဖြစ်သွားသည်။

လထန်လှိုင်ကြမ်းသည့် သူ့တို့ထွက်သွားသောနေ့မှတပတ်
အထိ ပင်လယ်ဘက်ကို မျှော်တကြည့်ကြည့်နှင့် စောင့်ခဲ့သည်။
အထူးနှစ်လိုပြင်လယ်ပြင်ကိုထွက်သည့်လှေတွေပြန်လာတိုင်း ပြေး

ပြေးမေးရသည်မှာ အမော။

အမောဆိုးသည့်အခါ ဘယ်နန္ဒသေမှန်း မသိသော်လည်း ခန့်မှန်းခြေဖြင့် ရက်တွက်ပြီး ရက်လျှင်ဆွမ်းပင် ကျွေး၍အစွဲ ပေးဝေလိုက်သည်။

လင်ဆိုးကိုမေ နိုင်သော မယားဟူသည်မရှိ။
မယားဆိုးကို မေ နိုင်သောလင်ဟူသည်လည်းမရှိ။

ကိုဖေချစ်က မတင်ပုအပေါ် မဆိုးသလို မတင်ပုက ကိုဖေ ချစ်အပေါ် ကောင်းခဲ့သည်။ လင်ဆိုး မယားဆိုး မဟုတ်သည့် အတိုင်း၊ သူတို့နှစ်ယောက်၏အချစ်မှာ သာသာထိုးထိုးရှိခဲ့၏။ ထိုမှ ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းကြောင့် မပြန်လမ်းသွားရာ သက်ပန်ခွဲခွာသူ လင်တော်မောင်အတွက် ဆွမ်းပွတ်တရား နှာ အမျှအတန်းပေးဝေပြီး ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရဆဲ ပူဆူးသောကဗျာပါရ ဘောင်ဘင်ခတ်မှု မငြိမ်သက်ခင် ချစ်လင်က ပြန်တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ ငိုအားထက် ရယ်အားသန် ဖြစ်ခဲ့သည်။

တွေ့တွေ့ချင်း ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးပြီးနောက်ပိုင်း၊ ကိုဖေချစ်ကိုဖက်ထားသည့်လက်များမှာ ပြုတ်တူအလား သို့ ခိုင်မြဲလှပေ၏။

ကိုဖေချစ်ပြောပြသည့် သေရွာပြန် ဇာတ်လမ်းကို မျက်လုံးလေး ကလည်ကလည်နှင့်နားထောင်နေသည့်မတင်ပု၏မျက်နှာ အမူအရာမှာ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေသည်။ ခုနစ်ထွေ အထွေ တွင် ဆိုင်းချက်ပြောင်းသလို အကပြောင်းရသည်။ မတင်ပု၏ မျက်နှာမှာ ကိုဖေချစ်၏ ပါးစပ်ထွက်စကားပြောင်းသလိုလို

ပြောင်းလဲနေသည်ကို အဆန်းဟုမဆိုသာ။

မျက်နှာ မူယာသာ ပြောင်းလဲသည် မဟုတ် ရင်ထဲမှာ သည်း အပြောင်းအလဲ အမျိုးမျိုးဖြစ်နေသည်။ တမိန်းမိန်း နှစ်သွားသည်၊ အေးခနဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်၊ နှလုံးခနဲရပ် ရပ်လွှားသည်၊ အသက်မရှူမိ ဖြစ်သွားသည်။

ကိုဖေချစ် ပြန်ပြောသည့် ဇာတ်လမ်းလည်း ဆုံးရော ဘင်ပု မျက်နှာပေါ်မှာလည်း အပြုံးတဝေဝေ ရှင်သန်နေ ရော။

သုံးရက်လောက်ကြာတော့ ဖတ်ဝန်းကျင် အမေးအမြန်း ပြောင်းလဲမရှိပြီ သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ပဲ ရှိသည့်အချိန် သမုဒ္ဒရာကိုဖြတ်သန်းခဲ့သူ ကိုချစ်ဖေမှာ ဝမ်းတစ်ထွာ အတွက် ငိုတားရပြီး ရွှေကိုဘာလုပ်ကြမလဲ။

ထားဝယ်သား ဓနိဗယ်ကြီး ဦးဘသားက အားပေး၍ သက်ကမ်းကြိုဆိုနေသည်။ နေရေးစားရေးမခက်သော နေရာ ကိုဖေချစ်တမ်းတမ်းမက်မက်ရှိနေသည်။

ကံတွဲခေါ် အကျဉ်းသားများအတွက် ပို့ပလဲယားသည် နေကောင်း၊ ဖရီးခေါ် လူလွတ်များအတွက် ကောင်းသည်။ သလုပ်ပေါသည်။ လက်ကြောတင်းအောင် လုပ်နိုင်လျှင် ပိုက် ကြွားလည်းတင်းသည်။

ပို့ပလဲယား အစွဲအလမ်းကြီးသူ ကိုဖေချစ်က ပို့ပက်ယား သားကြောင်းပြောပြီး မတင်ပုသဘောထားကို မေးခဲ့သည်။ မတင်ပုက ဘယ်ချက်ချင်းခေါင်းညိတ်မှာပ ဆွေမျိုးသားချင်၊ အဖကို ခွဲခွာပြီး တစ်ရပ်တစ်ကျေး မပြေစင်းချင်၊ ဒေသစွဲ ရပ်

ရွာစွဲ ဆွေမျိုးစွဲ ပြင်းထန်သည့် မြန်မာ လူမျိုးကို ထုံးစံ
အတိုင်း မစွန့်စားချင်။

လှေပိုင်နှင့် ငါးဖမ်းသော်မှ ထမင်းနပ်မမှန်သည့်ဘဝ၊ ကြေး
မကင်းသည့်ဘဝ၊ လှေပိုင်မရှုပ်ပြီ ဆိုသောအခါ ဝမ်းတစ်ထွာ
နှင့် ထမင်းတစ်လက် အတွက်က ခက်လာသည်။ ကြွေးမေး
သမားများက ခေါင်းခါလာသည်။

မတတ်သာပြီမို့ မတင်ပုခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

ပိုဗလဲယားသည် သူတို့၏ ဘူမိနက်သန် မှန်လေသလား။

(တစ်ဆယ့်ငါး)

ဒေါ်တင်ပုက ကိုမြမောင်ကို မျက်နှာ ရှစ်ခေါက်ချိုးနှင့်
အိမ်ထဲကြီးစုပြီး ကြိုသည်။

ဒေါ်တင်ပုကမျက်နှာကိုရှစ်ခေါက်ချိုးမကလို့ဆယ်ခြောက်
ခါပဲချိုးထားပါစေ ကိုမြမောင်က မမူ၊ သိပြီးသား။

မျက်နှာ ရှစ်ခေါက်ချိုး နှုတ်ခမ်းစုထားစေကာမူ သူလာ
ဒေါ်တင်ပုရင်ထဲမှာ ပီတိတဝေဝေနှင့် ကလိကလိ ဘယ်

နှုတ်ခမ်းကို မြမောင်က အဘွင်းသိ အစင်းသိမို့ မမူ၊ ဒေါ်
အိုင်ကင်မှာ သူ့အတွက်ရိုးနေပြီ။

အတတ်ပါသည် ဒေါ်တင်ပုနှုတ်ခမ်း စုထားသည်မှာ ခဏပင်။
ကိုမြမောင် အပြုံးနှင့်အတူ စုနေသောနှုတ်ခမ်းမှာ ဘေး

အောက်သို့ဆန်ထွက်ပြီး ပြုံးသွားစပြုရှိ၏။

‘ကိုမြလေး မနေ့ကနိုင်တယ်ဆို ငါ့အကြွေးကွေ့ဆပ်ဦး’
 ‘ဟာ ခင်ဗျားကြီးလုပ်ပြီ ကျုပ်ကဆပ်မလို့လာတာ ခင်
 မဆပ်တော့ဘူး’
 ‘နင်ကတော့ ငါ့များဆိုရင်’
 ‘ဖေစိန်ပါလာသမို့ ဒေါ်တင်ပုက သည်မျှနှင့်ရုပ်ထားလို့
 သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ချင်းဆို ပြောပြီပေါ့၊ ဒေါ်ပုံက က
 ကရ ‘ကိုမြလေး’ တဲ့။
 ‘ခင်ဗျားဆီက ကျွန်တော်ယူထားတာ သုံးဆယ့်ငါးကျ
 နော်’
 ‘ဟယ် မကပါဘူးကွယ်’
 ‘အသံသာအဖြင့် ‘ကွယ်’ လေးက နားထောင် ကောင်း
 သည်။
 ‘ကွယ်မနေပါနဲ့ မကရင် ဘယ်လောက်လဲပြော’
 ‘တစ်ဆယ်နှစ်ခါ၊ ဆယ်ငါးကျပ်တစ်ခါ၊ ခုနစ်ကျပ်တစ်
 ‘ဒါဖြင့် လေးဆယ်နှစ်ကျပ်ပေါ့’
 ‘ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိသားနဲ့’
 ‘ဇဲရော့ ငါးဆယ် ပိုတာမပေးနဲ့ ခင်ဗျားပေါ်မှာက
 က ရှစ်ကျပ်စူးမှတ်ထား’
 ‘ကြည့်စမ်းပါဦး သူ့ပိုက်ဆံကျတော့ ရှစ်ကျပ် စူး
 တောင်မှတ်ထားရဦးမယ်တဲ့၊ ပြန်မပေးတဲ့ပိုက်ဆံတွေကျ
 ဟင်း...မပြောလိုက်ချင်ဘူးနော်’
 ‘ကဲ—စကားချည်း ပြောမနေနဲ့ တစ်ခုခုကျွေးဦးဗျာ
 ဒေါ်တင်ပုက လက်ဖက်သုပ်ကျွေးပြီး ကိုမြမောင် ထံ

ခိုနေသောလက်ကျန်ငွေများကို သူ ဆီအပ်ထားဖို့နှင့် ဖဲမရိုက်ဖို့
 ကန့်ကလေးတီတီတာတာ နားဝင်ပီယံ စကားလုံးခလေးများနှင့်
 ကိုမြမောင်ကြီးကို အမျိုးမျိုးနော့လိုက်သည်။
 ကိုမြမောင်က ခေါင်းလည်း မညိတ်၊ ခေါင်းလည်း မခါ၊
 သက်ဖက်သုပ်စားပြီးသည်နှင့် ထပြန်ခဲ့ကြသည်။
 ‘ဒေါ်တင်ပုကြီးက ကိုမြမောင်ကို တော်တော် ဂရုစိုက်
 ဘယ်ဗျ၊ စိတ်ရင်းလဲကောင်းတယ်နော်၊ ကိုကြီးမြမောင် စိတ်
 ကူးမလွဲနဲ့၊ တကျွန်းမှာ ဒေါ်တင်ပုကြီးရှာတာနဲ့ပဲ ခူးနှံပြီး
 ဖဲရိုက်နိုင်တယ် ကိုကြီးမြမောင်ဗျ’
 ‘ဒီမိန်းမကြီးနဲ့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ငါဖဲရိုက်တာကိုပဲ လိုက်
 လိုက်ပြီး ခလုတ်တိုက်နေတာ’
 ‘သူ့ခမျာ ကိုကြီးမြမောင်ကို ချစ်လို့ပါဗျာ၊ ကိုကြီးမြမောင်
 ကလဲ ဖဲဆို...’
 ‘ငါက ငယ်ချစ်မယား နုနုထုတ်ထုတ်ကလေးထက်တောင်မှ
 ဖဲကိုချစ်ခဲ့သေးတာပဲဟာ၊ သူ့လိုရွတ်တကြီးနဲ့ကျမှ ဖဲကိုစွန့်ပစ်
 ခုယ်ဆိုရင် မြမောင် ရာဇဝင်ရှင်းသွားမှာပေါ့ကွာ၊ ကဲ...
 ဒါထားဦးဟေ့၊ ဟိုကောင်ကြီး တော်တော်ခြေလှမ်းသွက်နေ
 ပါလား၊ မင်း တန်းလန်းတန်းလန်းနဲ့ ပါသွားဦးမယ်နော်
 သတိထား၊ စွန့်စားတယ်ဆိုတာ အကျိုးရှိမှ စွန့်စားရတာ၊
 အကြောင်းထင်တာ၊ အကျိုးမရှိတဲ့နဲ့ စွန့်စားတာမျိုးကတော့
 အချိုးနီးပဲ’
 ‘ကိုကြီးမိုးသင်ကတော့ ခွဲကြီးတယ်ဗျ၊ ဖြစ်တာမဖြစ်တာ
 ထား၊ သူ့ခွဲမျိုးကတော့ ချီးကျူးစရာပဲဗျ’

‘အေးလေ ဒါကြောင့် မင်းကို သတိပေးရတာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကြီးမြမောင်၊ ကျွန်တော် သတိထားပါမယ်’

ကိုမြမောင်ကို ဟုတ်ကဲ့ပါလုပ်လိုက်သော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ဟု သတိပြုတ် ဆုံးဖြတ်ချက် မချနိုင်သေးပေ၊ ကိုမြမောင် ပြောသလို တန်လန်းတန်းလန်း ပါနေဆဲရှိ၏။

ကိုဖိုးသင်က ဒေင်္ဂါတင်ပုယောကျာ်း ကိုဖေချစ်အကြောင်းကို စံတင်ပြောခဲ့၏။

‘မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း ဖေစိန်၊ ရိက္ခာအပြည့်အစုံမပါတဲ့ လှေတစ်စင်းနဲ့ လူနှစ်ယောက်က မုန်တိုင်းထုန်တဲ့ပင်လယ်ပြင်မှာ လှေလဲမမှောက်၊ လူလဲဘာမှမဖြစ်ဘဲ အသက်ရှင်ခဲ့တယ်ကွာ၊ တို့က ရိက္ခာအပြည့်အစုံနဲ့ လူခြောက်ယောက် မုန်တိုင်းမရှိတဲ့ အချိန် ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်ရမှာ ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ၊ ဘာလို့ မဖြတ်နိုင်ရမှား၊ ငါတော်တော်လေး စုံစမ်းပြီးပြီကွာ၊ ထားဝယ် မောင်းမကန်ဟာ ဒီကျွန်တည့်တည့်မှာ ရှိတယ်၊ လမ်းမှာလဲနားဖို့ ကျွန်းတွေရှိမှာသေချာတာပေါ့ကွာ၊ ငါသပ်ပို့ထားတဲ့အစီအစဉ်အတိုင်းမချောမေ့တောင် တို့မသေပါဘူးကွာ၊ ပို့ ဗလဲယားကိုတော့ပြန်ရောက်မှာပါ၊ ဒါဆိုအရင်းပေါ့သေချင်တဲ့လူဟာသေနေစေ့ လာရင်နေရာအရပ် မရွေးပါဘူးကွာ၊ ဒေင်္ဂါတင်ပု ယောကျာ်း ဖေချစ်အဖြစ်အပျက်ကိုပဲ ကြည့်၊ ပင်လယ်ထဲမှာ မုန်တိုင်းဒဏ် အလူးအလဲခံ ဝတ်ပြတ်ပြီး ဒုက္ခအမျိုးမျိုးရောက်တုန်းက မသေဘဲ ပို့ ဗလဲယားမှာ သုံးရက်ပဲ ဖျားလိုက်ရတယ် တွစ်ခါဘည်း ကိစ္စချောရော မဟုတ်လား။’

ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် မုန်တိုင်းထန်နေတဲ့ ပင်လယ်ထဲမှာ တုန်းကဘယ်လောက်သေဖို့ကောင်းသလဲမသေဘူး၊ ပို့ဗလဲယားရောက်လို့ အခြေအနေကောင်းနေမှ ရုတ်ချင်းဖြစ်လာတဲ့ ဘာဟုတ်တဲ့ အဖျားရောဂါက သေရွာကို ခေါ်သွားတယ်၊ တို့အခု စွန့်စားရမယ် အနေအထားက သိပ်ကောင်းနေပါတယ်ကွာ၊ တို့မသေနိုင်ပါဘူး လွတ်မယ် မလွတ်ရင် စီလူလာသောင်ထဲ ပြန်ဝင်ရမယ် နှစ်လမ်းပဲ၊ မလွတ်ရင်အရင်း လွတ်ရင်အခြေကွာ ငါတော့ မင်းကို ငါ့ညီလေးလို့ပဲ ချစ်တယ်၊ သံယောဇဉ်လည်းရှိတယ် အားလဲ အားကိုးတယ်၊ ဒါကြောင့် ခေါ်တာပါ မင်းမလိုက်ချင်လဲ နေနိုင်ပါတယ်’

တကျွန်းကိုခေါ်လာစဉ် သင်္ဘောပေါ်ကတည်းကဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့် ဆုံးဖြတ်ချက် အတိုင်း ဖိုးသင်က သူ၏ အစီအစဉ်ကို အကောင်အထည် ဖော်ပေးကိုသာ စိုက်လိုက်မတ်တတ် လုပ်ခဲ့သည်။ ဘယ်သူတွေ့ဘာပြောပြော သူကတော့မမူ၊ အကြောင်းသိများကမူ ဖိုးသင်ကို စိတ်ရှူးပေါက်နေသူ အဖြစ် သဘောထားကြသည်။

ဖိုးသင်ဘာတွေ့ကြုံနေသည်ကို မြမောင်တို့လို အတော် ရင်းနှီးသူများမှအပလူတိုင်းမသိကြ၊ နောက်ဆုံး ဖိုးသင်အကြောင်း တကျွန်းအကုန်ပိုင်တွေ့ဆုံ မူပိုင်ကြားသည့်တိုင် ပြဿနာမဖြစ်၊ သူတို့ကို ထားတာကိုက လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြေးနိုင်ရင် ခြေပဲ၊ တကျွန်းကပြေးဖို့ဆိုတာ လက်တွေ့ကား စိတ်ကူးထဲမှာပင် ခဏပေါ် ခဏပျောက် ရသည်။ ပင်လယ်ပြင်ကို လက်ပစ်ကူးလို့မှမရဘဲဟာ၊ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ လှေတစ်စင်းရှိရမည်၊ တကျွန်းမှာ

လေ့တစ်စင်း ဘယ်လိုလုပ်ရမှာပဲ၊ လေ့ရပါပြီထား၊ ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်ဖို့ ခရီးကျွမ်းရဦးမည်၊ ကုန်လမ်းခရီးမှာ မျက်စိသည် ဆည့်တိုင် လမ်းလျှောက်လို့ရသေးသည်၊ ရေထဲမှာလမ်းစဆိုတာ မရှိ၊ အရှေ့ အနောက် တေ့င် မြောက် အတိမ်းအစောင်းမခံ၊ နည်းနည်းတိမ်းရင် လမ်းကြောင်းက အကွာကြီး ယိမ်းသွားလိမ့်မည်။

တကျွန်းမှာ ကပ္ပလီပုလေးများ သုံးသည့် လှေတွေတော့ အများကြီးရှိသည်။ သူတို့သုံးသည့်လှေမှာ သစ်ကို့ခွံခြမ်းစိပ်ဖြာပြီး စပ်တပ်တည်ဆောက်သည့် လှေမျိုး ဟုတ်၊ သစ်လုံးကိုဆင်းထားသည့် သစ်လုံးထွင်းလှေ၊

သစ်သုံးလှေ သေးလျှင်တစ်ယောက်လျော်၊ သစ်လုံးလှေကြီးလျှင်နှစ်ယောက်လျော်ရသည်။ အလယ်မှာ လူထိုင်လို့မရ၊ သစ်လုံးလှေမမှောက်အောင်မတိမ်းစောင်းရအောင် သစ်လုံးလှေကို လေးနေရာလောက် အပေါက်ဖောက်ပြီး ဝါးလုံးရှည်များကို ဟိုဘက်သည်ဘက် နှစ်လံလောက်ထွက်နေအောင်အပေါက်ထဲ သွင်းထားရသည်။ လှေအတိမ်းအစောင်းအလူးအလိမ့်ကိုအပြင် ထွက်နေသည့် ဝါးလုံးများက ထိန်းပေးသည်။ ဝါးဖောင်ဆန်ဆန် လုပ်ထားသည့် သစ်ထွင်းလှေ၊

ယင်းသို့သော သစ်ထွင်းလှေမျိုးနှင့် ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်ဖို့ ကတော့ မလွယ်၊ စိတ်ကူးထဲကောင်မထည့်နဲ့။

သို့သော် လူခြောက်ယောက် စီးနိုင်သည့် လှေတစ်စင်းကို ရအောင် ဖန်တီးရမည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တည်ဆောက်ဖို့တော့ မလွယ်၊ သို့စေကာမူ ဖိုးသင်၏ ကြိုးပမ်းမှု လုံးလကြောင့် လှေ

သည် နေရာတခုကို စုစမ်းသိရှိခဲ့ရသည်။

လှေဘယ်မှာရှိသည်ကို သိကတည်းက ဖိုးသင်မှာ လှေရရှိဖို့ကို နည်းအမျိုးမျိုးနှင့်ကြိုးစားခဲ့သည်။ ရှာဖွေရသမျှကျစ်ကျစ် ဝါးအောင် စုဆောင်းထားသည့် အထုပ်ကိုဖြေပြီး အပေးအကမ်း ဖော်ရက်ရောရောဖြင့် နည်းလမ်းအစကိုဆုပ်ကိုင်မိအောင် ကြိုးစားခဲ့ရှာသည်။

လှေရဖို့တော့ သေချာသလောက် ရှိနေပြီ၊ လိုနေသည်ကလေး လှေကိုဖန်တီးပေးမည် လှေရုံစောင့်တောင်းသည့် လှေမှာ မှတ်လုံးပြူးစရာ။

သို့စေကာမူ ဖိုးသင်က စိတ်မလျော့၊ လှေရုံစောင့်တို့ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ခွဲနတ်သန်စွာ ချဉ်းကပ်စည်းရုံးနေဆဲသာ။

* * *

တကျွန်းပြေးအစီအစဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဖိုးသင်လှုပ်ရှားသော သမ္မုကို ဖေစိန်အကုန်လုံးသိသည်။ သို့သော် ဘဝင်မကျသော ဖေစိန်ရင်ထဲမှာ သံသယစိတ်တွေ ခွံ့ဟစိတ်တွေ အလုံးအဝန်း နေသည်။ ဖိုးသင်ကို ယတိပြတ် အဖြေမပေးသေးစေတော့ဘေးဖယ်မနေ၊ ဖိုးသင်ခိုင်းသမ္မုကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလျက်ရှိ၏။ ဧါပေသိ ပြဿနာရှိလာသည်။

ဖေစိန်ကို အေးကြီး၊ သာမုတ်တို့က မကြည်၊ သူတို့နှစ်အထဲ လက်တွဲဖို့ မဆုံးဖြတ်သေးသ့အား ဖိုးသင်က ယုံယုံကြည်ကြည် ခိုင်းသည်ကို သဘောမကျ။ ဖိုးသင်က ဖေစိန်ကို လက်တွဲဖြုတ်သင့်ပြီဟုဆိုလာကြသည်။ ဘူတို့လုပ်ငန်းနှင့်မရောထွေးစေချင်သော ဆန္ဒပြုလာကြသည်။

ဖိုးသင်ကမူ ဖေစိန်အပေါ် ဝံ့ဝံ့စားစား ယုံကြည်သည်။ ဖေစိန်လိုက်လံမိမည်ဟု တထစ်ချယုံကြည်ထားသည့်အလျောက် အေးကြီးတို့ သာမုတ်တို့ကို ဖေစိန် အပေါ် သဘောထားမပြောင်းဖို့ နှစ်သိမ့်ခဲ့သည်။

သူတို့က လက်မခံ၊ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်လာသည်။ ဖေစိန်အပေါ် မလိုလားဟန်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပြုလာသည်။ ဖြစ်လာသည့်အနေအထားကို ဖေစိန်ကသိသည်။ ဖိုးသင်ကို မြောင်းလည်းဖွင့်မေးသည်။

ဖိုးသင်က အံ့အံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြေပေမယ့် 'သူ့ကြောင့်' ပြဿနာပေါ်တော့မည်ကို ရိပ်မိလိုက်သည်။

ဖေစိန်က ဘူ့ကြောင့်ပြဿနာမပေါ်အောင် ကိုမြမောင်တို့

အိပ်ဆောင်ကိုပြောင်းအိပ်တော့မည့်အကြောင်း ပြောသည့်အခါ ဖိုးသင်က ခေါင်းမညိတ်ခေါင်းမခါ၊ တတွေ့တွေ့စီးကျလာသည့် မျက်ရည်များဖြင့် ဖေစိန်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ ဖိုးသင်၏လက်တစ်ဘက်က ဖေစိန်၏ လက်မောင်းကို ဖျစ်ဖျစ်နှစ်နှစ် ဆုပ်ကိုင်လာသည်။ ပါးစပ်ကစကားသံ မထွက်ပေမယ့် ဆုပ်ကိုင်ထားလည့်လက်ကဘာပြောနေသည်ကိုဖေစိန် နှလုံးသားက ခံစားသိနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်မှု လွှမ်းထင်နေရာမှ ဖေစိန်က နှုတ်ဖွင့်စကားဆိုလိုက်၏။

'ကဲ ကိုကြီးဖိုးသင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ကျွန်တော်လိုက်မယ်'

'ငါ့ယုံကြည်ပြီးသားပါဖေစိန်ရာ၊ သူတို့ကိုလဲ အပြစ်မတင်ပါနဲ့၊ သူတို့ပြောတာလဲ ဟုတ်ပါတယ်၊ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်လာလို့ မင်းနဲ့ငါတစ်ယောက်ကအသေခံမယ်ဆိုရင် ငါ့အရင် အရှေ့က အသေခံပါမယ်'

လူ့ဘဝတွင် ကံကြမ္မာအပြောင်းအလဲဟူသည် သင်္ချာနည်းလို ကိန်းသေထွက်၍မရ၊ စိတ်အစဉ် အပြောင်းအလဲ မြန်သလို အဆုံးအဖြတ်သည်လည်း အပြောင်းအလဲမြန်၏။

- ဖိုးသင်
- ဖေစိန်
- အေးကြီး
- သိန်းဇွေ
- ထွန်းခင်
- စိန်ကုလား

သူတို့ခြောက်ယောက်သစ္စာရေပြန်သောက်ပြီးစာယ်နည်းနှင့်
ဖြစ်ဖြစ် ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်အခိုင်အမာ ချလိုက်
၏။ သေမြေကြီး ရှင်ရွှေထီး။

(တစ်ဆယ်ခြောက်)

၀အေးကြီး။

အသားညိုသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် တုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင်
နီသည်။ မျက်နှာပြုသလောက် မျက်ပေါက်ကျဉ်းသည်။ သွား
အနည်းငယ်ခေါသဖြင့် နှုတ်ခမ်းမောက်သည်။ ရယ်ဖိုက်သည်
အခါနှုတ်ခမ်းအနေအထားမှာ ပုံမကျ။ အဖြူရောင်မသန်း
သော မဲချိတ်ချိတ်သွားတွေ ပြူးကနဲ ပေါ်လာသည်။ စကား
ပြောတိုသည်။ ကြမ်းသည်။ ဘဝကို တန်ဖိုးမထားတတ်။ ဘဝ
တန်ဖိုးကို နားမလည်။ ကြက်ခြေအမှတ်လက်ပေခတ်ရသူ။
စိတ်နေစိတ်ထားကြမ်းသလို၊ တုံးတိုက်တိုက်ကမ်းတိုက်တိုက်

၁၈၇ ❀ ကျော်ပြသန်း

လုပ်မည့်လူစားမျိုး၊ အကြမ်းခံနိုင်ရည်ရှိသလို၊ ခုပေနာပေခံနိုင်
သည်။ ပွင့်လင်းမှုရှိပုံကိုတော့ သဘောကျစရာကောင်းသည်။
ဆိုရမည်။ ဝမ်းထဲမှာတစ်မျိုး မျက်နှာပေါ်တစ်မျိုး နှစ်
မထားတတ်။ ဝမ်းထဲမှာ မဲ့သည်မျက်နှာပေါ်မှာပြုံးသည်
မရှိ။ အထဲမှာမဲ့လျှင်မျက်နှာပေါ်မှာလည်း မဲ့သည်။ အထဲမှာ
ပြုံးလျှင် မျက်နှာပေါ်မှာလည်းပြုံးသည်။ ကျူးလွန်ခဲ့သော
ပြစ်မှုအတွက် နောင်တရသည့်စကားမျိုးလည်းမပြောဘူး။
အကြောင်းပြောသည့်အခါတွင်လည်း အဖိအဖုံးမပါ ပွင့်လင်း
လင်းလင်းရှိတိ၏။

သူလေးနှစ်သားမှာ အမေဆုံးသည်။ အမေဆုံးပြီး မကြာ
ခင် အဖေကညီဖြစ်သူ ဦးလေးထံအပ်ပြီး တနယ်တကျေး
ထွက်သွားသည်မှနောက်ထပ်အဖေကိုပြန်မတွေ့ရတော့။ လေး
ကဓာတ်ကျောင်းဝေးလို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းပင်မနေခဲ့ရ။ တစ်
လုံးက သူ့ကိုငေးလှိုပဲခေါ်ကြသည်။ သူပိုင်ပစ္စည်းဟာ
လည်း မယ်မယ်ရရဘာမှမရှိ။ အင်္ကျီတစ်ထည် လုံချည်တစ်ထည်
လောက်လေးခုတစ်လက်၊ ပုလွေအစုတ်တစ်ချောင်း၊ လွယ်အိမ်
အပြတ်တစ်လုံးသာ သူပိုင်ပစ္စည်းအဖြစ် သတ်မှတ်စရာရှိသည်။

မနက်နေမထွက်ခင် နွားကျောင်းထွက်ရပြီးညနေ နေစို
မြုပ်ချိန်မှာ ရွာပြန်ရသည်။

ထွန်တုံးနှင့်နွားကိုင်နိုင်သည့်အရွယ်မှာ သူရင်းငှား။
သို့တိုင်အောင် အင်္ကျီလုံချည် နှစ်စုံထက်ပိုမရှိခဲ့ဘူး။

ထန်းရေသောက်တတ်သည့်အသက်ကို မမှတ်မိ ငယ်ငယ်
လေးတည်းက သောက်တတ်သည်ကိုသာ မှတ်မိပြီးပြန်ပြော
သည်။

ထန်းရည်ခိုင်းကနေ အပေါင်းအသင်းတွေခေတ်ရာထလိုက်
ဦးယင်း ဓားပြတိုက်ရအောင်ဆိုတော့ သူက ခေါင်းမခါ၊
အမကြိမ်ကျူးလွန်စဉ်က လူသတ်မှုမပါ၊ သူတို့မှန်းသိသဖြင့်
သူ့ကိုမပြန်ရဲတော့ ဟိုပုန်းသည်လျှီနှင့် ခုတိယအကြိမ် တိုက်
နိုင်သည်။ အိမ်ရှင်က ထအော်သောကြောင့် သူ့လက်ထဲတွင်ရှိ
သည့် ငှက်ကြီးတောင်ဓားနှင့် ပိုင်းချလိုက်သည်။
ခုတိယအကြိမ် ဓားပြမှုကျူးလွန်ပြီး တစ်ပတ်ပင်မကြာ သူ
အဖွဲ့ကို မိသွားသည်။

ဓားပြတိုက်စဉ်က ဘယ်သူကဘို ဘယ်သူက ငယ်သားဟု
ခေါ်မိမရှိ၊ ထန်းရည်ပိုင်းကနေ စိတ်တူကိုယ်တူ ထတိုက်ကြ
သည့်ပထမအကြိမ် ဓားပြမှုထမြောက် သော်လည်း ပစ္စည်း
မရှိတော့ မယ်မယ်ရရ ပြောပလောက်အောင် မရ၊ ခုတိယ
အကြိမ်တွင်ဘာပစ္စည်းမှမရ လူသတ်မှု ကျူးလွန်လိုက်ရသည်ပဲ
အတတ်တင်သည်။

ဥာနာမှာအစစ်ဆေးခံပြီး ရုံးတင်မည်လုပ်သည့်အခါ ဥာနာ
က သူ့ကို ဘိုဘွဲ့ထူးအပ်နှင်းလိုက်သည်။

ခဲကစစ်ဆေးသည့်အခါ သူတို့အထဲကလူသတ်မှုကို ကာယ
အခြောက် ဘယ်သူက ကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း စစ်မေးခဲ့သည်။
ထူးကြီးက ဘယ်သူ့အပေါ်မှ လွှဲမချ၊ သူကိုယ်တိုင် ဓားနှင့်
ငန်ပါသည်ဟု အစစ်ခံခဲ့သည်။

ဒီတော့ သူက ဘိုဖြစ်တရော။

ငအေးကြီးကနေ ဓားပြဘိုငအေးကြီး ဖြစ်လာသည်။

သူတို့ ဓားပြမှုကျူးလွန်ခဲ့သည်မှာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း၊ အာမယ်မယ်ရရမရှိ၊ ဟုတ္တိပတ္တိလည်းမရ၊ ကျူးလွန်ခြင်းကို မငြင်းနိုင်သည်သာ မှတ်မှတ်ထင်ထင်ပြောစရာဟု ဆိုရမည်။

ရုံးတင်တော့ အမှုကြီးဖြစ်သွားသည်။

ပုဒ်မ ၃၉၆၊ လူသတ်မှု၊ ဓားပြမှု။

ချမှတ်လိုက်တည့်ဖြစ်ဒဏ်။

သေဒဏ်ဖြစ်စေ၊ တသက်တကျွန်းဒဏ် ဖြစ်စေ၊ အကြမ်းနှင့် ဆယ်နှစ်အထိထောင်ဒဏ်ဖြစ်စေ ချမှတ်ရမည့်အပြင် ဝေဒဏ်လည်း ချမှတ်နိုင်သည်။

ပုဒ်မ ၃၉၅ ဓားပြမှု ကျူးလွန်ကြောင်း။

ဓားပြတစ်ဦးဦးက လူသတ်မှု ကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားလျှင် ပြစ်မှုမြောက်သည်။

ငအေးကြီးခေ၀ ဓားပြဘိုအေးကြီးက ကျွန်းသို့ ရောက်သည်။

ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု အစီအစဉ်မရှိပဲ ဓားပြမှု ကျူးလွန်ထောင်ထဲဝင်ရသည့်ဓားပြတွေ အများကြီးရှိသည်။ လူသတ်ဓားပြမှု ကျူးလွန်သူများအနက် တချို့က ရက်စက်သောစိတ်ထားနှင့် လူသတ်မှုကျူးလွန်ကြသည်။ တချို့က ကြောက်ရွံ့ကန်ပြီး ကျူးလွန်ကြသည်။ တချို့က လူကိုမှတ်မိလို့ လူသတ်အထိ လက်ရောက်ကျူးလွန်ကြသည်။

မည်သို့သောအနေအထားနှင့် ကျူးလွန်သည်ဖြစ်စေ ပြစ်မှုမြောက်ကြောင်း သတ်မှတ်ထားသည်အင်္ဂါရပ်နှင့် ပြည့်စုံလျှင် ချမှတ်နိုင်သည့်ဖြစ်ဒဏ်အတိုင်း ချမှတ်လိမ့်မည်သာ။

* * *

ဖိုးသင်က ငအေးကြီးကို နီးနီးကပ်ကပ် တော်တော်လေး
ခေါင်းကြည့်သည်။ အချင်းချင်းအပေါ် သစ္စာရှိသည့် အမှု
အကျင့်တွေ အများကြီးတွေ့ရသည်။ အချင်းချင်းအပေါ် ပတ်
သည့် ကြောမည်ခါးစောင်းတင်မည်၊ တစ်လုံးပိရူမည်ဟူသော
သဘောထားမျိုးမရှိ။ စိတ်နေစိတ်ထားကြမ်းသည်ဟု ယူဆရ
မည်ဖြစ်သော်လည်း ပင်ကိုစိတ်ရင်းကောင်းသည်။

လှေရဖွဲ့ ရိက္ခာစုဖွဲ့ ငွေပိုငွေလျှံ ဆောင်ထားဖို့ အတွက်
ပိုင်ပိုင်အလုပ်ချိန်တွင် ဝင်ငွေပိုမရအောင်ရှာပြီး ငွေစုဖို့ သတ်
သတ်ချက် ပြောပြီးကြသည့်နောက်ပိုင်း နေ့စဉ် ရသမျှငွေကို
ဖိုးသင်ထံ အပ်နှံခဲ့သည်။ သူ့အတွက် သတ်မှတ်ချက်ထားသည့်
ငွေကို ခြောက်လအတွင်း အပြီးရှာဖွေနိုင်သမို့ ဖိုးသင်က
အလက်ရုံးသဖွယ် အားကိုးနိုင်သူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထား
သည်။

ဖေစိန် ကိစ္စတုန်းက ဖိုးသင်ကို ပြန်လှည့်ခဲ့သူထဲမှာ ခေါင်း
အမာဆုံး။

‘ခင်ဗျားကြီးကလဲဗျာ၊ ဒီမလောက်လေး မလောက်စား
အလှူပျော့ညက် ကောင်ကလေးကို ကျုပ်တို့အဖွဲ့ထဲ ဘာလို့
ခေါ်လောက် ပါစေချင်တာလဲ၊ လှေပိုလေးရုံပဲ ရှိမယ်၊ ဘာမှ
အားကိုးမဟုတ်ဘူး၊ သူ့မပါဘဲ ဝါးယောက်ဆိုရင် လှေ
သော်ရတာ ပိုတောင်ပေါ်ပြီး မြန်ဦးမယ်၊ ကျုပ်သဘောက
သော ဒီကောင်လေး မပါလေ ကြိုက်လေပဲ’

လှေရုံစောင်းက ငွေတောင်းသည့်ကိစ္စ တိုင်ပင်တုန်းကလည်း
ငွေပြောပုံက ပြတ်သည်။

ဖိုးသင်က သူ၏ကျွန်းပြေး အစီအစဉ်ထဲတွင် ငအေးကြီးကို
ထည့်သွင်းစည်းရုံးခဲ့ခြင်းမှာ မိမိလုပ်မည့်အလုပ်၏အကျိုးအပြစ်
ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားခြင်းမရှိဘဲ တူးတိုက်တိုက် ကန်းတိုက်တိုက်
လုပ်မည့်စိတ်ထားမျိုး ရှိသောကြောင့်ဖြစ်၏။ အကြမ်းပတ်မ်း
ခံနိုင်ခြင်း၊ ဗလကောင်းခြင်း၊ ဇွဲရှိမည့်ပုံပေါက်ခြင်းတို့ကလည်း
မျက်စိကျစရာဖြစ်သည်။

ပြီး ငအေးကြီး၏ သဘောထား။

‘ဘယ်နေရာမှာ သယ်ဘဝနှင့် ဘယ်လိုနေရနေရာ၊ ဘယ်လို
အသေဆိုးနဲ့ သေရသေရ၊ တကျွန်းကလွတ်ရင် တော်ပြီ’

ဖိုးသင် အကြံအစည်နှင့် ငအေးကြီးလိုလူမျိုးက အံဝင်ခွင်
ကျဟု ဆိုရမည်။

'တစ်ပြားမှမပေးနဲ့၊ ဒီကောင်ကိုသတ်ပြီး လှေယူသွားလို့
ရတာပဲဟာ၊ ဘာလို့ ငွေပေးရမှာလဲ၊ အဲဒီတာဝန် ကျွန်
ယူမယ်'
ဖိုးသင်က လှေရုံအစောင့်ကို သတ်လိုမဖြစ်သည့်အကြောင်း
ရှင်းပြလိုက်တော့မှ ငြိမ်သွားသည်။

လှေရုံအစောင့်ကိုသတ်ပြီး လှေမရလျှင် ကျွန်းမပြေးနိုင်ဘဲ
ကြီးစင်တက်မည်၊ ဒေသပေးရတာထက် လှေရရှိ ပိုကျိန်းမည်
မည်လမ်းကို ဖိုးသင်က ရွေးထားသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ငအေးကြီးမှာ ဒေါင်ဒေါင်မြည် အား
ကိုးရမည့်လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို ဘယ်သူမှမငြင်းနိုင်။

စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်ရိသလောက် စိတ်နှောက်ကိုယ်ပါ လုပ်ဆောင်
သည့်အမှု ကျင့်ကြောင့် ဖိုးသင် သူ့ကိုထိန်းရသည်မှာမလွယ်
ဖိုးသင် ငအေးကြီးမှာလဲ ပြန်မမာဘဲ အပျော့ဆွဲနှင့်အောင်
ပြီး ထိန်းခနရသည်။

အကယ်၍များ သူ့ အစီအစဉ် မအောင်မြင်ဘဲ ပျက်သုတ်
ခဲ့ယင် ဖိုးသင်ကို ရန်ပြုမည်သူမှာ ငအေးကြီး ထိပ်ဆုံးကရိုမေ
မည်မှာ သေချာသည်။

'အပြေးကောင်းသော မြင်း၊ အကန် ရက်စက်တတ်သည်
ဥပမာမျိုး တင်စားရမည်လား မသိ။

မည်သို့ပင်ရှိပါစေ၊ ကျွန်းထဲကျပ်ထဲမှာ အားကိုးရမှာမသေ
ချာသလို ငအေးကြီးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်လွတ် မခံနိုင်
ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် အပိုင်ထားဖို့ ဖိုးသင်ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။

နှောက်ဆိုး သာမှတ်၊ ထွန်းခင်၊ စိန်ကုလားတို့ ပျက်သွား
သည့်မ သူတို့သုံးယောက်တင်ကျန်ရင် တော်ပြီဟူ၍ သဘော
ကို ပိုက်ထားသည့် ဖိုးသင်မှာ ငအေးကြီးကို ဘယ်လက်
ခံနိုင်မှာပဲ၊ ငအေးကြီးပြီးရင် ဒုတိယ အားကိုးအားထား
မည့်သူမှာ 'ထွန်းခင်'။

စိတ်မကြမ်းသော်လည်း စိတ်မာသည်၊ စိတ်ကြမ်းသည်က
မီး၊ စိတ်မာသည်ကဟစ်မျိုး စိတ်ကြမ်းသူထက်စိတ်မာသူက
ပို၍လိုဖွယ်ရှိသည်။

သွန်းခင် ဇွဲကောင်းပုံကိုတော့ ဖိုးသင် အမြင်အသိ၊
တည်ငြိမ်သည်၊ စိတ်မာသည်၊ ဇွဲကောင်းသည်ကို ကြည့်ပြီး
ငယ်က သူ့ကို ရွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သွန်းခင်မှာ ဖိုးသင်ကို အေးကြီးတို့လိုပင် တကျွန်းသို့
ခွဲသော်လည်း ပြစ်မှုကျူးလွန်ပုံချင်းမူ မတူ။

ပေဒေကိုကျောခိုင်းပြီး ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကတစ်မျိုး၊ ဥပဒေ
ကျောမခိုင်း ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန် မရည်ရွယ်ဘဲ ရုတ်တရက်
သောသော အခြေအနေတစ်ရပ်ရပ်ကြောင့်ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ
ဖြစ် ရောက်သူကတစ်မျိုး။

သွန်းခင်မှာ ဒုတိယအမျိုးအစားထဲတွင် ပါသည်။
ဥပဒေအရိပ် အပြောင်းအလဲကြောင့် ဖြစ်ရသော မှုခင်းဟု
ခေါ်သည်။

သွန်းခင် သွားတို့အပေါ်တွင် လွမ်းမိုးထားစမြဲရှိသော ကြမ္မာ
ရှိသည် တစ်သမတ်တည်း မရှိ၊ တည့်တည့်မတ်မတ်မိုးပေး
သယောင်ရှိရာမှတိမ်းစောင်းသွားသည်ကိုသိသည့်အလှည့်
တွင် မသိသည့်အလှည့်ရှိသည်။ ကြမ္မာအရိပ် သိသိသာသာ
သွားသော အခါမျိုးတွင် ဘဝရပ်တည်မှုသည်လည်း
ငါးကပ်၊ ပြောင်းလဲသွားတတ်၏။

သွန်းခင်မှာ ကြမ္မာအရိပ်ကြောင့် ဘဝရပ်တည်မှု ကတိမ်း
ပြောင်းလဲခြင်းကို ခံရသူ။

ထွန်းခင်

အသားလက်သည်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် မတောင့်တင်း
လည်း ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် အားကောင်းမောင်းသန် လှတ
ဟု ဆိုမည်ခွန်အားမျိုးရှိသည်။ ရုပ်ရည်သန်ပြန်သည်၊ မေး
ပေမယ့် အကျည်းတန်ဟု မဆိုသာ။ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိသ
သူ့အပြုံးထက် ပြုံးလိုက်မပေါ်လာသည့် သွားတက်က
များက ကြည့်ကောင်းသလိုရှိသည် စကားပြော သိမ်
သည်။ အနေအထိုင် တည်ငြိမ်သည်။

စိတ်ကြမ်း၊ ရုပ်ကြမ်းသမားဟန်မထင်း

မိဘများမှာ မြေပိုင်ရှင်အဆင့် မဝင်သော်လည်း သုံးဆယ်ကျော်လယ်မြေနှင့်တကွ ခိုင်းနွား အပြည့်အစုံ၊ လုပ်ကိရိယာ အပြည့်အစုံဖြင့် ကိုယ့်လယ်ကိုယ် ဦးစီးလုပ်ကိုင် အဆင့်တိုင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရပ်တည်နိုင်သော ခုခံလယ်သမား အဆင့်ဝင်များဖြစ်ကြသည်။ တစ်ဖက်တွင် လှောင်ပြီး ကုန်ကူးသည့်အလုပ်ကိုပါ ထည့်လုပ်ခဲ့ရာ နှစ်နှစ်လမ်းဝင်ငွေနှင့် အများနည်းတူ လှူနိုင်၊ စားနိုင်၊ တင်တောင်းတင့်တက်နေနိုင်သည်။

သားသမီး များများစားစား မရှိ၊ ထွန်းခင်ပါမယောက်၊ ထွန်းခင်က သားဦး၊ ထွန်းခင်ကောက်နောက်က သမီး မိန်းကလေး။

ထွန်းခင်ငယ်ငယ်က ချူချာလွန်းသဖြင့် ပညာသင်အနေ့ကကျသလို သားကိုစိတ်မချဖြစ်ပြီး မြို့ကျောင်းသို့မသောကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းစာလောက်ပဲ တတ်ခဲ့သရွေးမလေ့ အစဉ်အလာကို မျက်နှာမူကြသည့် မိဘများ သားသမီးများ၏ပညာရေးကို သိပ်အလေးမထား၊ လယ်သမား သားသမီး အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လာလျှင် လယ်ယာဝင်းခွင်ထဲ ဝင်ရမည်ဆိုသော အယူအဆကို တရားမဝင်ထားကြသည့်ခေတ်။

ထွန်းခင်အရွယ်ရောက်လာတော့ လုပ်ငန်းခွင်ထဲဝင်ရသည့် သားသမီးများ၏ အိမ်ထောင်ရေးကို မိဘများကသာ စိတ်ပေးသည့်အစဉ်အလာ ရှိသည့်အလျောက် ထွန်းခင်အတွက်လည်း လောင်းကို မိဘများကပင် ရွာဖွေပေးခဲ့သည်။

မစိန်တင့်။
ကွမ်းတောင်ကိုင်တော့လောက် မလှပေမယ့် ချစ်စဖွယ်အရိပ်အဆင့် အပြည့်ထင်သည်။ တင်းတင်းတစ်တစ်၊ ဝဝတစ်တစ် ခေါ်တင့်ရုပ်ရည်နှင့် ထွန်းခင်၏ရုပ်ရည်မှာ သူမဘာကိုယ်မသား၊ နှစ်ဖက်မိဘများ၏ ပစ္စည်းရေးအနေအထားမှာလည်း သူမသာ ကိုယ်မသား၊ နှစ်ဖက်မိဘများ စကားအကမ်းအလွမ်းရှိကြပြီကို သိသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ခေါင်းခါစရာ အကြောင်းရှိသလို ကိုယ်ပိုင်ချစ်သူတွေ ရှိနေပါသည်ဆိုသော ပြဿနာမျိုးလည်း မရှိသေး။

ထွန်းခင်မှာ သူ့စိတ်ကူးထဲက ရည်ရွယ်သူတော့ ရှိသည်။ ဒါကလည်း ရည်ရွယ်ရုံသာ၊ အပတ်အသက် အဆက်အစပ် ဘာမှမရှိသေး။

စိန်တင့်မှာ ရည်ရွယ်ရုံသာ အပတ်အသက်၊ အဆက်အစပ် ဘာမှမရှိသေး။

စိန်တင့်မှာ ရည်ရွယ်သူရှိသည်။ မရှိသည် အတိအကျမသိသော်လည်း သတင်းအစအန ဘာမှ ကြားရမိဖူးသည် မရှိ။ ဝိန်တင့်အနေအထိုင်က သိပ်သည်းတည်ငြိမ်သလို အေးလွန်း၊ ရိုးလွန်းသည်ဟု အများ၏စကားအဆိုပြုခံထားရသူ။

အိမ်ခြေနှစ်ရာ မပြည့်တပြည့်ရှိသည့် သူတို့ရွာမှာ သူ့အကြောင်း၊ ကိုယ့်အကြောင်းဟူသည် အဖိုးအဖိမလုပ်သား တစ်မိသားစုအတွင်းရေးကို တစ်မိသားစုသိသလို တစ်ရွာလုံးက သိသည်သာ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုစွဲတွင် လူကြီးများ စီစဉ်သည့်အတိုင်း

လူငယ်များကြားတွင်လည်း ပြဿနာ အဖုံအထစ်မရှိ ချောမွေ့ ပြေပြစ်နေသည်။

ထွန်းခင်တို့ဘက်က အိမ်တစ်ဆောင်၊ လယ်တစ်ပွဲ (ဆယ်ဧက) နှင့် နွားတစ်ရှဉ်း။

စိန်တင့်တို့ဘက်က လယ်တစ်ပွဲ၊ ခန်းဝင်၊ ရွာစည်းနှင့်အကျွေးအမေး တာဝန်ယူသည်။

နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများက ပေးအပ်လာမည့် လက်ငွေပစ္စည်းငွေကြေးများကို နှစ်ဖက်မိဘများက အတိုအထိ မလုပ်၊ သူတို့ပိုင်အဖြစ်ပေးရန် သဘောတူကြသည်။

အကျွေးအမေးအတွက် စိန်တင့်တို့အိမ်မှာ မွေးထားသည့် ဝက်ပျိုတွေက အဆင်သင့်၊ အိမ်တစ်ဆောင်အတွက် သစ်၊ ဝါး ဇနီပစ္စည်းတွေကလည်း ထွန်းခင်တို့ အိမ်မှာ အဆင်သင့်။

နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးပြီးကြပြီ၊ တစ်ရွာလုံးကလည်း စားဖို့သောက်ဖို့အားခဲနေကြပြီ။

အိမ်အသင့်၊ နွားအသင့်၊ လယ်အသင့်။

ထွန်းခင်နှင့် စိန်တင့်တို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပေါင်းကြစေ သတည်းဟု ဇာတ်လမ်းအဆုံးသတ်ရန်သာ။

သို့သော်....

* * *

ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ့်ဟာကိုသောက်ပြီးမှူးတာဘာဖြစ်သလဲ။ ငါ့ဟာငါ့မှူးတယ် ဘယ်သူ့ကို လူထင်ရမလဲ။ ငါ့အကြောင်း ပြောကြည့် ပြောတဲ့အကောင်တွေ၊ ကောင်မတွေကို ငါက မသင်တယ်။ ငါ့ကိုယ့်ချင်တဲ့ အကောင်ရှိရင် ထွက်ခဲ့စမ်း ဘာစိန်တဲ့ကွ တစ်စိန်တည်းရှိတယ်။ ငါမှူးပြီးပြောနေတာမဟုတ် ပဲ။ ငါ့ဘယ်လောက်သောက်သောက် မမှူးဘူးကွ။

နွားရိုင်းသွင်းချိန်ရောက်ပြီဆိုရင် သာစိန်၏အသံမှာတစ်ရွာ ငါ့ကို လှမ်းမိုးစမြဲရှိ၏။ အရက်လည်း မသောက်ရနေနိုင်သူ ငါ့စိန်မှာ အရက်မှူးလာတိုင်း ရွာအရှေ့ဖျားက အနောက် နွားသို့တိုင် ပတ်ကြမ်းတိုက်ရမှ အိပ်ပျော်သူ။

တကယ်တော့ သာစိန်က သတ္တိရှိသူမဟုတ် အရက် အာကျယ်သူသာဖြစ်၏။ ပါးစပ်က 'ဗိုလ်တောင်း' အာကျယ်သူလောက် ခေါင်းမှာတော့ အမာရွတ်တွေချည်း။

သူလိုလူစားမျိုးကခက်သည်။ မခံချင်လို့ ထွက်ရိုက်တော့လည်း အသိပြုကြီးနှင့် အော်ပြေးတတ်သည်။ ရိုက်သူကအလှူဖြစ်ကရော့လက်လှန် ခြေလှန်ဖြစ်သွားပြန်တော့ ဣဇဝတ်မူမကင်းဖြစ်ရပြန်ရော့။ သာစိန်က မမူးရင် စကားတောင်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး မူးမှ ပြောချင်ရာပြောတဲ့ကောင်ပါ။ သူ့အရေးတယူလုပ်လိုတော့ခွေးဟောင်တာ ထကြည့်သလိုဟောင်တဲ့ခွေးကိုအညှိုးနဲ့ရိုက်သလိုဖြစ်မှာပဲဘေးမဲ့ ထားလိုက်စမ်းပါ။ ဒီလိုသဘောမျိုးပဲ အဟောင်သံသော ခွေးလိုထားလိုက်ကြသည်။

အဟောင်သံသောခွေးသည် ဘယ်လောက်ရိုက်ရိုက်တောင်မြဲဟောင်တတ်သည်သာ။

ပြီး.....သာစိန် မိအများ မျက်နှာကြောင့်လည်း ထိုမျှ သတိဆိုးရှည်နေခြင်းပါ။

မိထို-မအိုကြီးနှစ်ယောက်အများ သာစိန်ကိုမနိုင်သော်လည်း တစ်ရွာလုံးကို မျက်နှာအောက်ကျခံပြီး ရှိခိုးဦးတင်တောင်းပေးထားသောကြောင့် မူးပြီးရမ်းလည်းခဏပဲဟု ခွင့်သွတ်ကြသည်။ နောက်ပြီး သာစိန်ကလည်း အမြွှာပူး ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဟုခေါင်းတပ်ပြီး ချဲ့လင်းမလုပ်၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုအမည်နာမနှင့် မရည်ရွယ်သမို မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီး နေလိုက်ကြသည်သာ။ သူကြီး၏ ထိပ်တုံကြီးပင် သူ့ကို ဘေးမဲ့ ထားလိုက်သည်။

သူကြီး စိတ်အလို မကျသည့်အခါနှင့် တွေ့လျှင်မသက်သာ သာစိန်ကြိမ်လုံးစာ မိကည်၊ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ငြိမ်သွားပြီးနောက်ပိုင်း ပုဆိုးပြန်ဖောက်စပြုရှိခဲ့၏။

သာစိန်မှာ တစ်ရွာလုံး၏ အော်ကြောလန်၊ နှာခေါင်ရှု၊ မျက်နှာလုံးခံရရုံမက ဆေးဖော်ကြောဘက် လုပ်မည့်သူမရှိဘဲ အထီးကျန်ဘဝ ရောက်နေသော်လည်း သူ့ဘဝကို သူမပြင်၊ တစ်နေ့လုံးအိမ်ထဲကုတ်နေပြီး ညနေစောင်းလျှင် ထုံးစံအတိုင်း မူးပြီးအာကျယ်လာသည်။

ထွန်းခင်ဗိုလ်မင်္ဂလာပွဲမကျင်းပခင် နှစ်ပတ်လောက် အလိုကတည်းကတစ်ရွာလုံး စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာ ရှိနေကြသည်။ ညနေတိုင်းလောက်နီးပါးကြားနေကျသာစိန်အသံကိုမကြားရ သာစိန်တစ်ယောက် ဘယ်ကိုထွက်သွားသည်မသိ ပျောက်နေသည်။ ရွာတွင်ဘယ်သူမရှိသည်၊ ရှိသည်ကို ဝရုပြုမိကြမည်မဟုတ်သော်လည်း လာစိန်မရှိသည်ကိုတော့ အားလုံးက အမှတ်တရ ခြုံကြတိ၏။

တချို့ကလည်း သာစိန်အသံ မကြားရသောကြောင့် သတိအရစကားဆိုကြသည်။

သာစိန် ရွာမှာမရှိသည်ကို တရွာလုံး ဝမ်းသာသည်ထက် ထွန်းခင်နှင့် စိန်တင့်တိုမိသားစုနှစ်စုတပိုရှုဝမ်းသာကြမည်ပါ။ သူတို့မင်္ဂလာပွဲအတွက် တရပ်တကျေးက ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများ ကြိုတင်ရောက်ကြမည်ဖြစ်ရာ သာစိန်နှင့် ထိပ်ကိုက်တိုးပြီး စိတ်ဆတ်သူပါလာလျှင် မဖြစ်သင့်တာ ဖြစ်ကုန်မည်ကို ဝိုးရိမိကြသည်။

ကာလသားခေါင်း ကိုဘိုးငွေကတော့ သာစိန်အတွက်မပူ
နဲ့ မင်္ဂလာပွဲရက်နီးလျှင် သောက်သည့်နေရာက မထနိုင်အောင်
အလဲတိုက်ဖို့ သူတာဝန်ယူမည်ဟု ပြောထားသည်။

ခု သာစိန် မရှိဘူးဆိုတော့ ပို၍ စိတ်အေးရသည်။ မင်္ဂလာ
ပွဲရက်အထိ ပြန်မလာပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းကြသည်။

ဆုတောင်းကား ပြည့်သွား၏။
နက်ဖြန် မင်္ဂလာပွဲနေ့။
သာစိန်အရိပ်အရောင်ကို မတွေ့ရ။ မင်္ဂလာပွဲနေ့ သာစိန်
ရွာ ပြန်မရောက်သေး။

နှစ်ဘက်ဆွေမျိုးအား တောင့်သလို မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟများ
သောကြောင့် ဝက်သားနီအချိန် ရှစ်ဆယ်ချက်နှင့် လောက်မ
လောက်ပါမလားဟု ရင်တမမဖြစ်နေသည်။ မင်္ဂလာမဏ္ဍာပ်
နှင့် ထမင်းစားရုံမှာအပြိုင်။

ဝတ်သားနီချက် သရက်သီးပိုးတီသုပ်၊ ပဲလွန်းဟင်းချိုနှင့်
ငံပြာရည်ကြော်ကျွေးသည့် မင်္ဂလာဆောင်မှာ သူ့ခေတ် သူ့
အခါ သူ့ ဒေသနှင့်သူတော့ ထိတ်ထိတ်ကြ။

အရောင်သုံးမျိုးခွဲပြီး ကမ်းထားသောထမင်းစားလက်မှတ်
ကိုင်ထားကြသည့် မင်္ဂလာပွဲလာ ပရိတ်သတ်ကြီးမှာ ရုတ်ရုတ်
သံသဲရိုက်၏။

အနီရောင်ရထားသူများက ထမင်းစားရုံသို့ ပထမဆုံး ဝင်ရ
သည်။ အစိမ်းရောင်ကစုတ်ယံ၊ အဝါရောင်က တတိယဝင်ရမည်။
ထမင်းစားရုံ မဝင်ရသေးသူများမှာ မင်္ဂလာမဏ္ဍာပ်အတွင်းရှိ
စိန်ကျော်အောင် ဗလာဆိုင်အဖွဲ့က ဖျော်ဖြေနေသည်ကို နား

သောတဆင်ရင်း ထမင်းစားအလှည့်ကို စောင့်နေကြသည်။

ဆိုင်းနားသည့် ကြားပေါက်အချိန်များတွင် လက်ဖွဲ့စာရင်း
ကြေငြာသူ၏အောင်မြင်သောအသံဝါကြီးမှာ မဏ္ဍာပ်အတွင်း
လှမ်းထင်နေသည်။ တောလက်ကျေးရွာ မင်္ဂလာဆောင်တို့၏
ရှေးထူးစံအတိုင်း မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့စာရင်းကို ကြေငြာပေးနေ
သည်။

ငွေတစ်ကျပ်လက်ဖွဲ့လျှင် လက်ဖွဲ့သူအမည်နှင့်အတူ လက်ဖွဲ့
ငွေကို ကြေငြာသည့်အခါ ကြေငြာသူက တစ်ကျပ်ဟုမဆိုရ
တစ်ရာဟုဆိုရမည်။

ဦး.....ဒေ.....တို့က တစ်ရာပါခင်ဗျား။
ဦး.....ငေ.....တို့က သုံးရာပါခင်ဗျား။
ငါး.....ကျပ်လက်ဖွဲ့လျှင် ငါးရာ။

မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ စာရင်းကိုတော့ ဂရုတစိုက် ရေးမှတ်
သိမ်းဆီးကြရသည်။ အသွားအပြန် ကိစ္စရှိသမို့ ကိုယ့်အလှည့်
တစ်ရာ လာထားသူကို သူ့အလှည့်တွင် တစ်ရာပြန်ရသည်။
နှစ်ရာလာထားသူကို နှစ်ရာပြန်ရသည်မှာ ထုံးစံ။

သတ်မှတ်သည့် မင်္ဂလာအချိန်ကုန်သည့်အခါ ဝက်သားနီ
ချက်အိုးများ ပြောင်တလင်းခါသွားသလို အကြိုညဉ့်တစ်ညဉ့်
လုံး တီးထားသည့် ဆိုင်းသံလည်းစဲသွားသည်။

ရပ်နီးချပ်ဝေး မိတ်သင်္ဂဟများလည်း တဖွဲ့ဖွဲ့ပြန်ပြီ။ သိပ်မ
ရင်းချာသော ဆွေမျိုးများလည်း ပြန်ကြပြီ။ နှစ်ဘက်ရင်းချာ
သူများသာ လက်ဖွဲ့ရငွေ စာရင်းပေါင်းကို ကြည့်ဖို့ ကျန်ရစ်
နေကြသည်။ ဒါကလည်း သူတို့လေ့ထုံးစံတယ်သူ့ ဘုန်းက

ဘယ်လောက်ရသည် ဆိုသည့်စာရင်း နှိုင်းယှဉ်ကြမည်။ ယခု ရငွေစာရင်း တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်နားဖြန့်ချိရမည်။

နှစ်ဘက်မိဘများနှင့် နှစ်ဘက်ဆွေမျိုးတစ်သိုက် ထွန်းခင်တို့ အိမ်ဝိုင်းထဲမှာစုရုံးစုရုံးရှိနေကြသည်။ ငွေရေသုကရေ ပစ္စည်း စာရင်းလုပ်သူကလုပ်၊ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောယူကပြော ရှိနေကြစဉ် ရွာထိပ်ဖျားက သာစိန်အသံ ထွက်လာသည်။

ခေါင်းထောင်ကြည့်စရာလိုတော့၊ မင်္ဂလာပွဲ ပြီးသွားပြီ လှမ်းစရာရှိသူက ဆက်လုပ်၊ ပြောစရာရှိသူက ဆက်ပြော ရှိနေစဉ် သာစိန်၏ အမင်္ဂလာအသံမှာ တဖြည်းဖြည်းနီးလာသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ဝိုင်းထဲဝင်လာသည်။ သူ တယောက်တည်း မဟုတ် အဖော်တစ်ယောက်နှင့်။

‘ဦးလေးရွှေ ကျွန်တော် ကိုလဲ ခဲမိုးပေးဦးဗျ’

‘ဘိုးငွေကို ပေးပြီးသားပဲကွ။ ဘိုးငွေဆီ သွားတော့မိချည်’

ကျုပ်က ဘိုးငွေလိုကောင်ဆီ သွားပြီး လက်ဝါး ဖြန့်ရမလားဗျ။ ခင်ဗျားဘို့က ကျုပ်ကို ဘာထင်လို့လဲ’

‘ဟာ ဝီကောင်တယ်ခက်ဗွါလား’

ထွန်းခင်အဖေ ဦးမြရွှေက ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာပြီး သာစိန်လက်မောင်းအိုးကို ကိုင်လိုက်သည်။

ထွန်းခင်အဖေ ဦးမြရွှေက သာစိန်ကိုရန်ဂြိုဟ် လက်မောင်းအိုးကို ကိုင်လိုက်ခြင်းမဟုတ်၊ ချော့မော့ပြီး ပြန်လွှတ်ဖို့တရပ် တနှိုးကိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သာစိန်က သူ့လက်မောင်းအိုးကို ကိုင်လာသည်ကို ခါပစ်ပြီး ဦးမြရွှေကို တွန်းပစ်လိုက်ရာ ဦးမြရွှေဖင်ထိုင်လျက်ကျသွားသည်။

ထွန်းခင်က အိမ်ပေါ်ဆင့်က ခုန်ချလိုက်ပြီး။

‘ကိုသာစိန် ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ’

သာစိန်က ထွန်းခင်ကို ခြေနှင့်လှမ်း ကန်လိုက်ပြန်သည်။ အဖေကို ဖင်ထိုင်လျက်ကျအောင် တွန်းပစ်ရုံမက သူ့ကိုပါ ခြေထောက်နှင့်ကန်သည်အထိ ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားလာသည်မှာ သည်းခံနိုင်ဖွယ်ရာ အဆင့်ကို ကျော်လွန်သွားသည်။

ဟုန်းကန်ထတောက်လိုက်သည့် မီးတောက်ပမာသို့ ထွန်းခင်၏ဝေါသမှာသည်း တမုဟုတ်ခြင်း ပေါက်ကွဲ ထွက်သွားသည်။ ကိုယ်နှင့်မဖက်ပြိုင်သာသော အဟိတ်တိစ္ဆာန် သာသာ ဘုမ္မိနှင့် ဖက်ပြိုင်ခြင်းသည် ကိုယ့်အတွက် အကျိုးမထင်ဘဲ အကျိုးယုတ်စေမည်ကို မစဉ်းစားနိုင်တော့၊ တမုဟုတ်ခြင်းဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဝေါသဖြင့် ချက်ချင်းတုံ့ပြန်သော အဆင့်သို့ ရောက်သွားသည်။

‘အိုအို...ဟဲ့...ဟဲ့...လုပ်ကြပါဦး ကိုင်ကြပါဦး’ အသံများနှင့် အတူဝရန်းသုန်းကားဖြစ်သွားပြီး နောက်ထိုနေ့ညနေဆည်းဆာ၏အလှသည်လည်း ကွယ်ပျောက်သွားရ၏။

သာစိန်ရော သူ့ အဖေပင်ပါ နေရာတွင် ပဲ့ချင်းပြီး၊
လူနှစ်ယောက်ကို တပြိုင်တည်း သေစေခဲ့သည့် ပြစ်မှုမှာ
တရှာလုံး၏ သက်သေခံချက်ကြောင့် ကြီးမားစွာ လွတ်ကင်း
သော်လည်း ထောင်ဒဏ်အနှစ်နှစ်ဆယ် ချမှတ်ခြင်းကို ခံလိုက်
ရသည်။

လူ့ဘဝတွင် ကြည်သာ ပျော်ရွှင်ဖွယ် အကောင်းဆုံး
မင်္ဂလာဦးညွှိမ့်မှာ ထွန်းခင်အတွက် ဘယ်သို့မှ အရာမထင်
ခဲ့ပေ။

‘ကိုထွန်းခင်ရယ် ကျွန်မ ဖေဖေတို့နဲ့ပဲ အတူတူနေပြီး
ကိုထွန်းခင်ပြန်လာတဲ့အထိ သစ္စာရှိရှိစောင့်နေပါမယ်၊ ကိုထွန်း
ခင်သာကိုယ် ကိုယ်ကို ကျန်းမာအောင် ဂရုစိုက်ပြီးနေပါတော့
ကျွန်မ...ကျွန်မ’

နောက်ဆုံး ထောင်ဝင်စာ အတွေ့တွင် ပြောလိုက်သည့်
စိန်တင့်၏ တုန်ယင်နေသော အသံမှာ သူ့နားထဲတွင် ပဲ့တင်
တပ်နေသည်။ ဘယ်လိုဖျောက်ဖျောက် မပျောက်။

တကျွန်းကပြေးချင်သူ ထွန်းခင်နှင့် ပြေးဖို့စဉ်နေသူဖိုးသိ
တို့ တွဲမိသွားကြသည်။

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ထွန်းခင်စိတ်ခတ်မာပုံကို ဖိုးသိ
ကသဘောကျသည်။ ဒါပေမယ့် ထွန်းခင်က တုံးတိုက်တိုက်
ကမ်းတိုက်တိုက်သမားတော့ မဟုတ်။ ဘာကိုမဆို စဉ်းစား
စားစား ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ဝေဘန်ပိုင်းခြားပြီးမှ ခေါင်းညိတ်
သင့်သည်ကို ခေါင်းညိတ်သည်။ ခေါင်းခါသင့်သည်ကိုခေါင်း
ခါသည်။

ဖိုးသိက ထွန်းခင်ကို ငအေးကြီးလိုပင်အားကိုးအားထား
ပြုသည်။ ရေနှင့်လှေနှင့် အကျွမ်းတဝင်ရှိသော ထွန်းခင်လို
အမျိုးကို ပင်လယ်ဖြတ်မည့်ခရီးမှာ ဘယ်လက်လှုတ်ခံနိုင်မှာပဲ။

* *

ဆိပ်နေစဉ် ထိုအတွေးနှင့်၊ ထိုအတွေးသည်သာ သူ့ကိုပတ်
နှောင်းပွဲကားလျက် ရှိချေ၏။

တကယ်တော့ 'လှေတစ်လှေသာ ရလိက်ရင်' ဆိုသည်မှာ
မိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်သို့နှယ်သာ။

ရဖို့မှာမလွယ်။ ခိုးသူလိုရပြီထားဦး၊ ဒီလှေကြီးကို ဘယ်မှာ
ညွှားဝှက်ထားမလဲ၊ လှေကိုခိုးလို့ ရပြီးပြီးချင်း ထွက်ပြေးဖို့ဆို
ညည်းကလည်း မဖြစ်ပြန်၊ ရာသီဥတု၊ အစောင့် အနေချောင်
ညည်းနေ၊ အချိန်နာရီ၊ လှေပေါ်မှာ ရိက္ခာထို၊ ရေထို အဆင်သင့်
ပြင်ဖို့ ဒါတွေ ပြင်ဆင်ရဦးမည်၊ အခြေအနေ အကြောင်း
အကြောင်းကြောင့် သတ်မှတ်သည့်ရက်၊ သတ်မှတ်သည့်အချိန်
အတွင်း မဖြစ်ခဲ့သော် ခိုးထားသည့်လှေနှင့် ကန့်လန့်ကန့်လန့်
ပြန်ကုန်မည်။

မပြေးခင် အမိခံရဖို့ သေချာသည်။

အေးကြီးပြောသလို လှေရုံစောင့်ကိုသတ်ပြီး လှေယူဖို့ဆို
ညည်းကလေးသာမဖြစ်သေး၊ ကျွန်းကထွက်ပြေးလို့ မအောင်မြင်
ခဲ့ဘူးလို့ စီလူလာထောင်ထဲပဲ ပြန်ဝင်ရမည်၊ လူသတ်ပြီးမှ မလွတ်
နိုင်ကြီးစင်တက်ရမည်။

လှေရုံစောင့်နှင့် ကြည်ကြည်သာသာ၊ ကျေကျေနပ်နပ်
စကားဝါးရိုက်ပြီးမှ ချောချောမောမော ဖြစ်မှည့်ကိစ္စ၊ လှေရုံ
စောင့်နှင့် လက်ဝါးရိုက်ဖို့ဆိုသည်မှာ အပြောလွယ်သလောက်
အလုပ်ကော်မည်မှာ သေချာသည်။ ဒါပေမယ့် ဖိုးသင်ကတော့
အလှေလှေ့၊ အချိုကြိုက်သူကို အချိုပေး၊ အချဉ်ကြိုက်သူ အချဉ်
ပေးနည်းနှင့် လှေရုံစောင့်ကို စတင်ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ လူချင်းခင်

(တစ်ဆယ် ခုနစ်)

ပိုဗလဲယား စွန်တာလီဟု အမည် ခေါ်တွင်သော ရန်
ကွက်ရှိ၏။ စွန်တာလီရပ်ကွက်မှာ အစိုးရရုံးအဆောက်အအုံ
များနှင့် အစိုးရလှေရုံ ပါရှိသဖြင့် လူသိများသည်။ အစိုးရ
လှေရုံထဲမှာ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး လှေတွေရှိသည်ကိုမြင်ပြီး
ကတည်းက ဖိုးသင် မရိုးမရွှ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူ၏ကျွန်းပြေး
အစီအစဉ်ကို ထိုအချိန်ကစသည်ဟု ဆိုရမည်။

'လှေတစ်လှေသာ ရလိက်ရင်'

ထိုအတွေးမှာ ဖိုးသင်ခေါင်းထဲမှာ တိမ်းစင်သွားသည်
မရှိခဲ့။

အလုပ်လုပ်နေစဉ် ထိုအတွေးနှင့်၊ စားနေစဉ် ထိုအတွေးနှင့်

မင်မှုရအောင် သုံးလလောက်ကြီးစားရသည်။ ကပ်ကပ်စေးစေး
 စုဆောင်းထားသည်များလို ဖောဖောသီသီ သုံးစွဲလိုက်
 သည့်နောက် လှေရုံစောင်နှင့် တရင်းတနီးရှိလာသည်မှ တော
 စောင်ပိုင် လှေရှိသည်ကိုပါ သိခဲ့ရသည်။ လှေရုံစောင်ပိုင်
 ရှိသဖြင့် သူတို့ကိုစွဲအတွက်အဆင်ချောဖို့အနေအထားရှိနေသည့်
 လှေရုံပေမင် လှေရရေးမှာ သေချာပြီဟု မဆိုသာ
 သူတို့အစီအစဉ်ကို ဖွင့်ပြောဖို့ အချိန်စောင့်ရဦးမည်။ ကို
 ဘက်ကိုလုံးလုံးမပါသေးဘဲ ဖွင့်ပြောရင် အစီအစဉ်ပျက်သွား
 နိုင်သလို စီလူလာထောင်ထဲကို ချက်ချင်းပြန်ဝင်သွားရမည်။
 ရေလာမြောင်းပေးစကား တစ်လုံးသွင်း၊ နှစ်လုံးသွင်း
 ဇွဲ ရှိရှိ ချဉ်းကပ်နေရသည်။ ဒီကြားထဲ ငအေးကြီးနှင့်
 ကုလားက တဖောင့်၊ သခွတ်ပင်က မီးတကျည်ကျည် လှင်
 ကြသည်။

ဖိုးသင်လုပ်နေတာကို အားကိုးမရ၊ နွေးကွေးသည်။ အ
 မကုန်သင့်ဘဲ ကုန်နေသည်။ ဖိုးသင်နည်းနှင့်တော့ လှေမရန်
 လှေကိုရသည်နည်းနှင့်ယူပြီး အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ ပြေးကြမည်
 လိုက်ချင်တဲ့လူလိုက်၊ မလိုက်ချင်တဲ့ လူနေခဲ့၊ သူတို့နှစ်ယောက်
 တော့ ပြေးတော့မည်ဟု ဂျီတိုက်လာသည်။

ဖိုးသင်က လေပြည်ထိုးပြီး နှစ်သိမ့်သော်လည်း မရ၊ ငအေး
 ကြီးက လက်သီးလက်မောင်း တန်းလာသည်။ သူ့အပြော
 ရင်သီးရိုင်းပြလွန်းလာသည်။ ဖိုးသင် ဒေါသထောင်းခနဲ
 လာသော်လည်း ချက်ချင်းပြန်ထိန်းလိုက်ရ၏။

ဖေစိန်နှင့် ထွန်းခင်က သူ့ကို တကြည့်ကြည့် လုပ်နေ

သင်ကသာ စုလိုက်ရင် ဖေစိန်နှင့်ထွန်းခင်က အေးကြီးကို
 တော့မည်။ သူတို့အရိပ်အကဲကို ဖမ်းမိလိုက်သည့် ဖိုးသင်က
 ကိုယ်သူ့ တရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်။ ပြဿ နာ ကြား ထဲ ကို
 မျှော်လင့်သူ ဝင်လာသည်။

သိန်းငွေ၊
 အပြုံးအရယ်မရှိ၊ စကားနည်းသလောက် မုန်တေတေနှင့်
 သာသိဘာသာနေတက်သူ သိန်းငွေက အေးကြီးကို ချဲ့လင်း
 လုပ်သည်။ သူ့အပြောက တိုတိုပြတ်ပြတ်၊ တုံးတိတ်၊
 ဟောကောင် အေးကြီး၊ မင်းပါးစပ်က ဟောင်ဖွာဟောင်
 နဲ့၊ မင်းမိုက်သွေး ဘယ်လောက်ရှိသလဲသိရဘောင် က....
 မင်းကွာ

အခြေအနေ တင်းမာသွားသည်။
 အေးကြီးကလဲ မနေ၊ သိန်းငွေစိန်ခေါ်သည်ကို ချက်ချင်း
 ပြန်ပြီး ထိုင်နေရာမှထလိုက်သည်။ မိုက်သွေးပါလို့ တကျွန်း
 ကြသည်ပဲဟာ၊ တစ်ယောက်နှင့်ကစ်ယောက် စကား
 တင်ဘယ်ခံပါမလဲ၊ ဒါပေမင်းလက်ထိလက်ရောက်မဖြစ်လိုက်
 သုံးယောက်စလုံး ကြားကဝင်ပြီး အချိန်မီ လူခွဲခေါ်သွား
 သည်။

ထိုမှနောက်ပိုင်း သူတို့အုပ်စု ပြန်၍အစီးမကပ်တော့။

အေးကြီးတို့နှစ်ယောက်ကတစ်တွဲ၊ ဖိုးသင်တို့လေးယောက်
 တွဲတွဲ

ဖိုးသင်လည်း စိတ်ပျက်သွားပြီး အေးကြီးအပေါ် အားကိုး
အားထားစိတ်ပါလျှော့ပစ်လိုက်သည်။ ကျန်သည့်လေးယောက်
နှင့်သာ အစီအစဉ်ကို ဖြစ်သလို အကောင်အထည်ပေးဖို့ ဖို့
ဖြတ်လိုက်၏။

တဇုတ်ထိုး တဇောက်ကန်း အေးကြီးတို့က မလုပ်သ
မလုပ်ထိုက်တာကို လက်ဦးအောင် လုပ်သွားရင် သူတို့ အ
အစဉ်ပါပျက်ရချေတော့မည်မို့ အကောင်အထည်မြန်မြန်စေ
ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရစေကာမူ ဖိုးသင်၏လှုပ်ရှားမှုမှာ ခါတိုင်း
လို သွက်သွက်လက်လက်မရှိ။

အုပ်စုနှစ်စုကဲ့သွားသည်ကြောင့် သူတို့အစီအစဉ် ကစော
ကမ မဖြစ်သော်လည်း နောင်နှေးသွားသည်ကတော့ အမိ
ဖိုးသင်ပင် အတော်လေးစိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ အစီအစဉ်
ပျက်လိုက်ဖို့အထိ စဉ်းစားခဲ့သည်။ ဂျူးသဘောထားကို ထု
ဖော်လာသည်။

ကျန် သုံးယောက်အနက် ဖေစိန်တစ်ယောက်သာ အ
အစဉ်ကိုရပ်ထားဖို့ သဘောထား ပေးခဲ့သည်။ ထွန်းခင်
သိန်းငွေတို့က ဆက်လုပ်သမား။ နှစ်မဲ့နှစ်မဲ့ ကဲ့စေကာမူ ဝေ
ယောက်အုပ်စုမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကွဲတော့မဖြစ်၊ အခြေအတင် အခြေ
အလည် ဆွေးနွေးကြသည်။ ဖေစိန်ကိုလည်း လိုက်-မလိုက်
ပြန်စဉ်းစားဖို့ ကြည်ကြည်သာသာပင် ခွင့်ပြုကြသည်။

အေးကြီးတို့နှစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုကို မျက်ခြည်မပြု
အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ဘာမှ မယ်မယ်ရရ မတွေ့။ ထွန်းခင်
စိန်ကလေးကိုကပ်ပြီး စကားနှိုက်ကြည့်သည်။ ရေရေရာရာမရှိ

အေးကြီးက ခါတိုင်းထက် အရက်ပိုသောက်နေသည်ကိုသာ
တွေ့မြင်ရသည်။ ဖိုးသင်က အေးကြီးတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို
ခေါ်ခေါ်ပြောပြောရှိနေသော်လည်း ကျွန်းပြေးကိစ္စကိုမူ လေ
သံမဟ၊ သူတို့ပြန်ပါလာအောင်လည်း မဆွဲဆောင်။

ဖိုးသင် လှေရုံကို ပြန်၍ချဉ်းကပ်ပြီ။

တတ်သူထက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနေတတ်သူမှာ ပို၍ခင်မင်စရာ
ကောင်းသည်။ ပြောစရာဆိုစရာရှိသည်ကို ဟောကနဲ ခိုင်းကနဲ
ပြောဘဲ ရင်မှာ သိုသိပ် ထားတတ်သူသည် ကြောက်စရာ
ကောင်း၏။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဟောဟောခိုင်းခိုင်းသမားကို 'ကျား'
ညှို့နှယ် ပမာတင်စားလျှင် တုံ့ကျိတာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေသူကို
'ဆင်'နှင့်ပမာ တင်စားရမည်သာ။

'ဆင်ကြံ ကြံသည်' ဟူသောစကားကို မျက်ကွယ်ပြေရာ။
အသားညှို့သည်။ ကျောက်ပေါက်မရာ သက်သက်ရှိသော
သူ၏မျက်နှာ သွင်ပြင်မှာ အကျည်းတန်သည်ဟု မဆိုသာသော်
လည်း အမြဲတမ်း ရီဝေပိုင်းဖိုနေသည့် မျက်လုံးနှင့် မှန်တေ
ဘေနေတတ်သော အမူအရာကြောင့် လျှပ်သစ်ပြက် အမြင်နှင့်
အဆုံးအဖြတ်ပြုရလျှင် ရုပ်ဆိုးသူဟု ဆိုနိုင်သည်။ ပုပုပြတ်ပြတ်
အရပ်အမောင်းနှင့် ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွား ကိုယ်လုံးမှာ လိုက်ဖက်ကြည့်
ပျော်သည်ဟု မဆိုသာ၊ ပြုံးခြင်း ရယ်ခြင်း ကင်းပါဘိသော
သူ၏မျက်နှာ သွင်ပြင်မှာ နှစ်လိုဖွယ်ရာ အရိပ်မထင်။

စကားနည်းသူချင်း ဆိုမိလျှင်ပင် သူက စကားအနည်းဆုံး
ပြစ်လိမ်မည်။ မေးနိုင်လွန်းမှပြောသည်။ ပြောနိုင်လွန်းမှ သူ့
စပ်က စကားသုံးလေးစုံ ထွက်လာ တတ်သည်။ အပြုံး
အရယ်မရှိ မှန်တေတေ မျက်နှာ ထားကြောင့် သူနှင့်အတူ
ညှို့နှယ်သည့် အရပ်မရှိ။ သူ့ကိုယ်မှအရိပ်သည်သာ သူ့အဖော်
ပြန်၍ ထင်ဟပ်နေတည်။ သူနှင့်တပူးတွဲတွဲ နေသူမရှိသလောက်
ပင်ယောက်ထည်းထည်း နေကျင့်ရှိ၏။

(တစ်ဆယ် ခုစုံ)

သိန်းငွေ

အကဲဖမ်းရခက်သည့် လူအမျိုးအစားထဲတွင် ပါဝင်သည်။
စကားများများပြောသူ၏ အတွင်း စိတ်နေစိတ်ထားကို အကဲ
ဖမ်းရလွယ်သော်လည်း စကားနည်းသူ၏ အတွင်း စိတ်နေစိတ်
ထားကိုမူ အကဲဖမ်းရခက်ဘိ၏။

တုံ့ကျိတာဝေသမား၏အတွင်းစိတ်အကောက်အဖြောင့်ကို
အသိရခက်သော်လည်း ဟောဟောခိုင်းခိုင်းသမား၏ အတွင်း
စိတ် အကောက် အဖြောင့်ကိုမူ သိရလွယ်၏။ ဆိတ်ဆိတ်နေ

ဘယ်သူနှင့်မှ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရောရောနှောနှော မနေ၊ စေ
ဝေးဝေး အပေါင်းအသင်းနှင့် သေကပ်မှ ပျော်ပျော်ပါးပါး
ရှိရသည့်အရက်ကိုပင် တစ်ယောက်ထီးတည်း သောက်သုံး

ဘာသာလာ၊ မှန်တေတေနေတတ်သည်ကို ဖိုးသင် လ
ပြုမိရာမှ သူ့ကို ချဉ်းကပ် စည်းရုံးခဲ့သည်။ သူ့အစီအစဉ်နှု
သိန်းငွေလိုလှူမျိုးမှာ အဝင်ခွင့်ကျရှိလိမ့်မည်ဟုတွက်ပြီး စကား
တောက်ကြည့်သောအခါ အစပိုင်းတွင် အတော်လေးစိက်ထွက်
ခဲ့ကြရသည်။ မပါဘူးလို့ မငြင်းသော်လည်း သူပြောလိုဆီပို
အားမရစရာ အေးစက်စက် နိုင်လွန်းသည်။

‘တခုတော့ရှိတယ်နော် ကိုဖိုးသင်၊ ကျွန်တော်က တကယ်
လုပ်မယ်လူနဲ့မှတူချင်တယ်၊ ဝါးစပ်ကလေးကန်ပြီး အလုပ်မပါ
ယင်တော့ ကျွန်တော်နဲ့တူလိမ့်မယ်’

ဤတကြိမ်သာ စကားရှည်ရှည်ပြောပြီး နောက်ထပ်မပြော
တော့၊ အစီအစဉ်များ ပြောကြဆိုကြသည့်အခါ ခေါင်းညိတ်
သည်။ ခေါင်းခါသည်၊ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ စကားလေးငါးရပ်
ပြောပြီး ဝင်ထောက်တတ်သည်။

သူပြောယင် စကားကို အသိုင်းအဝိုင်းမခွဲ၊ ရှည်ရှည်ဝေး
ဝေးမပြော၊ လိုယင်းကို တိုတိုပြောပြီး နှုတ်ဆိတ် သွားတတ်
သလို ပြောနေသည့် ကိစ္စမဆုံးခင် ထွက်ချင် ထွက်သွား
တတ်၏။

စကားနည်းသလောက် လက်တွေ့အလုပ်လုပ်သည့် အပိုင်း
တွင် အားကိုးရလိမ့်မည်။ သည်လိုလူစားမျိုးက လုပ်ပြီဆိုယင်
တဆုံးတစ လုပ်လိမ့်မည်ဟု ဖိုးသင်က အပိုင်တွက်ထားသော

ကြောင့်လည်း အားမလိုအားမရ အနေအထားကို တွေ့သည်
တိုင် မချင့်မရဲဖြစ်ရသည်မှအပ သူ့အပေါ်တွင် စိတ်ပျက်ခြင်း
မဖြစ်မိ။

နီးနီးကပ်ကပ် ဝေါင်းကြည့်တော့မှ နှစ်လိုဖွယ်ရာ သူ၏
စိတ်ရင်းသဘောထားများကို ပို၍သိခွင့် ရလာသည်။

တကျွန်းမှာ ကွင်းကြားထို့ ကွင်းနီထိုက ဝိုလ်တကဲ့ ဘုံရင်
တွေ သူ့ထိုက အိပ်ဆောင်တွေမှာ အာဏာပိုင်၊ လက်ညှိုး
ညွှန်ရာဖြစ်နေသူတွေ၊ တကျွန်းတွင် ‘မာမူနီကြေး’ ခေါ်
‘လာဘ်ငွေ’ ပေးရသည့် အလေ့အထမှာ အလွန် ခေတ်စား
သည်။ မာမူနီကြေးမပေးနိုင်ယင် စာရေးမလွယ်၊ နေရာမလွယ်
သလို အလုပ်ခွင်ဝင်ရေးမှာလည်း မလွယ်။

မာမူနီကြေး မပေးနိုင်သူကို မှတ်ထားပြီး အကြမ်းတမ်းဆုံး
အလုပ်ကိုချမှတ်ပေး၍ ရက်ရက်စက်စက် ခိုင်းတတ်၏။ အပြစ်
တွေယင်မညာမတာ ‘ဝမ်းနင်းကရီး’ လုပ်တက်၏။

‘ဝမ်းနင်းကရီး’ ဆိုသည်မှာ လက်လွတ်စပယ် ရိုက်နှက်
ခြင်း။

မာမူနီကြေးမပေးသူကို အလုပ်ခွင်မှာသာမက နေထိုင်သည့်
ဘိစင်ခေါ် အိပ်ဆောင်အတွင်း စားသောက် နေထိုင်ပုံကို
မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ပြီး အပြစ်အမျိုးမျိုးရှာ၍ ဝမ်းနင်း
ကရီး လုပ်ကြသည်။

သက်ဆိုင်ရာ ထောင်မှူးများကို တိုင်ခွင့်ရှိသည်။ သို့သော်
အကြောင်းမထူး အရာမထင်ရုံမက အသျှိုးဖွဲ့ခြင်းကိုခံရသည်။
ခေရဘယ်ရှိမှာပဲ၊ ကွင်းကြား၊ ကွင်းနီနှင့် ထောင်မှူး ဆိုတာက

၂၂၀ ❀ ကျော်မြသန်း

မူလင်းတူဘူးဆို၊ ကွင်းကြားကွင်းနီတို့ ရသမျှ မာမူနီကြေးကို ထောင်မှူးလည်း အချိုးကျ ရသည်ပ။

တနေ့ သိန်းငွေ အပူရှပ်ပြီးဖျားသည်၊ ကွင်းနီ ကိုပြားကြီးကို ခေယယ တောင်းပန်ပြီး အလုပ်ခွင်မှတစ်ရက်သာ နားခွင့် တောင်းခဲ့ရာ ကိုပြားကြီးက မာမူနီကြေး စကား ပြောလာသည်။

‘ကျွန်တော် အလုပ်မဆင်းချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုပြားရာ၊ တတယ်ကို ဖျားနေကိုပါ။ နက်ဖြန်ကျယ် အဖျားမသတ် သာတောင် ကျွန်တော် အလုပ်ဆင်းပါ့မယ်’

‘ဟေ့ ကောင် သိန်းငွေ ပတ်ချဲ့နပ်ချဲ့ လာပြောမနေနဲ့၊ မာမူနီကြေးမပေးနိုင်လျှင် အလုပ်ဆင်းရမယ် ခါပဲ’

‘ကျွန်တော် ပိုက်ဆံမလွယ်သေးလို့ပါ ကိုပြားကြီးရယ်၊ လွယ်တဲ့အခါ ပေးပါ့မယ်’

‘ဟေ့ ကောင် တကျွန်းမှာ နောက်မှဆိုတာ မရှိဘူးကွ၊ ရော့ပတ္တမြား ရော့နဂါးပဲ’

‘ကဲ ခါဖြင့်လဲ ပေးရမှာပေါ့ဗျာ’

သူ၏လက်သီးချက်များမှာ ကိုပြားကြီးမျက်နှာသို့ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး စွပ်ဝင်သွားရာ ကိုပြားကြီး အငိုက်မိပြီး ခဲလိုက်ရသည်။ ကိုပြားကြီးက သူ့လက်ထဲက တုတ်နှင့် ပြန်ရိုက်သော်လည်း သိန်းငွေကိုတစ်ချက်သာထိပြီး သိန်းငွေလက်ထဲ တုတ်ပါသွားသည်။

မှောက်ခိုလဲနေသည်ကိုပြားကြီးမှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်မထနိုင်တော့၊ သိန်းငွေလည်း ဝမ်းနင်းကရိုးကြီးထိ သွားရုံမက

စီလူလာထောင်က တိုက်ထဲရောက်သွားခဲ့သည်။

သိန်းငွေက ‘သူခိုးပြေးမှ ထိုးကွင်းထဲပြီး’ အာကျယ် တတ်သူမဟုတ်၊ တကျွန်းမှာ ဝိုင်းကော့တုရင် ကွင်းကြားတို့ ကွင်းနီတို့ကို လှန်သူမရှိ၊ ကွယ်ရာမှာသာ ပါးစပ်သေနတ် ပစ်ရဲကြသည်။ သိန်းငွေကတော့ လက်တွေ့။

သိန်းငွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ပို၍ထူးခြားသော အကြောင်းရပ် တစ်ခု ပြောစရာရှိသေးသည်။

ထောင်ထဲမှာဖြစ်ဖြစ် တကျွန်းမှာ ဖြစ်ဖြစ် အကျဉ်းသား မှန်သမျှ စကားစပ်မိလှည့်အခါတိုင်း ကိုယ့်ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောဖို့ ဝန်မလေးကြ၊ မပြောချင်ပါဘူးဟု ငြင်းသူမရှိ၊ တချို့အရင်းတိုင်း ပြောသည်၊ တချို့ကဖိုးဖိပြီး လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ပြောသည်၊ တချို့က အပိုဆာခါလေးများ ဖြည့်စွက်ပြီးသာသာထိုးထိုးပြောသည်၊ တစ်ယောက်မှဖြစ်ကြောင်းနှင့် တစ်ယောက်မှဖြစ်ကြောင်းကို ဖလှယ်ပြီး နားထောင်လေ့ရှိကြသည်မှာ အကျဉ်းသားတို့ သဘာဝ အလေ့အထ။

ထိုအထဲမှာ သိန်းငွေတစ်ယောက်တော့ပမာ။

သူ့အကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြော စကားစပ်မိလို့ အမေးရှိလာလည်း ခေါင်းခါသည်။

သူ့အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့သည် ဘု၍ အကြမ်းဖျင်းသိထားကြသည်မှအပ မဖြစ်ကြောင်းအပြည့်အစုံကိုမူ ဘယ်သူမှမသိကြ၊ ဖိုးသင်ပင်မသိ မေးသည်မရ။

ဖိုးသင်မေးလွန်းမ...မေးတော့ တိုတိုပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

‘လူသတ်သင့်လို့ သတ်ခဲ့တယ်ဗျာ၊ သတ်စရာလဲကျန်သေး

တယ်၊ ဒါကြောင့်ကျွန်တော် ကျွန်းကပြေးဖို့ သဘောတူခေါင်း
ညိတ်ခဲ့တာပဲ

သူ့အကြောင်းကို ထိုထက်ပိုမပြော။

သိန်းငွေကျွန်းကလွတ်ချင်သည့် ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကြောက်
စရာကောင်းသည်ဟုဆိုရမည်။ ကျွန်းပြေး ခေါင်းဆောင်ကြီး
ဖိုးသင်ကတော့ သိန်းငွေလို လူမျိုးကို ပို၍ သဘောကျလိမ့်
မည်သာ။

(တစ်ဆယ် ကိုး)

ဖိုးသင်၏ ကြိုးပမ်းချက်မှာ ရုပ်လုံးမပေါ်သေးသော်လည်း
ကောက်ကြောင်း ထင်လာပြီဟုဆိုရမည်။ လှေရဖွဲ့မှာ သေချာ
သလောက် အနေအထားရှိနေပြီ။ လိုနေသည်ကငွေ၊ တောင်း
သည့်ငွေက သူတို့နိုင်သည့်အားနှင့်မမျှ။ ငွေရှာဖို့အတွက် သူတို့
လေးယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တိုင်ပင်ရသည်။ ရိုးရိုးငွေစု
ငိုတော့ နောက်ထပ်နှစ်နှင့်ချီပြီး ကြာလိမ့်မည်။

ဝီကြားထဲ ရှိသည့် ငွေကလေး ပွန်းပဲ ဖြိုပြယ်နာက ဖောက်
ခင်လာပြန်သည်။

ပို့ဗလဲယားနှင့်ရန်ကုန်ကိုကူးသန်းနေသည့် အက်(စ်)အက်(စ်)မဟာရာဂျာ သင်္ဘော ဆိက်ကပ်လာတိုင်း မြန်မာပြည် အကျဉ်းသားအသစ်များပါလာသည်။ သူတို့မှလလုပ်ကိုင်သော လမ်းဖောက်၊ သစ်ခတ်အလုပ်ခွင်တွင် နောက်ထပ် ရောက်လာ သည့်အကျဉ်းသားများနှင့် အစားထိုးပြီးလူဟောင်းတချို့ကို 'မြောက်အင်ဒမန်ကျွန်းရှိ သစ်တောဌာန'နှင့် 'ပီးနစ်ပင်လယ် ကွေ့'ရှိ သင်္ဘောကျင်း'သို့ပို့ မည်ဟု သတ်မှတ်ထွက်လာသည်။ ထိုသတင်းကြောင့် ဖိုးသင်တို့အကြီးအကျယ် ဦးနှောက် ခြောက်သွားရသည်။ သစ်တောဌာနနှင့် သင်္ဘောကျင်းကိုသာ ပို့လိုက်ရင်သူတို့အစီအစဉ်တွေ အားလုံးပျက်တော့မည်ခဲလေ သမျှ သဲရေကျဖြစ်ရချေတော့မည်။

ပို့သည့် စာရင်းထဲပါပြီးမှ မလိုက်ချင်လို့မရ၊ စောစော ကတည်းက စာရင်းမပါအောင် လုပ်ရမည်။

'ကျွန်တော်တို့ကို စာရင်းထဲ မထည့်ပါနှင့်'ဟု ပါးစပ်က အသနားခံလိုမရ။

တကျွန်းထုံးစံနှင့်အညီလုပ်ရသည်။

မာမူနီကြေး
မစို့မပို့ပေးလို့တော့မရ၊ သူတို့တောင်းသလို ပေးရမည်။ သည်လိုကိစ္စမျိုးတွင် လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့တောင်းရိုးမရှိ၊ အ နည်းဆုံးဒင်္ဂါးဆယ်ငါးပြားတော့အဆင်သင့်ရှိရမည်။ ဘယ်သူ

သူကိုစာရင်းထဲထည့်မည်မည်ဆိုသည်မှာဂွင်းကြားဂွင်း ကိုအပေါ်တည်သည်။ သူတို့စာရင်းပေးသည့်အတိုင်း အထက် ကလက်ခံမည်မို့ သူတို့နှင့်စောစောစီးစီး လက်ဝါးရိုက်ထားရ သည်။

ထိုအတွင်း သတင်းတစ်ခု ထပ်ထွက်လာသည်။ 'တကျွန်းကနေထွက်မပြေးပါဟုကိုယ်တိုင်ခံဝန်ပေးသူများ ကိုကိတ္တံ(အကျဉ်းသား)မဟုတ်ပဲဖရီး(လူလွတ်)အဖြစ်နေထိုင် နိုင်ပေးပြီးသစ်တောဌာနနှင့်သင်္ဘောကျင်းတွင် လခစားများ အဖြစ် ခန့်ထားပေးမည်။ ဖရီးအဖြစ် နေထိုင်လိုသူများ ထံမှ သောက်လွှာခေါ်မည်ဟူသော သတင်းဖြစ်သည်။

ပထမထွက်လာသည့် သတင်းထက် စုတိယ ထွက်လာသည့် သတင်းကသူတို့ ရင်တုန်နေရသည်။ သက်သာခွင့်ရစေခဲ့သည်။ သို့သော်စိတ်နှလုံးစူးစူးချပြီး ရင်အေးအေးမနေနိုင်၊ သူ တို့လိုသည့် ဦးရေနှင့်လျှောက်ထားသူဦးရေမကိုက်လျှင် ချော မည်မှာသေချာသည်။ မည်သည့်သတင်းသေချာမည်ကိုနားတ ချင့်ခွင့်ရှိနေရသည်။

တမနက်တန်းစီချိန်တွင်ပန်ချာပီထောင်မှူးကကျွန်းမင်းကြီး နှင့်နို့ဖတ်ပြုပြီးသူ ဆီကိုချက်ချင်းစာရင်းပေးကြဖို့တောင်းခဲ့ သည်။ စုတိယသတင်းကအမှန်ဖြစ်သွားသည်။ စိတ်လုံးလုံးမအေးနိုင် သေး။ စာရင်းပေးသူများပါစေဟု ကြိတ်ပြီး ဆုတောင်း နေရ သည်။

သစ်တောဌာနနှင့်သင်္ဘောကျင်း'တွင် အလုပ်လုပ်မည့်သူ များအတွက်ပေးသည့် အခွင့်အရေးမှာ....

အကျဉ်းသားအဖြစ်က လွတ်လပ်ခွင့်ပေးမည်။ သို့သော်က
ကျန်းမာပဲနေထိုင်ရမည်။

အလုပ်ကြပ်များအတွက် လစာငွေမှာ ၁၅-ကျပ်၊
ရိုးရိုးအလုပ်သမားအတွက် လစာငွေမှာ ၁၂-ကျပ်၊
နေထိုင်ရန်အိမ်နှင့် အလုပ်ခွင်ဝတ်စုံကို အစမဲ့ပေးမည်။
အလုပ်ချိန်မှာတစ်နေ့(၁၀)နာရီ (ထမင်းစားချိန် ၁ နာရီ
မပါ။)

တစ်ပတ်လျှင်တစ်ရက်ရမည့် ရက်အားတွင် မိမိတို့ ကိုယ်ပိုင်
အလုပ်များကိုလုပ်နိုင်သည်။ ရက်အားတွင်အလုပ်ခွင်ဆင်းရလျှင်
လစာအချိုးကျအပြင်အချိန်ပိုကြေးပါခံစားခွင့်ပြုမည်။

သားမယားအိမ်ထောင်စုခေါ်အားနိုင်သည်။ သားမယား
အိမ်ထောင်စုရောက်လာလျှင်တစ်လ၄-ကျပ်အပိုကြေးခံစားခွင့်
ပြုမည်။

ရက်တရက်အမြင်တွင်သူတို့ ပေးသည့်အခွင့်အရေးမှာအပြစ်
မြင်စရာမထင်။ တကယ်တော့တကျန်းရောက် အကျဉ်းသားများ
မှာအူတို လက်ခပ်ထဲက ရေသွန်လိုသွန်မှောက်လိုမှောက် လုပ်
နိုင်သည်။ ထားရာနေစေရာသွားရမည်။ သူ့ကို ပြုသမျှ နုရမည်
သည်လိုအနေအထားရှိသူတွေကိုသို့ကလိုအခွင့်အရေးတွေ ပေး
သည်မှာလိုတာထက်ပိုသည်ဟု ပြောမည်ဆိုကပြောနိုင်သည်။

စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် ဆန်းစစ်ကြည့်လျှင်မပိုပါ။ သူတို့ တာ
ဝန်ယူပြီးကျွေးမွေးရမည့်အကျဉ်းသားများကို တာဝန်ယူ
ကျွေးမွေးပဲကိုယ်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ပြီး ကိုယ့်တာကိုယ် စားစေ
ခြင်းသာဖြစ်၏။ တကျန်းလိုနေရာမျိုးမှာအလုပ်လုပ်ဖို့ အကျဉ်း

မဟုတ်သူအလုပ်သမားများခေါ်ကြည့်ပါ။ သူတို့ ပေး
သောစာထက်သုံးဆပိုပေး ခဲ့ မည်သူမှလောရောက်လုပ်ကိုင်
မည်မဟုတ်သလိုတစ်နေ့(၁၀)နာရီ အလုပ်ချိန်မျိုးလည်း
ရှိရမည်မဟုတ်ပါ။ အလုပ်ချိန်(၁၀)နာရီထဲမှာထမင်းစား
ခင်းပင်ထည့်မပေး၊ တစ်နေ့၀ါးမူးပဲရသည်ထားဦး၊ တစ်နာရီ
အားခမှာ တစ်ပင်မပြည့်၊ ခိုင်းသည့်နေရာတွင်မူ အချိန်
ပြည့် လုပ်အားအပြည့် ခိုင်းသည်။

တကျန်းသို့သားမယားတွေ ခေါ်ခွင့်ပြုသည်ကို သဘော
ကောင်းလှချည့်ဟုမထင်လိုက်ပါနှင့်။ တကျန်းကထွက်မပြေး နိုင်
အောင် ချည်တိုင်ရိုက်ပေးလိုက်ခြင်းပါ။ ပြီး 'ကိုတ္တီ' မဟုတ်ဘဲ
ဆိုသော နာမည်လေးပါ တပ်ပေးလိုက်သေးသည်။

အားလှည့်ပြီးပါးရိုက်ခမင့်ပါးရိုက်ခံရသူကအရိုက်ခံရမှန်း
အောင်ရိုက်တတ်သည့်မှာ နယ်ချဲ့သမားတို့၏ ပရိယာယ်
ပင်၀သော လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတစ်ခုဟု ဆိုရမည်ပါတည်း။

သားဘိခံတော့။

အသိအတိမ်အနက်သည်ကျန်းရောက်အကျဉ်းသားများမှာ
၏လှည့်ကွက်ကိုမမြင်ကြ။ ပိုက်ကွန်ထဲသို့ အတင်းထိုးဝင်
ကြသည့်၀ါးသလောက်၀ါးအုပ်များ သဖွယ်အလှအယက်
ပေးပေးကြသည်။

'ဖရီး'ဟူသောဆွယ်လုံးနှင့်လစာငွေ ၁၂-ကျပ် ဟူသော
သုံးက သူတို့ ဘဝင်ကို ခိုက်သွားစေခဲ့သည်။ ကိုတ္တီပဲခေါ်
ဖရီးပဲခေါ်ခေါ် တကျန်းခြေခပေါ်မှာပဲ နေရပါလား
သည်ကိုပင် သူတို့ မမြင်စွမ်းနိုင် ရှိကြသည်။

စာရင်းပေးသည့်ဦးရေကိုကြည့်၍ ဖိုးသင်တို့ ခေါင်းစီးသူများရသည်။ သို့စေကာမူ အေးကြီးနှင့်စိန်ကုလားတို့ စာပေးသည့်အထဲပါ သွားသည့်အတွက်တော့စိတ်မကောင်း။ သူနှစ်ယောက် ပြန်လည်လက်တွဲလာလိမ့်မည်ဟု ဖိုးသင်က လင့်သားဆဲ ရှိသည်။

သတင်းကြားကြားချင်းအေးကြီးကိုတွေ့ပြီးတားသေးသော မရအေးကြီးတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့ အစီအစဉ်နှင့်အညီ လှေရဖွဲ့ အခွင့်အရေးမှာ 'ဗို' ဝီးနစ်သင်္ဘောကျင်းတွင် အခြေအနေပေးသည်။ သင်္ဘောကျင်းမှာ ပင်လယ်ကွေ့တွင် သည့်အပြင် ပိုဗလဲယားလောက် အစောင့်အနေ မထူထပ် ပြေးလမ်းပိုကောင်းသည်ဟု အေးကြီးက သူ့စိတ်ကူးနှင့် တွေးပြသည်။

ရုတ်တရက် ဖိုးသင် နဝေတိမ်တောင်ဖြစ်မိရသည်။ မတော်ပူပေးဘဲ နေရာကို စိတ်ကူးနှင့် တွက်ပြောသည်ကို ပြန်စားမိတော့မှ တိုက်အစီအစဉ်ကိုသာ ခေါင်းထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ပြန်တည်လိုက်ရသည်။

အေးကြီးတို့နှစ်ယောက် အပြီးအပိုင် လက်တွဲဖြုတ်သွားပြီမို့ လူထပ်ရှာရမည်။ လေးယောက်အားက နည်းသည့် တစ်ယောက်က ပဲ့ ကိုင်သျှင် လှော်အားသုံးယောက်ပဲ ရှိမည်။

အားနည်းလှိတော့မဖြစ် ခြောက်ယောက်မဟုတ်တောင် နှစ်ယောက်ဆိုမှ ပိုကောင်းမည်။ သူတို့ကိစ္စကိုလည်း အချိန်မရှိမဖြစ်တော့။ တက်သုတ်နှင့်ရတော့မည်။

ငွေရှာရေးပြဿနာမှာ မျက်စိမလည်ဘဲ လမ်းစပျောက်သူ
လိုဖြစ်နေသည်။ သောင်မတင်ရေးကျ တိုးလိုးတန်းလန်းနှင့်
အဆုံးအဖြတ်မရရှိခဲ့ရာမှ ငုတ်တုတ်သိန်းငွေက အကြံဘစ်ခုပြု
လာသည်။ သူပေးသည့် အကြံဉာဏ်ကို နားထောင်နေရသူ
ဖိုးသင်မှာ ရင်ထိတ်သဲဖို့ဖြစ်သွားပြီး အားနာ ပါးနာသော်မှ
သဘောမထားနိုင်ဘဲ သူ့ခေါင်းကို သွက်သွက်ကြီး ခါပစ်
လိုက်သည်။

ထိုနေ့ကခိုင်းမှာ ဖေစိန်လည်းပါသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ လိန်းငွေက သူ့အမှုအကျင့်ကိုဖျောက်ပစ်
လိုက်ပြီး စကားတော်တော်များများပြောလာသည်။

‘ကိုဖိုးသင်က ကျွန်တော် ကိုမယ့်ဘူးဆင်တယ်’

‘မယ့်လို့မဟုတ်ပါဘူး သိန်းငွေရာ၊ မတော်တဆ ခြေချော်
လက်ချော်ဖြစ်သွားရင် တို့အစီအစဉ်တစ်ခုလုံး ကမောက်ကမ
ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါ’

‘ကျွန်တော်က သာပြီးမလုပ်ချင်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့်
ဒီအကြောင်းလေသံတောင်မဟုတ်ဘူး၊ အခုဟာက ဆင်ပြောင်
ကြီးအမြီးကျမှတစ်ခုမလို ဖြစ်နေလို့’

ဖေစိန်က စကားဝင်ထောက်လိုက်သည်။

‘နေဦး ဦးလေးသင် ကိုသိန်းငွေက အကြောင်းအခံမရှိဘဲ
ပြောမှာတော့မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ကိုသိန်းငွေကြီးကလဲ
အကျိုးအကြောင်း စုံလင်အောင် ဆက်ပြောဦးဗျာ၊ ခါမှ
ကျွန်တော်တို့လဲ လုပ်သင့်မလုပ်သင့် ချင့်ချိန်နိုင်တာပေါ့’

လူရာဖို့ ကိစ္စအတွက် ဖေစိန်ကို တာဝန်ပေးလိုက်ပြီး
အတွက် ငွေရဖို့ကိစ္စကို သူ့ဘိုသုံးယောက်သား အပူအ
ခေါင်းချင်းဆိုင်ရသည်။ သုံးယောက်ဆိုပေမယ့် ဖိုးသင်နှင့်
ခင်တို့နှစ်ယောက်သာ နည်းလမ်းအသွယ်သွယ်ကို ပြောကြ
ကြ စဉ်းစားကြရသည်။ သိန်းငွေက ထူးစံအတိုင်း ငုတ်တု
နောက်ထပ် ငွေနှစ်ရာလောက်ရရင် အစီအစဉ်ကိုအပြီးသ
နီးစပ်မည်။ နှစ်ရာမရသည့်အဆုံး တစ်ရာငါးဆယ်လောက်
တော့ မရမဖြစ် ရမဖြစ်မည်။ ဆယ်ဂဏန်းရှာဖို့ ဖြစ်နိုင်
လည်း ရာဂဏန်းအထိရှာဖို့မှာမူ မလွယ်။

ဖေစိန်အဆိုကို ထွန်းခင်ကပါ ထောက်ခံလာသည်။

‘အေးကဲ့ ဖေစိန်ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ တို့မှာ အကျပ်အတည်းတွေ့နေပြီမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ အကျိုးအကြောင်း အပြည့်အစုံ သိရရင် ဖေစိန် ပြောသလို လုပ်သင့်မလုပ်သင့် ဆုံးဖြတ်ရတာပေါ့၊ ကဲ...သိန်းငွေကြီးပြောကွာ’

‘အေးလေ အကြောင်းရှိလာမှတော့ ပြောရတော့မှာပေါ့ကွာ ကိုဖိုးသင်ကြီးကော မင်း ဘိုနှစ်ယောက်ကော နှုတ်လို့ပေးတော့ အရေးကြီးတယ်နော်’

သုံးယောက်စလုံး ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

ဒါပေမယ့် သိန်းငွေထံက နောက်ထပ်စကားသိထွက်မလာ၊ မှန်တေတေမျက်နှာထားနှင့် ပင်လယ်ပြင်ဘက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့အမူအကျင့်က သည်သူ့ပင် ရှိတတ်သည်မို့ သူတို့ သုံးယောက်မှာ သည်းခံပြီးနားစွင့်နေရသည်။

ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာသည့် လေမှာ ညည်းညည်းသက်ခရိုစေကာမူ သူတို့အတွက် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်၊ ခတ်ကြမ်းကြမ်းတိုက်လာသည့်လေအရှိန်ကို အုန်းလက်များက ဖင်းယူသိမ် ဆည်းထားသည်။ သူတို့ ထိုင်နေရာသို့ ရောက်သည့်အခါ လေရှိန်ပျော့နေပြီ။

သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ သူတို့ဘက်သို့ သိန်ငွေ မျက်နှာပြန်မူလာသည်။

‘ကျွန်တော်က အရော်အစားသမားဗျ’ အရင်းမရှိအဖျားမရှိ တု်းတိတိ စကားစလိုက်သဖြင့် သူ့ဘာဆိုလိုသည်ကို သူတို့မရိပ်မိကြသေး။

‘ဆယ့်ရှစ်နှစ်သားကစပြီးဖဲရိုက်လာတာအမှုဖြစ်ပြီးထောင်ထဲရောက်တဲ့အထိပဲ ကျွန်တော် သက်တမ်းမှာဖဲကစားတာကလဲ့လဲ့ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ခဲ့ဖူးဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်သားကမာရွတ်မှာ မွေးတာ၊ အခုတကျွန်းရောက်တာလဲ ဖဲရိုင်းက ဖဲဖြစ်တဲ့ လူသတ်မှုကြောင့်ပဲ၊ အမှုအကြောင်းတွေ ဘာတွေဟော့ ထားပါတော့ဗျာ’

သူတို့သုံးယောက်ကစူးစူးစိုက်စိုက် နားထောင်နေကြသည်။ အားနည်းပြီး တု်းတိတေ နေတတ်သည့်သိန်းငွေ ကရားရေလွတ်သလိုပြောလာသည့်အကြောင်းအရာမှာ သူတို့အတွက် အားသင့်စရာဖြစ်ရသည်။

‘ပထမတော့ ဝါသနာပွါလို့ ရိုးရိုးကစားတာပဲ၊ နောက်တော့အတွေ့အကြုံကလဲ သင်လာတယ်၊ ဖဲလိမ်ဝိဇ္ဇာနဲ့လဲတွဲမိတယ်၊ ဖဲကိုနည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ လိမ်ပြီးရိုက်တတ်လာတယ်၊ တချို့ကကိုယ့်ဖဲထုပ်နဲ့မလိမ်တတ်တယ်၊ လက်ထိပ်က ဖဲချိုးမယ့်အတွက် မှ အလုပ်ဖြစ်တယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလို ကံစားသမားထက် သာတယ်ပေါ့ဗျာ၊ ယူချင်တဲ့ဖဲထုပ် ယူလာ၊ ချိုးတတ်အတွဲလဲ မလိုဘူး၊ တစ်ကိုယ်တော်ပဲ၊ ဖဲသုံးလက်သွားပြီး

ရင် ကျွန်တော် ဆင်ကွက်ထဲ သေချာပေါက်ဝင်ရမယ်လို့ အာမခံနိုင်တယ်။ ကိုးမီး၊ ဗန်လပ် ဘူကြီး ကြိုက်တာကစား ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်နည်းကို အတော် ကမ္ဘာရင့်တဲ့ ဖဲစိတ် မဟုတ်ရင် ဘယ်လိုမှမရိပ်မိနိုင်ဘူး။ ဟောဒီတကျွန်းမှာ ဖဲစိတ် တွေဒီလောက်ပေါပေမယ့် ကျွန်တော်အနားတောင်မသိခဲ့ဘူး။ ဒါကတော့ ကျွန်တော်ပါအရေးပေပါလာတာလို့ ဖဲကစား ဝိုက်ဆံရွာပေးမယ်။ ထိုးငှားလောက်နဲ့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ဝိုက် ကိုင်နိုင်မှဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ယုံရင် ကျုပ်ကိုစုထားတဲ့ ငွေပေး ပေး၊ ကျွန်တော်တို့လိုချင်တဲ့ ငွေရဖို့ကတော့ ဝိုင်းပေပါမှာတည်း လိမ့်မိတ်။ ဝိုင်းကောင်းရင် တစ်ဝိုင်းတည်း အလုပ်ဖြစ်မယ်။ မကောင်းရင်တော့ လေးငါးဝိုင်းဆက်ရမယ်။

အမှုဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို မပြောဘဲ သူဖဲလိမ့်ရိုက်သည့်အကြောင်းကိုသာပြောပြီး စကားကို အဆုံး သတ်လိုက်သည်။ သူတို့ သုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်လှမ်းကြည့်ပြီး ငြိမ်နေကြသလို ဖိုးသင်ကတွေ့တော့ ဖိုက်ဖိုက်စဉ်းစားနေသည်။

လုပ်သင့်မလုပ်သင့် အဆုံးအဖြတ်ပြုရန်မှာ မလွယ်။
'ကဲ...ကျွန်တော် သွားဦးမယ်။ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားပြော ပေါ့ဗျား။'

သိန်းငွေက ပြောပြောဆိုဆိုထသွားသည်။
သူတို့ သုံးယောက်မှာ သိန်းငွေပြောသွားသည်ကို ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ဖေစိန်နှင့်ထွန်းခင်က သဘောမတူ သည်။ ဖိုးသင်က ဝေခွံမရ ဖြစ်နေသည်။

အဆုံးအဖြတ်မရ။
'ဆက်ပြီး စဉ်းစားရသေးတာပေါ့ကွာ' ဖိုးသင် စကား အဆုံးသတ်ပြီး လူစုခွဲလိုက်ကြသည်။

သော ပြဿနာကြောင့် အုပ်စုကြီးကြပ် အလုပ်ကိုမရ၊ ရိုးရိုး အလုပ်သမားအဖြစ်သာနေရသည်။

သူတို့လေးယောက်စလုံး လမ်းဖောက် လုပ်ငန်းခွင်တွင် လုပ်ကိုင်နေရာမှ စားကျက်မြေ ရှင်းလင်းရေးဘက်သို့ အလုပ် ပြောင်းခဲ့ရသည်။ စားကျက်မြေရှင်းလင်းရေးအလုပ်မှာ လမ်းဖောက်လုပ်ငန်းထက်သက်သာသယောင်ရှိသော်လည်းထောင် မှူးများကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ခိုင်းနေသောကြောင့်မသက်သာ။

ပိုဗလဲယား ဆိပ်ကမ်းဝန်းကျင်ရှိ စားကျက် မြေများမှာ နဂိုမူလကချုံနှယ်ပိတ်ပေါင်းများထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ပေါက် နေသော နေရာဖြစ်၏။ သူတို့တကျွန်းသို့ မရောက်ခင် အိန္ဒိယ အကျဉ်းသားများ ရှင်းလင်းခဲ့သဖြင့် ချုံနှယ်ပိတ်ပေါင်းများ ပျောက်ပြီး စိမ်းလန်းစိုပြည်သော စားကျက်မြေကြီးဖြစ်နေပြီ မကြာသေးမီကလေးက ယင်းစားကျက်မြေကြီးမှာ မယုံ ကြည်နိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် ပျက်စီး သွားခဲ့သည်။

ကျယ်ပြန့်သော စားကျက်မြေကြီး ပျက်စီး သွားရပုံကို ပြန်ပြောရင် ပုံပြင်ပမာ မယုံချင်စရာသို့နှယ် ရှိချေမည်။

လူတစ်ယောက်နှင့် ပန်းအိုးငယ်လေး တစ်အိုးကြောင့် ပြန်လည်၍ ရှင်းလင်းမနိုင်အောင်ပင် စားကျက်မြေကြီး ပျက် စီးသွားခဲ့ရသည်။

ပိုဗလဲယားကျွန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့လာသည့် ဒုတိယကျွန်း မင်းကြီးနှင့်အတူ ကုလားအစေခံ တစ်ယောက် ပါလာသည်။ ငွားငွားစွင့်စွင့်၊ ကားကားဝင့်ဝင့် ပွင့်နေသည့် ဓေလီယာမျိုး နှယ်ပန်းပင်တစ်ပင်ကို အစေခံလုပ်သူက တယုတယပိုက်ထွေး

(နှစ်ဆယ်)

ရွေးထားသည့်လမှာ တပို့တွဲ(သို့မဟုတ်) တပေါင်း။

ပင်လယ်ပြင် လှိုင်းအိကလေးများသာမြူးသည့် တပို့တွဲ တပေါင်းကိုသာရွေးထားရာသုံးလမပြည့်တပြည့်သာလိုတော့ သည်။ တပေါင်းမှာမှ အလုပ်မဖြစ်ရင် တန်ခူးသည် မကောင်း တန်ခူးကျော်ရင်တော့ လှိုင်းအိကလေးများကမြူးသည့်နောက် တပေါင်းကို စောင့်ပေတော့။

သိန်းငွေမှအပ သူတို့သုံးယောက်မှာအုပ်စုကြီးကြပ်သူများ ဖြစ်နေကြသဖြင့် အလုပ်ချောင်သလို အသွား အလာ အဝင် အထွက်လည်းချောင်သည်။ သိန်းငွေမှာကွင်းနီပြာကြီးနှင့် ဖြစ်ခဲ့

သယ်ယူလာသည်။

အိပ်ပန်းပင်၏ အောက်ခြေတွင် ဝိုင်းရံအံ့ဖွဲ့နေသည်မှာ ယိကရုန်းပင်များဖြစ်၏။ ဆိပ်ကမ်းအတက်တွင် ပန်းအိုး တျက်တျက် သွားသောကြောင့် ထိကရုန်းပင်များ ပြန့်ကျဲ သွားသည်။ မကြာမီ မျိုးစေ့များမှာ လေနှင့်အတူ ပြန့်လွှင့်ကုန်ရာမှ ထက်သောဆူးလွှမ်းသည့် ထိကရုန်းပင်များမှာ စားကျက်မြေကြီး တခုလုံးတွင် ရှင်သန်ချင်တိုင်းရှင်သန်ပြီး မင်းမူချင်တိုင်းမင်းမူနေတော့သည်။

မီးရှို့ ထွန်ယက်ပြီး ရှေ့ကရှင်းသွားရင် နောက်က မြတ်သိပ်တိုးပြီး ထပ်ပေါက်လာသည်။ ဆိတ်များပင်လျှင် ထိကရုန်းပင်ကို ရှောင်ကွင်းကြ၏။ သူတို့လုပ်အား အပြည့်နှင့် တစ်လကျော် ရှင်းခဲ့ရသည်အထိ ထိကရုန်းပင်များက ခုကွလှလှကြီးပေးခဲ့ ပည်။

စားကျက်မြေကြီး ရှင်းလင်းအပြီးတွင်သူတို့လေးယောက် အတွဲမှာ တစ်ယောက်ထပ်တိုးပြီး ငါးယောက် ဖြစ်လာသည်။ ထပ်တိုးလာသည့် တစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်စာမက၊ နှစ်ယောက် သုံးယောက်စာမျှ အားကိုးရမည့်သူ၊ လှိုင်းအကြော ရေအကြော၊ လှေသဘောကို ကျွမ်းဝင်သူ။

လှိုင်းအကြောနဲ့ လှေသဘောကိုနားလည်ရင် လှိုင်းကြီး လှေအောက်ဆိုတာ တကယ်မှန်တယ်ဗျ။ လှိုင်းအကြောကို နားမလည်လို့ လှေကိုဦးတိုက်ခံမိရင် ဘေးတိုက် ခခံမိရင် လှိုင်းအောက် လှေရောက်တာပဲ။ လှိုင်းအကြောကိုကြည့်ပြီးလှေသဘောကို နားလည်လို့ အခံတတ်ရင်လှေဟာ လှိုင်းပေါ်မှာ

ပြေငြိမြိမ့်ကလေးပဲ။

သူ့အပြောက သဘောကျစရာပေ။ ဖိုးသင် သဘောတွေ နေရာခွေ ပြီး သွားတွေအဖွေးသားနှင့် မျက်နှာပေါ်မှာ ပီတိလွမ်းထင်သွားသည်။

ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်ရမည့်ခရီးမှာ သူလိုလူမျိုးပါလာသည့် ဘောက် သူတို့လေးယောက်စလုံး တအားတက်သွားမချ မကတစ်အစဉ်ကို မြန်မြန်အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ တွန်းအား ပေးသည်ဆိုနယ်ရှိသွားရချေ၏။

စုဆောင်းထားသည့်ငွေများကို သိန်းငွေလက်ထဲ အပ်လိုက်သည်။

'ဒီနေ့ည ဝိုင်းကောင်းကောင်း ဘယ်အဆောင်မှာ ဖြစ်မလဲ သိချင်လို့ပါ'

'အောင်မာ မင်းက မမေးစဖူး အမေးထူးလှချည်လား'

'ကိုသိန်းငွေက မေးခိုင်းလို့ပါ'

'ဟ ဒီကောင် ဖဲတစားတာ မတွေ့ဖူးပါဘူးကွ၊ ဒီကောင် က စားချင်လို့တဲ့ လား'

'သူက ကြိတ်ပြီး ငွေစုနေတာဗျ၊ လက်ကြီးတယ်၊ ဆိုးသား လုပ်ချင်ဘူး၊ ဝိုင်းကြီးမှာမှ ခိုင်ကိုင်ချင်တာ'

'ဟုတ်လား ဒါဆိုဖြစ်တာပေါ့ကွ၊ ဒီကောင် တော်တော် ထောနေလား'

'ခိုင်ကိုင်ဖို့ရှိတယ် ပြောတာပဲဗျ၊ ဘယ်လောက်ရှိလဲ ဆို ဘာတော့ ကျွန်တော်လဲမသိဘူး'

'အေးဝိုင်းဖြစ်ရင် ငါလာခေါ်မယ်၊ သိန်းငွေကို ပြော သားလိုက်'

'ကျွန်တော်ပါ လိုက်ကြည့်မယ်နော်'

'ဘာလဲ မင်းက သူနဲ့စပ်တူလား၊ မလုပ်နဲ့နော် ကောင်လေး၊ ခိုင်းရှိတာလေး ပြုတ်သွားမယ်'

'မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူက အဖော်ခေါ်ထားလို့ပါ'

ထိုနေ့က ဝိုင်းမဖြစ်၊ နောက်တနေ့မှဝိုင်းဖြစ်သည်။

ဖေစိန်က မြမောင်ကို လိုက်ရှာပြီး အဘာဒင် ဈေးရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ခေါ်သွားသည်။

'ကဲ...ဖေစိန်လေး၊ မင်းက ငါ့ကိုလိုက်ရှာနေတယ် ဆိုတော့ ဘာအရေးကိစ္စလဲပြောစမ်း၊ ဖိုးသင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စဆိုရင် တော့ မပြောနဲ့၊ ဒီပြင်ကိစ္စဆိုရင်တော့ပြော'

'ဦးလေးသင်နဲ့ မပတ်သက်ပါဘူးဗျ၊ ကိုကြီးမြမောင်ကို မေးစရာရှိလို့ပါ'

'ဆိုစမ်း'

ဖဲကြမ်းပိုးကိုမြမောင်ကြီး ဘယ်လိုအထာရှိသည်ကို မဖော်
ကသိထားသူ့မို့ သိန်းငွေကို ကြိုတင်သတိပေး စရာများ သတိ
ပေးမှာထားသည်။

အေးပါကဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။ သိန်းငွေက အဲဒါမျိုးမှတော့ချင်
တာ

နောက်တစ်နေ့
ဖင်းစပြီး

ကဲ ကိုမြမောင်ရေ ကျွန်တော်ကတော့ ရိုးရိုး ကံတိုက်ပဲ
အဆန်းတော့မလုပ်ကြနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တောင်းပန်တယ်

မြမောင်ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ 'အိုးမဲလို့အိုပွင့်'
ပမာ စကားသို့နှယ် သူတို့ကလည်း ပြင်ဆင်ထားပေသကဲ့။

'သိန်းငွေမင်းစကား တင်စီးတယ်ကွာ'
'ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး

ကစားရအောင်လို့ပါ'
ကဲ ထားပါကွာ၊ ကြို ထိုး ကြိုက်ခဲ မဟုတ်သား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ကဲ သွားမယ်၊ ဖဲကျပြီးရင် ထပ်မထိုးနဲ့'
ဖဲထုပ်က မြမောင်တို့ဖဲထုပ်၊ လက်ထိပ်ချိုးက မြမောင်

ဖဲထုပ်ကို ပွတ်သတ်ကြည့်လိုက်ကတည်းက သိန်းငွေ သိသည်
အထာပေးထားသည့် ဖဲထုပ်၊ ရှိပါစေ သိန်းငွေကမမူ၊ မသိ

ကျိုးကျွန် နေလိုက်သည်။
ငါးလက်သွားပြီးသည်အထိ အလျော်နှင့် အစား မ

အလျော်များသည်၊ ခြောက်လက်ကစပြီး အလျော် ငြိမ်ပြီး
အစားထွက်သာသည်။

အစားထွက်သော်လည်း ခိုင်ဖဲက တစ်ဝက်ထက် ပိုမတက်၊
တစ်ဝက်ထက် ပိုမတက်ဆိုသည်မှာ ငါးပေါက် အထက်
ကျော်၊

မြမောင် ချွေးပေါက်စို့လာသည်။ အထိုးရမ်းလာသည်။
ငါးပေါက်မကျော်ဘဲ စားလှည့် များသည်ကို မချင့်မရဲ

ဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။ ပါးစပ်က ပူစိပူစိ၊ တဖျစ်တောက်တောက်
ဖြစ်နေသည်။

အလှည့်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ပြီးသည့်အခါ ခိုင်ပြန်လျော်
ငယ် လေးလက် လွတ်ပေးပြီး ငါးလက်တွင် သိန်းငွေ ပြန်

လိုက်သည်။ နောက်ထပ် ခြောက်လက်လောက် သွားအပြီး
ကိုင် 'ဘာရားဘာဂျီးဟိုး' သံနှင့် အတူ ဝိုင်း သိမ်း လိုက်

သည်။
၁၂ နာရီထိုးပြီ၊ ကွင်းနီပေးဆားသည့် ပါမစ်က ၁၂နာရီ

ကုန်သွား၊
ဝိုင်းသိမ်းစာရင်းရှင်းသည့်အခါ သိန်းငွေ လေးဆယ်ကျော်

ကိုင်ပေါ်သည်။
မချင့်မရဲ ဖြစ်နေသူ မြမောင်က နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်

ပြန်ချိန်းသည်။
'နေ့လယ်တော့ မလုပ်နဲ့ဗျာ၊ ညဘက် ဆက်ချင်ဆက်'
'ညဘက်က အလင်းရောင် အားမရဘူးကွ၊ ပြီးတော့

ဘာရားဘာဂျားထက်လို့ ကျော်လို့မရတာ နေ့ပဲကောင်းတယ်'

'နေရာ အတွက်ရော ပြဿနာ မပေါ်ဖို့ကော ခင်ဗျား
တာဝန်ယူမလား'

'ယူမယ်လေကွာ၊ မင်းလဲထည့်ပေး!'

'ခင်ဗျားက အကောက်လဲ ကောက်သေးတယ်ဗျာ၊ ထည့်

လို့ ထည့်ရဦးမယ်ဆိုတော့'

'နောက်က ပိုပေးရတယ်ကွ'

'မနက်ဖြန် မနက် ဖေစိန်ကို နေရာပြောလိုက်'

* * *

မနက်ပိုင်း အလုပ်ခွင်မှာ ဖေစိန်နှင့် ဖိုးသင်တို့ စကား
လက်ဆုံကျကြသည်။ ဖေစိန်က အားရပါးရ အပြောသဘော၊
ဖိုးသင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နားထောင်သမား၊ နှစ်ယောက်
လုံး အပြုံးကိုယ်စီနှင့်။

ဖေစိန်က သိန်းငွေအပေါ် သံသယ မထင်ဘဲ ပုံအော့၍
ယုံလိုက်သော်လည်း ဖိုးသင်ကမူ သံသယ မစင်၊ ပုံအော့၍
မယုံနိုင်သေး၊ စိတ် တစ် ထင့် ထင့် ဖြစ်နေဆဲ၊ မြမောင်တို့က
ဖွဲ့ချိုးကပ်နေသူတွေ၊ ကြွေတစ်လက် ကြက်တစ်ခုနှင့်စကားလည်း

ရှိသည်။ ဒါပေမယ့် အများသဘောတူပြီး ကိစ္စမို့ သံသယစကား မဆို၊ ဖေစိန်ကိုသာ ဂရုစိုက်ဖို့မှာရသည်။ သိန်းငွေတစ်ယောက် တည်း မလွှတ်ဖို့ သတ်ပေးရသည်။

လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထဲက လှမ်းခေါ်လိုက်သည့် မြမောင် အသံကြောင့် ဖေစိန် ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

‘ဖေစိန်လေး လာပါဦးကွ၊ ကဲ ထိုင်၊ သိန်းငွေ ဖဲကစား တာ တော်တော်လျှင်ပါလားကွ၊ ဒီကောင် ရိုးရိုးမှ ဟုတ်လား’

‘ကိုကြီးမြမောင်က ကျွန်တော် မေးရတယ်လို့’

‘မင်းက တို့ထက် ပိုသိမလားလို့ပါ’

‘ကျွန်တော်က ဘာသိမှာလဲ၊ ဒီလိုဆို ကျွန်တော် မလိုဘဲ ခွဲတော့ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ပဲ’

‘မင်းက တိုရန်ကော၊ တို့လဲ သေသေချာချာ ကြည့်ဟာ ပါပဲ၊ မသင်္ကာစရာတော့ မတွေ့ပါဘူး၊ လူမိုက် ကံကောင်း နေမှာပါ’

ဖေစိန်က မျက်နှာ မပျက်အောင် မနည်းထိန်းပြီး ဣန္ဒြေ ဆောင်နေရသည်။ ပြီးတော့မှ ဟန်ကိုယ်ဖို့ စကား ဆိုလိုက် သည်။

‘ကိုကြီးမြမောင်တို့ စိတ်မထင်ယင် ဒီနေ့ချိန်းထားတဲ့မိန်းမ မျက်လိုက်ပေါ့ဗျာ၊ တော်ကြာ ကျွန်တော်ပါ ကြားကမကောင်း တူး’

‘မင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဒီကောင် စကားတာ ကံဘိုက် ဆို ပြီးတာပေါ့၊ ထမင်းစားပြီး မင်းပဲ ခေါ်ခဲကွာ’

သူတို့ နေထိုင်ကြသည်မှာ ဘီစင်ခေါ် အိပ်အောင်တစ်ခုစီ၊ ခုဟာက မြမောင်တို့ အိပ်အောင်မှာ သွားကစားရခြင်း ဖြစ် သည်။ ဖေစိန်က မြမောင် ပြောသည်များကို ပြန်ပြောသည့် အခါ မရယ်စမ်း ထူးထူးခြားခြား အရယ်ထူးသည့် သိန်းငွေ က ဟားတိုက် ရယ်လိုက်သည်။

‘ငါက ဖဲလိမ့်မိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ဖဲလှည့်မိုက်တာပဲ၊ ဒီကောင်တွေ မိချိမ့်မိပါဘူးကွ၊ စိတ်ချစမ်းပါ’

‘ကိုကြီး မြမောင်ကတော့ သံသယ ရှိပုံရတယ်ဗျာ’

‘ဗီမှာ ဖေစိန်၊ ငါ့ပေးမယ်၊ ဒီကောင်တွေက ဖဲလိပ် ဘာ၊ သူတို့ဖဲထုပ်က လုပ် ဖဲထုပ်၊ လက်ထိပ်က ဘယ်သူချိုး သလဲမြမောင်ချိုးတယ်၊ ငါကသူတို့ဖဲထုပ်နဲ့ကစားပြီး လှည့်တာ ကွ၊ သူတို့ကပညာမပါဘူး၊ ငါကပညာပါတယ်၊ ဒီနေ့ တို့ သွားဘူး၊ မင်းလဲ ရှောင်နေလိုက်၊ ဒီကောင်တွေ လိုက်လာ လိမ့်မယ်၊ ငါတို့က သိပ်ကစားချင်တဲ့ပုံ မပြရဘူးကွ’

သိန်းငွေ ပြောသည်အတိုင်း အချိန်တန်တော့ မြမောင် ပေါက်ချလာသည်။ ဖေစိန်ကိုရှာပြီးမှ သိန်းငွေဆီ ရောက် သာသည်။

‘ဘယ်လိုလဲကွ သိန်းငွေရ’

‘ခင်ဗျားတို့က ပေါက်ကရ ပြောတော့ ကစားချင်စိတ် မရှိတော့ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့အိပ်ဆောင်မှာ ခင်ဗျားတို့ ဖဲထုပ်နဲ့ လာကစားတာတောင် ဟိုပြော သည်ပြော ဆိုတော့’

‘ငါက ဖေစိန်လေးကို နောက်ပြောလိုက်တာပါ၊ မင်းကလဲ ပါးစပ်ကို ပငြိမ်ဘူး’

‘တော်ကြာ ပြဿနာတွေဖြစ်ရင် ကြားက ကျွန်တော်ပါ မကောင်းဖြစ်မှာမို့ ပြန်ပြောရတာဗျ’

‘ကဲ လိုက်မယ်မဟုတ်လား’

‘အေးလေဗျာ လိုက်ရတာပေါ့၊ အချင်းချင်းတွေ ပြဿနာ တော့မရှာနဲ့နော်’

ထိုနေ့ကဝိုင်းမှာ ဝိုင်းသက်ရှည်သည်။ သိန်းငွေကစားလှည့် နှင့်ရော်လှည့်မျှပေးပြီးကစားခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင်ဝိုင်းသိမ်း သည့်အခါ ငွေခြောက်ဆယ်ကျော် အနိုင်စာရင်း ပေါ်သည်။

နောက်ထပ် သုံးဝိုင်းဆက်ပြီးသည့်အခါ ဘုတို့လိုငွေရလာ သည်။ သိန်းငွေ ကစားပုံ ဖဲလှည့်ပုံ ပီရိသေသပ်လွန်းသော ကြောင့် ဘာပြဿနာမှ မပေါ်ခဲ့၊ မြမောင်ကတော့ မချင်မမဲ တဖျစ်တောက်တောက် ပြောမပြီး ဖြစ်နေသည်။ နောက်ပိုင်း တွင် သိန်းငွေက ဝိုင်မကိုင်၊ အချိန်မပျက်အောင် ထိုးသားအဖြစ် သုံးလေးဝိုင်းဆက်ကစားပြီး ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဖိုးသင်က သိန်းငွေကို ထိုင်ရှိခိုးမတတ် ဖြစ်နေသည်။

သိန်းငွေကတော့ သူ့မူဟန်အတိုင်း မထု တက်သေး၊ ခေ စိန်က ဆက်ကစားဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ သိန်းငွေ ကခေါင်းခဲ သည်။ အကြောင်းတို့မေးတော့ မပြော၊ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

ဖဲနှင့် ဒီလောက် ကျွမ်းဝင်ပါလျက် ဖဲဝိုင်းပေါသော တကျွန်းမြေတွင် ဖဲမကစားဘဲနေနိုင်သည် သူ့အကြောင်းကို စဉ်းစားမရရှိရသည့်မှအပ အခြားဆိုဖွယ်ရာမရှိပါ။

သူတို့အုပ်စုထဲသို့ 'နောက်ဆုံး ဝင်လာသူဖြစ်ပေမယ့် ထို အပြောကြောင့် အရေးပါသူဖြစ်လာသလို အားလုံး၏ ခင်မင် မှုကိုလည်း ခဏခွဲခြားရသွားခဲ့သည်။

ဘဝ၏အစဦးကတည်းက ရေနှင့်လှေနှင့် လုံးထွေးပြီးကြီး ပြင်းလာခဲ့သူ ထူးခင်မှာ ပုလောနယ်သား။

အသားမည်းသည်မှာ ပြောင်နေအောင်မည်းသည်။ သပိတ် ရောင်ထနေသည်ဟု ပမာတင်စားရသော အသားမည်းပုံမျိုး နှယ်မည်းသည်။ မျက်နှာခွက်ဝင်နေသဖြင့်အကြည့်ရဆိုးသော ရုပ်ထင်သည်။ ဂျပ်ရှားမာန်မှာ ပျာတ် ပျာလောဝင်၊ အရပ် အမောင်းမရှိသော်လည်း အလုံးအထည်တောင့်သည်။ စကား ပြောမြန်သလောက် လှုပ်ရှားဟန်မှာ ပျာယီးပျာယာနိုင်လွန်း သည်။ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေလေ့ မရှိ၊ လှုပ်လှုပ်ရွရွနေ လေ့ ရှိ သည်။ စကားပြောဝဲပြီး မြန်သောကြောင့် သူ့ဆိုလိုချက်ကို မနည်းကြီးနားတောင်ရသည်။

သူ့ကိုသဘောကျစရာ ကောင်းသည်မှာ "ရေအကြောင်း၊ လှေအကြောင်း နားလည်ရုံသာမက ခိုင်းလိုက်ရင် ပေါ့ပေါ့ ပါးပါးဖျတ်ဖျတ်လက်လတ်မညည်းမညူလုပ်ဘတ်ခြင်းဖြစ်၏။ သူတကျွန်းသို့ရောက်ခဲ့ရသည် ဖြစ်ကြောင်းမှာဤသို့.... ထူးခင်မှာ ရေလုပ်သား။

ရေလုပ်သားဘဝသည် ပင်ပန်းကြီးလှစွာ၏။ လယ် လုပ်သားဘဝသည် ပင်ပန်းလွန်းဘိဟုဆိုကြ၏။ သို့သော်လယ် လုပ်သားဘဝသည် ဆယ်နှစ်ရာသီလုံး အလုပ်ခွင်ဝင်ရသည် မဟုတ် သူ့ ရာသီရှိသည်အနက် တစ်ရာသီခန့်မျှ နားနားနေနေ

(နှစ်ဆယ် တစ်)

ထူးခင်

'လှိုင်းအကြောနဲ့ လှေသဘောကို နားလည်ရင် လှိုင်းကြီး လှေအောက် ဆိုတာ အကယ်မှန်တယ်ဗျ။ လှိုင်းအကြောကို နားမလည်လို့ လှေကိုဦးတိုက်ခံမိရင် ဘေးတိုက်ခံမိရင် လှိုင်း အောက် လှေရောက်တာပဲ။ လှိုင်းအကြောကို ကြည့်ပြီး လှေ သဘောကို နားလည်လို့ အခဲတတ်ရင် လှေဟာ လှိုင်းပေါ် မှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးပဲ'

နေနိုင်သည်။ ရေလုပ်သားဘဝမှာမူ ထိုသို့မဟုတ်၊ နားနား နေနေ နေနိုင်သော ရာသီဟူ၍မရှိ။

မိုးရာသီတွင်သာ တစ်ခါတစ်ရံနားရသည်။လှိုင်းလေ ပြင်း ထန်သောနေ့များတွင် နားရသည်ဆိုစေကာမူ လှိုင်းငြိမ်၍လေ ရှိန်ပျော့လျှင် နားနေရာမှ လှော်တက်ကိုင်ပြီး ထွက်ရသည်။

နေပူပြင်း၊ မိုးရွာခြင်း၊ ဆောင်းတွင်း အေးမြခြင်းတို့သည် ရေလုပ်သားများနှင့် မဆိုင်၊ နားခိုစရာ အရိပ်အာဝါသ မရှိ သော ပြင်ကျယ်ကြီးမှာ တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ရှိနေသလို ငါးမတိုးသည့်အခါတွင်လည်း ရင်တမမရှိနေရသည်။

သို့စေကာမူ ထူးခင်က ပင်ပန်းကြီးလှသော ရေလုပ်သား ဘဝကို စိတ်ပျက်ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်းမဖြစ်မီ ပင်ပန်းလှချည့် ယူ၍လည်းမညည်းညူမိ။ သာမန်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်သဖွယ် သဘောမူ၍ အားကြီးမန်ထက်လုပ်ခဲ့သလို ပလွေတစ်ချောင်း နှင့်ကျူနေမယျှင် သူ့ဘဝစိုပြည်သည်ယူထင်သည်။ လူသဘော သဘာဝအရ လောဘတော့ရှိသည်။ သူ၏လောဘမှာ မြို့ကြီး သားများလို ကားစီး၊ တိုက်ဆောက်ဖို့ ရည်မှန်းသည့်လောဘ မျိုးမသက်ဝင်၊ ငါးများများရဖို့ လောဘလောက်သာရှိသည်။ ကိုယ်အလုပ်နှင့်ကိုယ် သဘာဝကျသော လောဘထက် မပို သို့တိုင်အောင် သူတို့ဘဝမှာ ပိုသည် လျှင်သည်မရှိခဲ့။ ရရစား စား ဝါးဝါးမျိုမျိုနှင့် ချစ်သွေးကြွအရွယ်ရောက်လာသည်။ အများအတွက် ရည်စူးသည့် ပလွေသံမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက် အတွက်သို့။

မြမေ....

ရေလုပ်သား မျိုးရိုး၊ ထူးထူးခြားခြား အလှူဟူ၍ ဖော်ပြ စရာ မရှိ။ ပင်လယ်လေနှင့် နေပူရှိန်ကြောင့် အသားမည်း သည်ကတော့ ထူးထူးထင်ထင် ပေါ်လွင်သည်။ သူတို့ ပတ် ဝန်းကျင်မှာ အသားမည်းခြင်းသည် စာဖွဲ့စရာ စကားအရာ တင်ပြောစရာ မဟုတ်၊ မည်းပြီး ပြောင်လေ လှလေဟု ဆိုရ မည်သာပ။

မည်းပြီးပြောင်သော အသားပေါ်မှာ ဝါဝါ ထွေးထွေး သနပ်ခါးဘဲကြားလေး တင်ထားပြီဆိုမှဖြင့် အလှမှာ ကြွယ်ဝ လာသည်သို့ ရှိချေ၏။

နေ့စဉ်သနပ်ခါးမလိမ်းနိုင်သူများ တစ်ခါတလေသနပ်ခါး လိမ်းထားသျှင် အလှမှာ ပို၍ပေါ်လွင်သည်။ မည်းပြီး ပြောင် နေသော မြမေမျက်နှာပေါ်မှာ ဝါဝါဘွေးထွေး သနပ်ခါး ဘဲကြားလေးတင်ထားပြီဆိုသော အခါမျိုးတွင် မြမေ၏အလှ မှာ ပို၍ တောက်လက် လာသည်ဟု ဆိုရခြင်း မည်သို့ရှိပ၏။ သနပ်ခါးဘဲကြား တင်တင် မတင်တင် နဂိုမည်းပြီး ပြောင် နေသော အသားရင်း အတိုင်း 'မြမေရယ် နင်သိပ်လှတာပဲ' ဟု အထပ်ထပ်အခါခါ ဆိုခဲ့သူမှာ ထူးခင်ပါ။

မျိုးရိုးဓန၊ ဂုဏ်ဒြပ်တို့ မခြားနားထားသောသူတို့ပတ်ဝန်း ကျင်မှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် သန့်စင် ရိုးစင်းသည်။ ကိုယ် အလျှင် ဘယ်နှစ်ယောက် ဆိုသည်မျိုးလည်း မရှိ၊ သူတို့ ပတ်

ဝန်းကျင် ဆက်ဆံမှုသည် လွတ်လပ်၏။ သို့စေကမူမှ စည်းတား
စောင့်ထိန်းမှု မပျက်၊ အပျို စစ် မစစ် ဟူသော ပြဿနာကို
စောကြောစရာ မလို။

မြေမခေါင်းညိတ်ပေးလာသည့်အဖြေကို ရပြီးသည့်နောက်
ထူးခင်မှာ လောဘ ပိုတက်လာသည်။ တော်ရုံတန်ရုံ လှိုင်းလေ
ကိုမူ၊ တခြားလူတွေ တပ်ခေါက်ပြန်ပေမယ့် သူက မပြန်။
ဒီတ မိုး၊ ဒီ တ နွေ အား သွန် ခွန်စိုက် ကြီးစားပါမူ
ဒီတဆောင်း မျက်နှာငန်းလှမည်။ ဇီ ဇာ ကြောင် ချင် သည့်
ပျော်ကမလောင်းကြီးများကိုစကားအပိုတွေဇာမခွဲနိုင်အောင်
နှုတ်ပိတ်နိုင်မည်မို့ မြေပေါ်မှာ ခနသည့် အချိန်ထက် ရေနှင့်
လှေပေါ်မှာ ခနသည့်အချိန် များလာသည်။ သူတို့ဒေသ ရေ
သုပ်သား ပတ်ဝန်းကျင် အလေ့အထမှာ ယောင်ကျားလေး
ဘက်က ဘာတာဝန် ဖိန်းကလေးဘက်က တာတာဝန်စသည့်
ကြေးညှိဟန်း မရှိသလို ခွဲခြားခြင်းလည်းမရှိ၊ ပုဆိုးတန်းတင်
ဖို့ ပုဆိုးကော တန်းပါ ယောက်ျားလေးဘက်က တာဝန်ယူ
ရသည်။

ဝါလကျွတ်ပြီး ဆောင်းအဝင် အစုပ်မပါသေး ခေါင်း
အိုး နှစ်လုံး၊ ဗျာနှစ်ချပ်ကို ခန်းဝင်ပစ္စည်းပြု၍ အများ အသိ
အမှတ် ပြုခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။ တသီး တခြား အိုးအိမ်ယာ
မထူနိုင်သေးသမို့ ထူးခင်တို့အိမ်ထက် ပိုကျယ်သော မြေမတို့
အိမ်မှာပင် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထူးခင်က မြေမကိုချစ်သလို မြေမက ထူးခင်ကို ချစ်သည်။
သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ခွဲမရသော ရေသားပြင်သို့နှယ် ရှိခဲ့ကြ၏။

နှစ်ယောက်ကြားမှာ အက်ရာမထင် ပြဿနာ ကင်းစင်သည်။
သူတို့နှစ်ယောက်ထဲသာဆိုရင် တည်ဆောက်ခဲ့သည့် ချစ်ပီမာန်
ကလေးမှာ ပျော်ရွှင်စရာ အသွယ်သွယ် ရစ်သိုင်းခြုံလျက် ရှိ
ချေမည်သာ။

* * *

...ခင်ကို အကောင်းတစ်ကွက်မှမပြော၊ သူတို့ကြောင့်ထမင်း
...နပ်စားနေရသည်မျိုးအထိ ရွှေရေးတက်ပြုလာသည်။
အိမ်ပြောင်း နေရအောင်ဆိုတော့ မြမေကခေါင်းခါသည်။
ဖြစ်နေသည့် ပြဿနာကမပြေ၊
ဒီကြားထဲ ယောက္ခမထက်ပိုဆိုးသည်ကယောက်ဖ၊ အလုပ်
လက်ရှောင်တတ်သလောက် အရက်ကိုတွေ့မရှောင် အချိန်
ရှောင် သောက်တတ်သူ၊ အရက်အိုးကွဲယောက်ဖက တွဲကျည်
သ်မူးလာပြီဆိုရင် သူ့ပစ်မှတ်က ထူးခင်ဆီကိုသာထိပ်တိုက်
လာတတ်သည်။

နောက်ပြီး ရွယ်တူချင်း၊ သစ်ပင်တောင် နဲ့ပါများရင် နဲ့
ဘာ လူဆိုဘော့။

ထူးခင် သူ့မိဘများအိမ် ပြန်နေသည်၊ မြမေလိုက်မလာ၊
...မျိုးချောခေၤသည်မရ၊ ခြောက်ကြည့်သည် မဖြို၊ ကြာ
မတင်းနိုင်သူမှာထူးခင် သူတို့အိမ်ပေၤပဲ ပြန်တက်ရသည်။
ယောက္ခမကောယောက်ဖကပါပိုဆိုးပိုက်လာသည်။
...တုဇဉ်တို့၏သည်းခံနိုင်မှုဘောင်သည် ကျဉ်းမြောင်းလှ၏။
...ယောက်ဖနှင့်စဖြစ်သည်၊ ယောက္ခမ ပါလာသည်။ ထိုးကြ
...ကြ ရိုက်ကြ နှက်ကြ အဆင့်ထက် ကျော်လွန်သွားသည်
... ခုတ်ကြ ထစ်ကြသည့် အဆုံးစွန်သော အထွက်ကိုရောက်
သည်။

'မောင်မင်းအား သေဒဏ် ချမှတ်လိုက်သည်' ဟူသော
...ရင်တရားသူကြီး၏ အသံမှာ ကျဉ်းမြောင်းလှယောရိုးခန်း
...ပဲ တင်ထပ်လျက်။

ဆွေမျိုးအသိုက်အဖို့။

'ရှိကောင်းသည်'၊ 'ရှိမကောင်းဘူး' ဤသို့ စာခွေစကား
ဆိုရာ၏။

ဆွေမျိုးကြောင့် အထောက်အပံ့ရသည်၊ ဆွေမျိုးကြောင့်
လင်မယားကဲ့သည်၊ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်သည်။

တစ်မီးလျှိုသည့် 'သပ်' ချက်ထက် ဆွေမျိုးလျှိုသည့် 'သပ်'
ချက်က ပိုပြင်းသည် ဟူ၍လည်း ဆိုစကားရှိသည်။

အေးအေးရိုးရိုး နေတတ်သည့် ထူးခင်ကို ယောက္ခမနှင့်
ယောက်ဖက အနိုင်အထက်ပြုသည်၊ ရှာရသမျှ မြမေလက်ထဲ
အပ်ခဲ့သော်လည်း အရာမထင်၊ အဖတ်မတင်ရှိပါစေ၊ သူတို့
အိမ်နေရင် ကိုယ့်သဘောလုပ်၍မဖြစ်၊ သူတို့ သဘောကို ဆန့်
ကျင်၍မရ၊ ထူးခင်က လင်မယားနှစ်ကိုယ်ကြားထက်ပိုမပြော
ဒါပေမယ့် သူတို့က အေးအေးမနှိုက်၊ ပူပူဆူဆူ နှိုက်သည်။

မမြင်ရသေးဘဲ ရင်သွေးကို ဝမ်းနဲ့မဆံ့အောင် လွယ်ဖို့ ထားရသည့် မြမေမှာ....။

ဟိုက်ကုတ်အယူခံတွင်သေဒဏ်ကလွတ်ပြီး တသက်တကျွန်း အပြစ်ဒဏ် ကျခံခဲ့ရသည်။

တစ်ရွာတည်းပင် ခေါ်လို့မရသည့် မြမေကို တကျွန်းသို့ ခေါ်လို့ ဘယ်ရမှာပ၊ အဖေတို့ဆီက စာလာသည်။

‘မြမေ ယောက်ျားလေးမွေးသည်၊ ကုလေးကို-တို့ပဲ မွေး ထားရသည်’

စာထဲတွင် မြမေနှင့်ကလေးအကြောင်း ထိုမျှသာပါလာရာ ‘မြမေ မရှိတော့လို့လား၊ ရှိလျက်နဲ့ ကလေးကိုပစ်ပြီး’ ခံ

သည့်အတွေးစဉ်များ ဆန့်ထွက်ကုန်၏။

ငိုချင်လျက်လက်တို့သူပေါ်လာသည်။ လိုက်မည်ပြေးမည်ဟု အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

(နှစ်ဆယ်နှစ်)

လှိုင်းလေထန်သော လများတွင် တဝန်းဝန်း မြည်ဟီးနေ သော ပင်လယ်အော်သံနက်ကြီးကို အိပ်ဆောင်ကပင် အတိုင်း ကြားနေရသည်။ တချို့ အရပ်စကားအရ ‘ဒီလှိုင်းသံ’ဟု ပြောကြသည့်အသံလို ကြားရစမြဲရှိသမို့ နား ယဉ်ပါးနေ သည့်တိုင် သွေးလန့်တတ်သည်။ ညဉ့်ကတိတ်ဆိတ်မှု နက်ရှိုင်း တလေသည်။

ပင်လယ်ပြာ၏ အလှ အနုအရွှေက ပန်းချီသရုပ် ခြယ်မှုန်း နှင့်ပြုကြသည်မှာ လျှပ်တစ်ပြက်အတော်အမြင်ဖြင့် ခြယ်မှုန်းကြ နှိုးဖြစ်ပေလိမ့်မည်ထင်သည်။ ဒုက္ခအန္တရာယ် အသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်စိတ်မှိတ် လျှပ်တပြက်အတွင်း ပေးစွမ်းနိုင်သော ပင်လယ် သည် ပြာသည်ဖြစ်စေ၊ ဝါသည် ဖြစ်စေ၊ စိမ်းသည် ဖြစ်စေ နှိုးခြင်းအင်္ဂါရပ်နှင့် မတင်စားနိုင်ရာ။

ပင်လယ်ပြင်ကို ထာဝစဉ် ဖြတ်သန်းနေရသည့် သင်္ဘော သားများက ပင်လယ်ပြာကို လှသည်ဟု ဘယ်တော့မှ ဆို လေ့မရှိကြ။ သူတို့က ပင်လယ်ပြာကြီးကို အလွန်ကြောက်ရွံ့

ထိုတ်လန့်စဖွယ်ကောင်းသော သက်ရှိသတ္တဝါကြီးအဖြစ်သာ တစ်စားပြောဆိုကြသည်။

တကယ်တော့ အန္တရာယ် မပေးတတ်သော ကောင်းကင် ပြာကြီးကို သွပ်သည်ဟုတင်စားကောင်းသော်လည်း အန္တရာယ် ပေးတတ်သော ပင်လယ်ပြာကြီးကို လှပသည်ဟု မတင်စား ကောင်းဟု ဆိုရမည်ထင်သည်။

တကျွန်းရောက် အကျဉ်းသားများမှာ တင်္ဂလား ပင်လယ် အော်ကြီး လှပလွန်းပါဘိဟု ဘယ်တော့မှစကားအရာ မထင်ကြ။ ပင်လယ်ပြင်ကြီး တားဆီးနေလို့သာ တကျွန်းခုကွဲဘက် အလုံးအလိမ့် ခံနေရခြင်းဖြစ်၏။ ပင်လယ်ပြင်သာခြားမနေဘဲ သူတို့ ပြေးကြသည်မှာ ကြာလှပြီရှိမည်။

ထိုအထဲမှ ပင်လယ်ကို လှေငယ်နှင့်ဖြတ်မည့် စွန့်ခွဲသူဖိုးသား ကို အစု ပေါ်လာသည်။ 'မဖြစ်နိုင်ပါဘူး' လို့အများကအား ပြုထားသည်ကို လက်တွေ့ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြမည့် သူတို့ ပြင်ဆင်မှုများမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပီပီပြင်ပြင် ရုပ်ထု ပေါ်ထွက်လာခဲ့လေပြီ။

ပြာသို့လား
လှိုင်းလေငြိမ်သက်စပြုလာပြီဖြစ်သည်အလျောက် ပင်လယ် အော်သံမှာ ခါတိုင်းလောက် ထိုတ်လန့်ဖွယ်မရှိ၊ ဘီစင်စေ တစ်ဆောင်များဆီက အမြဲတမ်း ကြားနေရသည့် အသံများ ကို မကြားရရှိလှသည်။

လှေအဆင်သင့်၊ လေအဆင်သင့်၊ လမ်းတွင် ရိက္ခာသဖြစ် အသုံးပြုရမည့် ဆတ်သားခြောက်

မင်းခြောက်နှင့် အုန်းသီးစိပ် အခြောက်လှမ်းရာတွင် လူ အများ မမြင်နိုင်သည့် နေရာ၌ တစ်နေ့ နည်းနည်းချင်း စိတ် နှည်လက်ရှည် လှန်းရသေးသော ဘာလုပ်မလို့လဲဟု အမေးစကား ပေါ်အောင် သိုသိုသိပ်သိပ် လုပ်နေရသည်။ ဘီတင်မက ပြာတို့ ငါးယောက်စလုံး၏ သွားလာ လှုပ်ရှားမှုများကိုပါ အထူးသတိထားပြီး ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေထိုင် လှုပ်ရှားနေ ရသည်။

'ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှတစ်ဆင့် ဆိုသော ပြဿနာမျိုး ပေါ်အောင် အစစအရာရာ ဂရုစိုက်နေရသည်မှာလည်း ခပ်ပန်းလှစွာ၏။

မည်သူနှင့်မျှ ခိုက်ရန်ခေါ်သ မဖြစ်ဖို့နှင့် အထူးသဖြင့် အော်ချုပ်ရေးပိုင်းက လူများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြဿနာ ဘာမှမလုပ်မိဖို့ကို ဖိုးသင်က တရုတ်မှာနေရသည်။

လှန်းပြီး ထမင်းခြောက်နှင့် အုန်းသီးခြောက်များကို ဆီစိမ် ကျွဲနဲ့ထုပ်ပြီး ပတ္တမြားနှင့် ချုပ်ထားသည့် အိတ်ငယ်ကလေး များအတွင်း သွင်းရသည်။ တစ်ဖန် အဝတ်အိတ်ကို ဖယောင်း ပတ္တမြားနှင့်ထပ်၍ ထုပ်ရသည်။ ပြီးတော့မှ ပွက်ထားမည့် နေရာ သို့ပို့ပြီး သိမ်းဆည်းရသည်။

ပတ္တမြားနှင့် အိတ်ငယ်ကလေးများ ချုပ်ခြင်း၊ ဆီစိမ်စက္ကူနှင့် မသောင်းစက္ကူ ဝယ်ယူခြင်း ကိစ္စအားလုံးကို ဖိုးသင် တစ် သောက်တည်း တာပန်ယူပြီး လုပ်ခဲ့သည်။ ဖိုးသင်က အဘာ ခင်ဈေးထဲမှာ တစ်ကြိမ်တည်း အများကြီးမဝယ်၊ မသိမသာ နည်းနည်းချင်း ဝယ်သည်၊ ကိုလူဝယ် သည်လူဝယ် မထင်

အောင် သူတစ်ယောက်တည်း ဝယ်ယူခြင်းဖြစ်သည်။

ဝက်သားခြောက်များကို ငှက်ပျောရွက် အနုနှင့် တစ်ထပ် အရင့်နှင့်တစ်ထပ် ပတ်ထုပ်ပြီးမှ ဆီစိမ်စက္ကူ၊ ဖေယာင်းစက္ကူ နှင့် အထပ်ထပ်ပတ်သည်။

သွားရမည့်ခရီးက ရေလမ်းခရီး၊ လှိုင်းထန်လျှင် ရေထဲ လာမည်။ ရိက္ခာခြောက်များကို ရေမထိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ ခါတင်မက သွားခါနီးကျမှ သံပုံးနှင့်ထည့်ခဲ့ ပါ။ ဖိုးသင်က အစီအစဉ်လုပ်ထားသည်။

ရေအတွက် ပုံးလည်း အဆင်သင့်၊ လိုရမယ်ရ ဝါးဆစ်အား များလည်း လုပ်ထားသည်။

ပိုက်ဆံပိုလျှင် ဘီစက္ကတ်နှင့် မုန့်ခြောက်များပါ ဝယ် မည်။

အစီအစဉ်အတိုင်း ချောမွေ့မည် မချောမွေ့မည်၊ လူထံ မြောက်မည် မလွတ်မြောက်မည်က တစ်ပိုင်း၊ ဖိုးသင်၏ပြင်ဆင် မှုကိုတော့ ချီးကျူးရမည်။ ဖြစ်နိုင်သမျှ အလစ်အဟင်း မရှိအောင် ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ ဖေစိန်နှင့် ထွန်းခင်တို့၏ အကြံဉာဏ် အများဆုံးပါသည်ဟု ဆိုစေကာမူ လက်တွေ့ပိုင်းတွင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြင်ဆင် လုပ်ကိုင်ခဲ့သူမှာ ဖိုးသင်။

ဝါးပုံးဝါးကြီး လေးလုံးမှာလည်း အဆင်သင့်ရှိနေပြီ။ ထူးခင်က လှေနှံနှစ်ဘက်တွင် ဝါးပိုး၊ ဝါးတစ်ဘက်နှစ်လုံး စီ တွဲချည်ထားခြင်းဖြင့် လှေအတိမ်းအစောင်း ခံနိုင်သည် ဆိုသောကြောင့် မရ အရရှာပြီး အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထား ရသည်။

လိုအပ်သည့် ပြင်ဆင်မှုများ အတော်လေး ပြီးပြည့်စုံနေပြီ ဟု ဆိုရမည်။ ကျန်နေသည့်လုပ်ငန်းတစ်ခုတော့ ရှိသေးသည်။ ဒီလုပ်ငန်းက ခရီးလမ်းအတွက် အရေးပါဆုံး ဖြစ်သလို လုပ် ရမည်ကလည်း အခက်ခဲဆုံးဖြစ်နေသည်။ သူ့ကို ချန်ထားလို့ မရ၊ လေအဆင်သင့်သည့်အခါ သူ၏ တွန်းအား ရွေ့လျား တိုးအားသည် လူတစ်ယောက်စာထက်မက အားကိုးရသည်။

သူဆိုသည်မှာ သက်ရှိသတ္တဝါ မဟုတ်ပါ။ သက်မဲ့ လှေရွက်ဖြစ်ပါသည်။

သေရွက်ပိတ်စအတွက် အခက်အခဲမဟုတ်သော်လည်း ချုပ် လုပ်ရေးအတွက် အခက်အခဲဖြစ်နေသည်။ ပိတ်စကိုအာဘာခင် ဈေးထဲမှာ ကလွယ်တကူ ဝယ်ရမည်ဖြစ်၏။ ဈေးထဲကစက်မှာ ချုပ်ခိုင်းလို့ကတော့မဖြစ်။

'တစ်သက်လုံး ပုံးသမျှ ကုန်းတော့မှပေ' ဆိုသလို ကိုယ့် အထုပ် ကိုယ်ဖြည့်ချုပ်လိုက်သလို ရှိချေတော့မည်။

လှေရုံစောင့်ကို အဟူအညီတောင်းကြည့်သည် မရ၊ အင်တင် တင်လုပ်ပြီး ခေါင်းခါသည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သာ ဖန်တီးရမည့် အနေအထားရှိနေသည်။ ထူးခင်ကရွက်သဘောကို နားလည် သော်လည်း ရွက်ချုပ်နည်းအစဉ်အတိုင်းကို စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ် နေသည်။ လမ်းစရှာမရသည့်အဆုံးတွင် စမ်းတဝါးဝါး အတူ အစပ်ကိုပင် လက်ချုပ်ချုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြရသည်။ လှေရုံ စောင့်ကိုဆက်လက်ချဉ်းကပ်ဖို့ ဖိုးသင်ကြီးစားသည် မရသည့် အဆုံးဖြစ်သလိုလုပ်ရမည်ပါ။

တကယ်တော့ လူမမြင်အောင်လုပ်ရမည့်နေရာကိုရှာရသည်

မှာမလွယ်၊ လေ့ရွက်မှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်နှင့်ပြီးမည့်ကိစ္စမဟုတ်
အနည်းဆုံး တစ်ပတ်တော့ အချိန်ယူရမည်။

ဇွဲသန်သည့် ဖိုးသင်ကတော့ မလျော့။

လေ့ရှိတဲ့မှာ ရွက်ထည်အဟောင်းတွေ ရှိပါလျက် လေ့ရှိ
စောင့်ခေါ်င်းခါနေခြင်းမှာ ငွေအတွက်ပုံဖြစ်မည်ကို စဉ်းစားမိ
သည်။ လေ့ဖိုးသတ်သတ် ရွက်ဖိုးသတ်သတ်ဆိုချင်သောကြောင့်
သာခေါ်င်းခါတန်ရာလည်ဟုတွက်ပြီးလမ်းခရီးတွင်သုံးရန်လိုရ
မယ်ရ ဖယ်ထားသည့် ငွေတစ်ရာကို ရွှေခင်္ဂါးပြားများနှင့် လဲ
လိုက်သည်။ အာဘာဝင်ဈေးမှ ရွှေခင်္ဂါးပြားအချိန်မရွေး ဝယ်
လိုရသည်။ ပိုမလဲယားမှာ ငွေစက္ကူထက် ခင်္ဂါးကပို၍မျက်နှာ
ပွင့်သည်။ ငွေခင်္ဂါးထက် မိတ်ထုံဘုရင်မ ရွှေခင်္ဂါးက မျက်နှာ
ကြီးသည်။ တန်ဖိုးချင်းညီမျှသည့်တိုင်ရွှေခင်္ဂါးပြုပြီးစကားပြော
ရသည်က မို၍အရာရောက်သည်။ လေ့ရှိစောင့် ကိုယ်တော်
ချောကဈေးကိုင်နေသဖြင့် တော်တော်ပင် ချော့ရနူးရသည်။
နောက်ဆုံးအတော့ကို ဖာထေးယူရမည့် ရွက်စုံနှင့် ပေးရ
သည့် တန်ဖိုးမမျှစေကာမူ ကြိတ်မိတ်ပြီး ယူလိုက်ရ၏။

ဖာဖို့ ကေးဖို့ ချုပ်ဖို့ လုပ်ဖို့ကတော့ ထူးခင်တာဝန်။

ထူးခင်မှာ ရွက်ကိုသာမကလေ့ကိုပါ ဖာထေးပြုပြင်ရမည်။
သတ်မှတ်ထားသည့် ရက်နီးလာပြီဖြစ်သည့်အလျောက် လုပ်စရာ
ရှိသည်များကို တက်သုတ်နှင်ပြီး လုပ်နေရသည်။

သူတို့သတ်မှတ်ထားသည့်ရက်မှာ တပို့တွဲလကွယ်နေ့။

* *

(နှစ်ဆယ်သုံး)

အမှောင်ရိပ်ကိုခို၍ ထွက်ရမည့်ဖိုးသင်သို့ လူစုကတွက် လ
ကွယ်နေ့ကိုရွေးချယ်ထားသည်မှာသဘာဝကျသည်ဟုဆိုရမည်
လရောင်ရှိသော ရက်များတွင် အကာအကွယ် ကင်းမဲ့သော
ရေပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ သူတို့ကို ထင်းကနဲ တွေ့မြင် နိုင်မည်မို့
ရက်ထုနှစ်ပတ်၏ အမှောင်ဆုံးနေ့ကို ရွေးထားသည်။

ပြင်ဆင်မှုအားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။

သုံးရက်ပဲလိုတော့သည်။

သူတို့ငါးယောက်စလုံး၏ လှုပ်ရှားမှုများ ခါတိုင်းနှင့်မတူ
သည်ကို သူတို့ကိုယ်တိုင်သက်ပြုမိကောင်းမှ သတိပြုမိမည်ဖြစ်
သော်လည်း ကေးကမြင်ရကြည့်ရသူများအဖို့ သတိပြုမိစရာသို့
မို့နေလိမ့်မည်မှာ သေချာသည်။

ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများမှာ သူတို့
မျက်နှာပေါ်တွင် မဖုံးအာမကွယ်သာ အထင်းသားပေါ်နေ
လိမ့်မည်သာ။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုလွန်ကဲနေသူများ၏ သွေးလာ လှုပ်ရှားဟန်နှင့် စကားပြောပုံတို့မှာ သာမန်လူများနှင့်မတူထူးထူးထင်ထင်ကဲ့ပြားခြားနားသည်။ သူတို့၏အမူအရာ ဟန်ပန်များပြောင်းလဲနေသည်ကို စတင်သတိပြုမိသူမှာ ဖေစိန်။

ဖေစိန်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍သတိပြုမိ ရသလို သူတို့အုပ်စုကိုပါ ပြန်၍ သတိပြုမိရသည်။ သတိပေးရသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုလွန်ကဲသူတိုင်း၏ ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာတို့မှာ ပုံမှန်အ နေအထားအတိုင်း မရှိတတ်ကြပေ။ ထို့ကြောင့်လည်းပြစ်မှုကြီးကျူးလွန်သူများကို ရဲကစစ်ဆေးသည့်အခါ ထိုသူ၏ ကိုယ်အမူအရာကို အကဲဖမ်းသလို နှုတ်ထွက်စကား မူမမှန်ပုံကို အကဲဖမ်း၍ အမှုပေါ်အောင် စစ်ဆေးနိုင်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် လူသတ်မှု၊ ဓားပြမှုစသည့်အမှုကြီးကျူးလွန်သူများလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမူအရာမပျက်အောင် ဘယ်လိုပင် သတိတားပြီး ထိန်းစေကာမူ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိကြ။

လျှိုလျှိုဝှက်ဝှက် လုပ်ရသည့်လုပ်ငန်းနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသူများမှာ ပို၍ထူးခြေပျက်တတ်ကြ၏။

စိတ်လှုပ်ရှားမှု လွန်ကဲလာသည်နှင့်အမျှ ကိုယ်ဟန် လှုပ်ရှားမှုမှာ ဂဏာမငြိမ် ရှိနေသည်။

ချိန်းဆိုထားသည် လကွယ်နေ့ မနက်စာရော ဉာဏ်ကိုပါ ဟုတ္တံပတ္တံ မစားနိုင်ကြ။ ဖေစိန်မှာ တငေးငေးတဝိုင်ဝိုင်ဖြစ်နေသည်။

'ကျွန်တော်တော့ မလိုက်တော့ဘူးဗျာ' ထိုသို့ပြောဖို့

အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း ဖိုးသင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတိုင်း ပြောမည်ဟု အားခဲထားသည့် စကားလုံးများ ပျောက်ပျက်သွားသည်။

ဖိုးသင်က ဖေစိန် ချီထုံချတုံ ဖြစ်နေသည်ကို ရိပ်မိဟန် ရှိသဖြင့် သူ့အနားကမခွာ၊ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး စကားတုတ်ထိုးနေခဲ့သည်။

ဆည်းဆာရိပ် ကွယ်လေပြီ။

နှစ်နှင့်ချီ၍ ကြိုးစားခဲ့ရသည့်လုပ်ငန်းကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့အချိန်မှာ တရွေ့ရွေ့နီးကပ်လာပြီ။

ကျပ်တန်း၊ ဟာခူး၊ ပို့ဗလဲယား၊ အဘာစင်ကမ်းခြေအရပ်များကို ကွေ့ကာပတ်ကာ စီးနေသော ရေအလျင်မှာ ငြိမ်သက်နေသည်။ တစ်ခါတုစ်ရံသာ အညောင်းပြေ ကိုယ်ဆန့်ခေါင်းဆန့် လုပ်လိုက်သလို ရေပြင်ပေါ်တွင် လှိုင်းအိ ဂလေးများ လှုပ်ရှားရိပ်ထင် သွားတတ်သည်။

မင်းကြီးကျွန်း၏ လက်ယံဘက်ရှိ မင်းကြီးတောင် ခေါ်သည့် တောင်တန်းရှည်ကြီးမှာ တောင်တန်းအသွင် ပျောက်၍ သိပ်သည်းမည်းနက်သော အရိပ်သို့နှယ် အုပ်အုပ်ဖားဖားကြီး ရှိနေသည်။

ဆယ်နာရီသံချောင်းခေါက်သံ ထွက်လာသည့်တိုင်အကျဉ်းသားတို့ ဖေသိုင်ရာ ကျပ်တန်းကျွန်းကလေးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း မရှိသေးပေ။ မကြာမီ ကွင်းနီတို့၏ သတိပေးအော်ဟစ်သံများ ထွက်လာပြီးနောက်မှ တိတ်ဆိတ်ခြင်း အစပြုလာသည်။

‘ဘားရားဘာဂျားဟိုး’ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးပြီးလျှင် သူတို့ ထွက်ကြတော့မည်။ သူတို့မှာ နာရီမရှိ၊ ထင်ထင် ရှားရှား အားလုံးကြားနိုင်သည့် ‘ဘားရားဘာဂျားဟိုး’ သံကို စတင် ထွက်ခွာမည့်အချက်ပေးသံအဖြစ် သတ်မှတ်ထား၏။ ဘားရား ဘာဂျားဟိုး’ အသံနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာမည့် သံချောင်း ခေါက်သံဆုံးလျှင် လှေငှက်ထားရာဆီသို့ တစ်ယောက်ချင်း ထွက်ရမည်။

- ပထမ ဖိုးသင်။
- ဗုတိယ ဖေစိန်။
- တတိယ ထွန်းခင်။
- စတုတ္ထ ထူးခင်။
- ပဉ္စမ သိန်းငွေ။

ပထမ ဖိုးသင်ထွက်ကြောင်း ဖေစိန်ကို အသိပေးရမည်။ ဖေစိန်ထွက်လျှင် ထွန်းခင်ကို အသိပေးရမည်။ ထွန်းခင်က ထူးခင်၊ ထူးခင်က သိန်းငွေ အဆင့်ဆင့် အသိပေး ထွက်ရမည်။

‘ဘားရားဘာဂျားဟိုး’ အော်သံများနှင့် သံချောင်းခေါက် သံများမှာ နေရာ အနှံ့အပြားမှ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ပေါ်ထွက် လာသည်။

သတ်မှတ်ချိန်ရောက်ပြီ။

ဖိုးသင်က ဖေစိန်ကို အသိပေးပြီး စထွက်သည်။ အမှောင် ခိုပိန်နှင့် အုန်းပင်များ၏ ပင်စည်ကို အကာအကွယ်ယူ၍ လှုပ် ရှားနေသည့် ဖိုးသင်မှာ နောက်သို့ လည်ပြန်တကြည့်ကြည့်ဖြစ် နေသည်။ ဖေစိန်ကို စိတ်မချသဖြင့် ဗုတိယ ထွက်လူ အဖြစ် ရွေးထားခဲ့သော်လည်း ခုထိဖေစိန်၏ အရိပ်အရောင်ကို မတွေ့ ရသေး။ သမင်လည်ပြန် ကြည့်ရသည်ကို အားမရသောကြောင့် အုန်းပင် တစ်ပင်ကို အကာအကွယ်ပြု၍ ရပ်စောင့် ကြည့်သည်။ မတွေ့။

စိတ်ထဲမှာ ခန်းစနောင် ဖြစ်လာသောကြောင့်...

နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ရကောင်းနိုးအထိ စဉ်းစားမိ သည်။ မျှော်ခရီးမဆက်သေးပဲ တန့်နေဆဲ၊ အုန်းပင်တွေ ကြား ထဲက လှုပ်ရှားမှုတခု တွေ့လိုက်တော့မှ ရှေ့ခရီး ဆက်ဖြစ်ခဲ့ သည်။ သူ လှေပေါ်ရောက်ပြီး အတော် ကြီး ကြာမှ ဖေစိန် ရောက်လာသည်။

မောကြီးပမ်းကြီးရောက်လာသည်။ ဖေစိန်၏ အသက်ရှူသံ ကို သဲသဲကွဲကွဲ ကြားနေရသလို သူပြောသည့် စကားသံမှာ တုန်ယင်လှန်းနေသဖြင့် အတော်ကြီးအားစိုက်ပြီး နားထောင် ယူရသည်။

‘ကျွန်တော်တော့ဗျာ ဘီစင်ကိုသာ ပြန် ခပြေး ချင် တော့ တာပဲ’

- ‘မင်းကလဲကွာ လှေပေါ်တောင် ရောက်နေမှပဲဟာ’
- ‘ရှေ့ခရီးကလဲ မလွယ်ဘူးထင်တယ် ဦးလေးသင်ရဲ့’
- ‘ခုထိ တို့လုပ်သမျှ ဖြစ်ခဲ့တာပဲကွာ ရှေ့လဲ ဖြစ်မှာသေချာ’

ပါတယ်ကွ'

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေဆဲ ထွန်းခင် ရောက်လာလည်၊ နောက်ပိုင်းအခြေအနေ မေးကြည့်သည့်အခါ အားလုံး အေးအေးဆေးဆေး ချောချောမောမော ရှိနေသည်။ ထွန်းခင် မှာလည်း တက်တက်ကြွကြွ။

နောက်ထူးခင်၊ နောက်သိန်းဝေ သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာသည်မှာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိပ်မကွာ။

လူစုံပြီ လေ့ထွက်ရုံပဲရှိသည်။

‘အောင်ပြီ’၊ ‘အောင်ပြီ’ ဟူ၍ အားရပါးရ တစ်ကြွေးလိုက်ချင်သော်လည်း။

* * *

(နှစ်ဆယ်လေး)

တတ်နိုင်သမျှ တိတ်ဆိတ်မှုရှိရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ဟစ်ကြွေးလိုက်ချင်သည့်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်အောင်အီး ထားလိုက်ကြရသည်။

တရွေ့ရွေ့ဖြည်းဖြည်းချင်းလျော်လာသည့်လှေမှာကမ်းနှင့် အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သည့်အလျောက် သူတို့ ရင်ထဲတွင်တစ်ဆီ့ နေသည့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြူစိတ်များပြေလျော့ သွားခဲ့သည်။ တိုးညှင်းသောစကားသံများ ထွက်စပြုလာသည်။

ဖြည်းဖြည်းချင်း လှော်နေသည်ကို အားစိုက်လှော်ရန် ဖိုးသင်၏ သတိပေးသံနှင့်အတူ သူတို့၏လှေကလေးမှာ အမှောင်ထုထဲသို့ သွက်သွက်ကြီး တိုးဝင်နေသည်။

သိပ်သည်းသော အမှောင်ထုက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တားဆီးထား၏။ နောက်ဆီသို့ ပြန်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်းပေါ်က မီးရောင်လက်လက်ကလေးများကို မြင်နေရဆဲခြင်းကွင်းတွင်းမှ မပျောက်သေး။

ထိုစဉ် မမျှော်လင့်သောအသံများ ထွက်လာသဖြင့် သူတို့အားလုံးပင်အံ့အားသင့်ပြီး တုန်လှုပ်သွားကြသည်။ လှော်တက်များ တပြိုင်တည်း ရပ်သွားသည်။

ဆူဆူညီညီ ထွက်လာသည့် သံချောင်း ခေါက်သံများနှင့် သေနတ်သံများမှာ သူတို့ဆီသို့ ပျံလွင့်လာသည်။ သေနတ်သံများနှင့် ပရူးမနှောင်း မင်းကြီးကျွန်းပေါ်မှ အမြောက်သံလည်း ဟိန်းထွက်လာသည်။

အရေးအကြောင်း တခုခုပေါ်လို့ ကျွန်းပေါ်က သေနတ်သံထွက်လာယင် မင်းကြီး ကျွန်းပေါ်က အမြောက်သံလည်း တပြိုင်တည်းလိုထွက်လာစမြဲရှိ၏။ ထွက်ပေါ်သည့် သေနတ်သံနှင့်အမြောက်သံမှာ သူတို့နှင့် ပတ်သက် မပတ်သက် သေသေချာချာ မသိသော်လည်း သူတို့အားလုံး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားရသည်။

‘ကဲကဲ သူ့ထံသွက်လှော်ကြဟေ့၊ တို့ကိစ္စ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ်၊ ဘာမှကြောက်စရာမရှိဘူး’ ကျွန်းလှည့်တာပဲဖြစ်မယ်ဟု ပြောလိုက်သည့် ဖိုးသင်၏ အားပေးသံ၊ သတိပေးသံနှင့်အတူ လှော်တက်များကို သွက်သွက်လှုပ်ရှားလိုက်ကြ၏။

ယူတို့လှေကလေးရှေ့သို့ရှေ့လျားနေပုံအားရစရာကောင်းသလိုကျွန်းနှင့်အတော်ဝေးသည့်နေရာသို့ရောက်နေပြီကိုလည်း အားလုံးပင်သိနေကြသည် ထွက်စမို့ လားမသိတက်တက်ကြွကြွ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ရှိနေကြ၏။

ထိုသို့ သွက်သွက်လက်လက် ရှိနေရာမှ လှော်တက်များ ရပ်သွားပြန်သည်။

အမှောင်ထုကို ထွင်းဖောက်လာသည့် ဆလိုက်မီးရောင်နှင့် ကျွန်းပတ် မော်တော်ဘုတ်သံကြောင့် သူတို့ခေါင်းများသမင်သည်ပြန်ဖြစ်ပြီး ခေါင်းနပန်းကြီးသွားရသည်။

‘မရပ်နဲ့ မရပ်နဲ့ လှော်လှော်’

ဖိုးသင်၏သတိပေးသံနှင့်အတူ လှော်တက်များပြန်လှုပ်ရှားလာသည်။ မော်တော်ဘုတ်အသံမှာ ပို၍နီးလာသလို သေနတ်သံများ သူတို့ခေါင်းပေါ်မှကျော်ဖြတ်သွားသည်။ သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ထပ်ပြီး လှေဝမ်းထဲဝပ်ချလိုက်ကြသည်။

‘တာ ကျွန်တော်ကိုထိပြီ’
ဖေစိန်အသံ ထွက်လာသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မော်တော်ဆလိုက် မီးငြိမ်းပြီး မော်တော်စက်သံပါ ရပ်သွားသည်။ ဆူဆူညူညူအသံများ ထွက်လာသည့်နောက်ပိုင်း ဘာတွေဖြစ်သည်မသိစက်ပျက်သွားသလား၊ ကျောက်ဆောင်နှင့် တိုက်မိသလား၊ တခုခုတော့ဖြစ်မည်၊ မော်တော်စက်သံ ပြန်ထွက်မလာတော့။

လှေကိုဆက်လှော်ဖို့ ဖိုးသင်၏သတိပေးသံ ထွက်လာသည်။

လှေထဲတွင် ခွေခွေကလေး လဲနေသည့် ဖေစိန်ကို မကြည့်အားစား၊ နောက်ထပ်မော်တော်သံထွက်မတာ ပဖြင့် လှေကိုသာ အားစိုက်လှော်နေကြသည်။

ကံကြမ္မာက သူတို့ဘက်ဏှိ အသာစီး ပေးလိုက်သလား မသိ၊ နောက်က မော်တော်သံကို မကြားရတော့၊ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိ၊ မော်တော်သံ ပျောက်သွားသဖြင့် ပို၍အားတက်ပြီး ပို၍ အားစိုက် လှော်နေကြသည်မှာ ဖေစိန်ကိုပင် မေ့သလို ရှိနေကြသည်။

ဖေစိန်ထံမှ ညည်းသံ ထွက်လာသည်။

‘ဘယ်သိသွားသလဲ ဖေစိန်’

‘ပခုံးအောက်နားကို ထိသွားတယ်ဗျ’

ဖေစိန် လက်နှင့် အုပ်ထားသည့် နေရာကို ဖိုးသင် စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခက်ရာ အတိမ်အနက် အကြီးအဝေး တယ်သို့ရှိသည်ကို မမြင်ရသော်လည်း သွေးထွက် လွန်နေပြီကို သိလိုက်သည်။ ဖိုးသင်လက်မှာ သွေးများ စိုရွှဲသွားပြီး ညှို့စိုစို အနံ့ ထွက်လာသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ၊ ဆေးဝါးလည်း မပါ။

ထွန်းခင်ကို မီးခြစ်ခိုင်းပြီး အနာကိုကြည့်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မရ၊ လေတိုက်အားကို ဖယောင်းတိုင် မီးဖောက်က မခံနိုင်၊ ခက်ရာရှိရာကို မှန်းဆပြီး လုံချည်တထည်နှင့် ဖြစ်သလို ပတ်ပေးလိုက်ရသည်။

‘အားမဝယ်ပါနဲ့ ဖေစိန်ရာ၊ ခက်ရာ မကြီးပါဘူး၊ ရှုပ်မွန်သွားတာပါ။ နောက်က မော်တော်သံလဲ မကြားရတော့ဘူး၊ တို့ လွတ်ပါပြီ၊ အလင်းရောင်လာမှပဲ အနာကို ဆေးထည့်တာပေါ့၊ မင်း မှိန်းနေလိုက်နော်’

ဖိုးသင်က အားပေးစကား ပြောပြီး နှစ်သိမ့်လိုက်ရသော်လည်း တခေါင်းလုံး မနက်ကျိသွားသည်။

လျှောက်တက် ပြန်ကိုင်ပြီး လျှော်နေရသော်လည်း သူ၏ အတွေးများမှာ တောင်ရောက် မြော ရောက် ပြင်နေသည်။ ကျွန်းနှင့် ဘယ်လောက်အထိ ဝေးဝေး ရောက်လာပြီကို မခန့်မှန်းနိုင်၊ အရုဏ်ဦး လင်းရောင်ခြည် သန်းလာပြီ၊ ဖေစိန် ၏ ညည်းညူသံမှာလည်း တရစပ်ထွက်နေသည် အလင်းရောင် ရေးရေးပျပျ ပေါ်လာသည်အချိန်တွင် လုံချည်နှင့် ပတ်ထား သည့် ဒဏ်ရာကို ကြည့်ရသည်၊ ဒဏ်ရာမှာ မသေး၊ ရှေ့ဘက် က ဝင်သွားသည့် ဒဏ်ရာမှာ သေးသော်လည်း နောက်ဘက် က ပွင့်ထွက်သွားသည့် ဒဏ်ရာမှာ အမြင်ဆိုးလွန်းနေသည်။

‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွာ တောက်၊ ငါ့ကို ထိလိုက်ပါတော့၊ ငါ့ကြောင့် မင်း ဒီလိုဖြစ်ရတာပါ ဖေစိန်ရာ၊ မင်း မလိုက်ချင် မှန်း ငါ့သိပါတယ်၊ ငါကလဲ မင်းအပေါ်မှာ သံယောဇဉ် ဖြစ်ပြီး မှထားခဲ့ချင်လို့ပါ ခုတော့ တောက်...’

‘ဦးလေး ဖိုးသင် စေကနာကို ကျွန်တော် နား လည် ပါ တယ်ဗျာ၊ ဖြစ်လာမှတော့ ဘာတတ်နိုင်တော့မလဲ၊ ကျွန်တော် ဒဏ်ရာကလဲ သိပ်မကြီးဘူး ထင်ပါတယ်၊ ဖြစ်စဉ် လို့ မခံနိုင် အောင် နာနေတာပါ’

‘ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ကွာ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်မယ်၊ မင်း ကို ပို့ ဗလဲယားဆေးရုံ တင်ပေးမယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အတွက် နဲ့ ဦးလေးသင်တို့မှာ ဒုက္ခ ထပ်မရောက်ပါစေနဲ့၊ ရှေ့ကိုသာ ဆက်ပါ၊ ကျွန်တော် ထိုက်နဲ့ ကျွန်တော် ကံ ရှိပါစေတော့’ ဖေစိန်အတွက် အားလုံး စိတ် မကောင်းကြ၊ သို့သော်

နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ဖို့ကိုမူ ဘယ်သူကမှ သဘောတူ ချင်ဟန် ဆန္ဒမရှိ၊ နှုတ်ဆိတ် နေကြသည်။

သူတို့အဖြစ်က ထူးထွေသည့် အံ့ရာသော်ဟူ ဆိုရမည်သို့ ရှိချေ၏။

နောက်က မော်တော်နှင့် လိုက်လာသည်မှာ သူတို့အတွက် လွတ်လမ်းမရှိ၊ ဘေးနတ်တကမ်း အကွာသို့ ရောက်လာပြီးမှ စက်သံ ပျောက်သွားရသည်။ ဖေစိန်သာ ဒဏ်ရာ မရခဲ့လျှင် တိုအဖြစ်အပျက်မှာ သူတို့အတွက် ပြောပဆုံးဖွယ်ရာ ရှိတော့ မည်၊ ခုတော့ ထိုအကြောင်းကိုပင် မပြောသာ။

နောက်လည်း ပူလာပြီ၊ ပင်လယ်ထဲမှာမို့ ဘားမိသိ၊ နေထွက် သည်နှင့် အပူရှိန် ပြင်းလာသည်၊ ဖေစိန်ကလည်း တညည်း ညည်း ညည်းနေသည်၊ သူ့အပေါ် ကျ ရောက် လာ မည့် အပူဒဏ်ကို ကာကွယ်ပေးရန် နည်းလမ်းမရှိ၊ စောင်တစ်ထည် ခြုံပေးထားရသည်။

ဖိုးသင်တို့ လေးယောက်မှာ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့် ရေး မလှည့်ရေးအတွက် အခြေအတင် ပြောကြ ဆိုကြဆဲ၊ သို့သော် အားမညီ၊ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်လိုသူမှာ ဖိုးသင် တစ်ယောက်တည်း။

သူတို့ ပြောသည်မှာလည်း မငြင်းသာ မှန် နေ သည်၊ ဒီလောက် အခက်အခဲ ကြားထဲက လွတ်မြောက် လာပြီးမှ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ပြီး တကျွန်း အာဏာပိုင်လွှဲဆီ သူတို့ ကိုယ်ကို ပြန်မအပ်လို၊ ဖေစိန်ကို မခင်တွယ်၍၊ မငဲ့ညှာ ၍ မဟုတ်၊ သူတို့အားလုံး တွေ့ရမည့် ပြဿနာ အရပ်ရပ်ကို

ပြောလာကြသည်။

‘ဦးလေးသင်’

‘ဘာလဲ ဖေစိန်၊ အားတင်းကွာ၊ သိပ် မလိုတော့ပါဘူး။’

‘ကျွန်တော် အခြေအနေ ကျွန်တော် သိပါ တယ် ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကို မင်လယ်ထဲသာ စွန့်ပစ်သားခဲ့ပါတော့’

‘ဟာ...မဟုတ်ဘဲ ကွာ၊ မင်းအခြေအနေ ဒီလောက်မဆိုး သေးပါဘူး၊ သိပ်အားမလျော့ပါနဲ့၊ ငါတို့လဲ မင်းအတွက် တာလုပ်ပေးရမလဲလို့ တိုင်ပင်နေကြတုန်းပါ’

‘ကျွန်တော် အတွက် တိုင်ပင်လို့ ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ ဦးလေးသင်၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီအတိုင်းဆက်ပြီး ခံမနေချင် တူး’

ရှေ့မှာ လူနေတဲ့ ကျွန်းတကျွန်းတော့ တွေမှာပါကွာ၊ ကျွန်းတွေယင် မင်း နဲ့ ငါ နေခဲ့ ကြ မယ်လေ၊ မင်းခက်ရာ ပျောက်မှပဲ ဖြစ်သလို ခရီး ဆက် ကြ ဟာ ပေါ့ နည်းနည်း ကလေး အားတင်း ထားလိုက်စမ်းဦး’

‘လူနေတဲ့ကျွန်းတွေယင် ငါလဲ ခရီး မဆက်ပါဘူး၊ မင်း ခက်ရာ ပျောက်တဲ့အထိ ကုပြီး စောင့်နေမှာ’

ထွန်းခင်နှင့်သိန်းငွေတို့ကလည်း နှစ်သိမ့် အားပေးစကား ဝင်ပြောကြသည်။

မျက်ရည် ထွေထွေ စီးကျနေသည့် ဖိုးသင်မှာ အေခက် နှုတ်ခမ်းကို အပေါ်သွားနှင့် ဖိဖိရဲရဲကိုက်ပြီး ဖေစိန်ကို စိုက် ကြည့်နေသည်။

‘ကဲ...သိန်းငွေနဲ့ ထွန်းခင်၊ ငါတစ်ခုပြောချင်တယ်ကွာ’

‘ပြောဗျာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်လုပ်မယ်’

‘တို့ နောက်ကြောင်းကိုပြန်လှည့်မယ်၊ ကျွန်းကိုရောက်တဲ့ အခါ တို့နှစ်ယောက်ကိုထားခဲ့ပြီး မင်းတို့သုံးယောက် ခရီး ပြန်ဆက်၊ တို့နှစ်ယောက် တနေရာရာမှာပုန်းနေမယ်၊ မင်းတို့ ပြန်ထွက်လို့ ခရီးအတော်ရောက်လောက်မှ တို့စခန်းကို ပြန်ဝင် မယ်’

‘ဖြစ်ပါ့မလား ကိုဖိုးသင်၊ ကျွန်တော်တို့ လွတ်တာ မလွတ် တာထက် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကွာကွာ...’

‘ထူးခင်ရေ တို့ ဘယ်လောက်ရောက်ပြီထင်သလဲကွ’

‘ခါတော့ ကျွန်တော်လဲမပြောတတ်ဘူး ကိုဖိုးသင်’

‘ပြန်လှည့်ရင် ညဘက်လောက် ကျွန်းကို ပြန်ရောက်နိုင်ပါ့ မလား’

‘ရောက်ကောင်းပဲ လိမ့်မယ်’

‘ကဲ...ခါဖြင့် မင်းတို့သုံးယောက်သဘော...’

ဖိုးသင်စကားမဆုံးခင် နေစိန်၏ ညည်းသံနှင့် ခေါ်သံ ထွက်လာသည်။

‘ဟေ...ငါမင်းအနားမှာရှိပါတယ် ဖေစိန်ရ’

‘ဒီအကြံတို လက်လွတ်လိုက်ပါဗျာ၊ ရှေ့ကိုသာ...’

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဖေစိန်ရ၊ မင်းအတွက် ငါ့မှတာဝန်ရှိတယ်၊ မင်း မသေစေရဘူး၊ ပို ဗလဲယားကို ပြန်ရောက်ရတဲ့ တို့ကို သေခက်မပေးနိုင်ပါဘူး’

‘ကျွန်တော်တော့ ပို ဗလဲယားကိုမပြန်ဘူး၊ ခသရင် လမ်း မှာပစ်ခဲ့၊ ရှင်ရင်လဲခေါ်သွား၊ ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်’

‘သိပ်စကားမပြောနဲ့ ဖေစိန်’

‘နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ဖို့ အခြေအတင် ဆေးနှေးနေကြ
ဆော်လည်း သူတို့၏လှေမှာမူ တရွေ့ ရွေ့သို့သာ တိုး၍သွား
နေသည်။ တကယ်တော့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ဖို့မှာ စိတ်ဆန္ဒ
သာဖြစ်၏။ လက်တွေ့မှာမူ ရွေ့သို့သာ။’

(နှစ်ဆယ် ၄၂:)

ယူးခင်က အကြံတစ်ခုပေးလာသည်။
ဖေစိန်အနာကို ဆားငန်ရေနှင့် ဆေးကြောပေးရင်အနာ
မရင်း၊ အကိုက်အခဲသက်သာမည်။ တော်ရုံတန်ရုံ အနာဆိုရင်
ဆားငန်ရေနှင့်ကျက်သည်။ ပင်လယ်ပြင်မှာတော်ရုံတန်ရုံမဟုတ်
သောအနာများကို မကြာခဏ ဆားငန်ရေနှင့်ဆေးကြောပေး
ရင် ဆေးမထည့်ရဘဲ ပျောက်သည်ဟု သူ့အတွေ့အကြုံအရ
ပေးလာသည်အကြံ။

ထူးခင်ပြောသလို ဆားငန်ရည်နှင့်ဆေးသင့် မဆေးသင့်
စိုင်း၍ စဉ်းစားသည်။ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိသည်ဟုသဘောတူကြသော်
လည်း လူနာခံနိုင် မခံနိုင်ကို စဉ်းစားရပြန်သည်။

နောက်ဆုံး လူနာ၏ဆန္ဒကိုမေးသည်ဖေစိန်ကခေါင်းညိတ်သည်။

သိန်းငွေနှင့်ထွန်းခင်က ဖေစိန်ကိုချုပ်ပေးပြီး ဖိုးသင်က ပင်လယ်ရေနှင့် ဒဏ်ရာကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဆေးပေးသည်။

ဖေစိန်၏အော်သံမှာ ဘယ်လိုမှ နားချမ်းသာစရာမရှိ။ ရုန်းလွန်း၊ နှိပ်လွန်းအားကြီးသဖြင့် လှေပင် မှောက်တော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ သိန်းငွေတို့ မနည်းထိန်းရသည်။ ဖေစိန် အသိနက်ကြီးနှင့် အဆက်မပြတ်အော်လိုက်သံကြောင့်အကြိတ်ထားသည့် ဖိုးသင်၏မျက်နှာပေါ်မှာမျက်ရည်ပေါက်များ အဆက်မပြတ် စီးကျလာသည်။

ဓားရှရာကလေးကိုပင်ဆားငန်ရည်ထိကြည့်၊ တဆတ်ဆတ် တုန်သွားမည်၊ သေနတ်ဒဏ်ရာကြီးကို ဆားငန်ရည်နှင့် ဆေးသည်ပဲဟာ ဘယ်ခံနိုင်မှာပဲ၊ ကွန်းခင်နှင့် သိန်းငွေလို အားကောင်း မောင်းသန် နှစ်ယောက်ပင် မနည်းထိန်းရသည်။

ထူးခင်အဆို မှန်သွားသည်ဟု ပြောရမည်။

ဆားငန်ရည်နှင့်အနာကို ဆေးကြောပြီးသည် အခါဖေစိန် ငြိမ်သွားသည်။ ညည်းသံလည်း ထွက်မလာတော့ အိပ်ပျော်သွားသည်။

ဖေစိန်သာဓဏ်ရာမရခဲ့ရင် ခုလောက်ဆို သူတို့ငါးယောက်မှာ စကားတဖောင်ရဖောင် သီချင်းတကျော်ကျော်ရှိနေမည်မှာ သေချာသည်။ ခုတော့ ခပ်တိတ်တိတ်၊ ခပ်ဆိတ်ဆိတ်ရှိနေကြသည်။ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ရေး ပြဿနာ မှာလည်း ပြီးပျောက်သွားပြီး ညဉ့်ကတညဉ့်လုံး မအိပ်ရသည့်ပြင် နေပူ

ရှိန်က ပြင်းထန်လာသောကြောင့် လှော်အားမှာ ကျဆင်းသွား၏။

တစ်ယောက်တစ်လှည့် အနားယူရန် စီစဉ်ကြရသည်။ သို့စေကာမူ ကျောမဆန့်နိုင်၊ လှေကသေးသည့်အပြင် ဖေစိန်အကွက်ပါ နေရာပေးဘားရသောကြောင့် နားလှည့်ရသူမှာ ခူးပေါ်ခေါင်းတင်ပြီး ထိုင်လျက်အိပ်ရသည်။ သူတို့ လှေမှာ ရှေ့ကိုစွတ်လှော်နေသော်လည်း ဘယ်ရောက်နေပြီကိုမသိသလို ဘယ်သို့ဦးတည်နေသည်ကိုလည်း မသိကြ။

ညနေစောင်းသည်အထိ ဖေစိန်ငြိမ်သက်နေသည်။

အာခြောက်သည့်အတွက် ရေကိုတစွတ်စွတ်သောက်နေကြရာ လမ်းခုလတ်တွင် ရေပြတ်သွားမည်ကြောင့် ရေကိုချွေတာဖို့ ဖိုးသင်က သဝဏ်ပေးရပြန်သည်။

ပင်လယ်ပြင်မှာ ခန့်ခန့်ညားညားကြီးငြိမ်သက်နေသလို အာကာသကြီးမှာလည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လှည့်ပတ်ကြည့်သည့်အခါ လှိုင်းအိကလေးများ လှုပ်ရှားနေသည့် ရေပြင်ကြီးမှအပ ဘာကိုမှ မတွေ့ရ။

ညနေခင်းတိုက်ခတ်လာသည် လေမှာ ညင်ညင်သာသာမရှိ၊ မကြမ်းသော်လည်း ထန်သည်။ နွမ်းရိနေသော သူတို့အတွက် လန်းလန်းထန်းထန်းရှိသွားစေသည်။ ရွက်ဖွင့်ထားသော်လည်း လှေရွှေ့နှုန်းမှာမပြန်၊ လှော်အားလည်း ကျလာသည်။

ကုန်ခန်းသွားသည့် ခုန့်အားကိုအစားအသောက်နှင့် ပြန်လည်ဖြည့်တင်းရမည်ဖြစ်သော်လည်း ပါလာသည် အစား

အသောက်များမှာ ဆာလောင်မှတ်သိပ်မှု၊ ဝမ်းမီး ငြိမ်သက် စေရုံသာရှိသည်။ ခွန်အားကို မဖြည့်စွမ်းနိုင်၊ ပါလာသည် ဝက်သားခြောက်များမှာ မီးမရှိသဖြင့် ဘာမှလှုပ်မရ၊ ထမင်း ခြောက်ကိုရေနှင့်နှူး၍အုန်းသီးခြောက်ဝါးပြီးမျှ၍ချနေရသည်။

မနေ့ညက ကြောက်အားလန့်အားနှင့်မို့ သွက်သွက်လှော် ခဲ့သည်ကို မောရ ပန်းရမှန်း မသိသော်လည်း နေ့လယ်ပိုင်းမှ စ၍ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျလာသည်။

တစ်ညနှင့်တစ်နေ့ပဲရှိသေးသည်။ ပင်လယ်ပြင်ကို နေ့ကထပ် ဘယ်နှစ်ရက် ဖြတ်သန်းရမည်ကို မသိသလို ဘယ်ကို ရောက်၍ ဘယ်သို့ ဦးတည်နေသည်ကိုလည်း မသိကြပေသည့် အနေ အထား။

ဝရဲဘုတမျှ ထင်မှတ်ခဲ့သည် တကျွန်းနှင့်ဝေးရာသို့ရောက် လာပြီဖြစ်သည် အပြင် လွတ်မြောက်ရေး ရောင်ခြည်ကိုပါ တွေ့နေရသည့်တိုင် သူတို့မှာ မပျော်နိုင် မရွှင်နိုင်၊ စကား တပြောပြော၊ သီချင်းတကြော်ကြော် ရှိရ ည့်ခရီးမှာ တိတ်ဆိတ် လွန်းနေသည်။

သူတို့ ကိုယ်စီ၏ ရင်ထဲမှ အတွေးကိုယ်စီ ရှိနေကြလိမ့် မည်။ သူတို့ဖန်တီးခဲ့သည် လွတ်မြောက်ရေးခရီးကိုမှန်သလား မှားသလား မဝေခွဲနိုင်သည့် ဒွိဟ သံသယစိတ်များလည်း ပေးနေလိမ့်မည်။ ဒီဒဏ်ကို နောက်ထပ် ဘယ်နှစ်ရက် ခံနိုင် မလဲ ဆိုသည် အတွေးစဉ်များလည်း ဘောင်ဘင် ခတ်နေ သိမ့်မည်။

သို့စကောမူ နှုတ်စကား ပွင့်အန်မလား။

ထိုစဉ်ဖေစိန်၏ ကယောင်ကတမ်း အော်လိုက်သံကြောင့် သူတို့အားလုံး ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

ဖေစိန်၏နဖူးပေါ် လက်တင်လိုက်သည့် ဖိုးသင်မှာ သူ၏ လက်ကို ချက်ချင်း ပြန်ရုပ်လိုက်ပြီး အာမေဇိုတ်သံ ပွင့်ထွက် သွား၏။

ဖေစိန်တကိုယ်လုံးမှာ ချစ်ချစ်တောက် ပူလောင်နေသည်။ ဒဏ်ရာအပြင် အဖျားပါ ဝင်လာသည်။ ဖေစိန်ကို ခေါ်ကြည့် သည်။ တုန့်ပြန်သံထွက်မလာ၊ ကယောင်ကတမ်း စကားများ ကိုသာ အဆက်မပြတ် ပြောနေသည်။

ကယောင် ကတမ်းပြောသည်ကို ကြားနေရသည်မှာ နား မချမ်းသာစရာဘဲရှိသည်။ 'အမေရေ...အမလေးဗျ အမေရဲ့ တမ်းတသံမှာမူ နှလုံးကိုပါ နှာကျင်ထိခိုက်စေသည်။

ဖိုးသင် ခေါင်းကို သွက်သွက်ကလေး ယမ်းလိုက်၏။ ကယောင်ကတမ်း ပြောနေရာမှ ကယောင် ချောက်ချား လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။ ဖိုးသင်က ပွေ့ပိုက်ပြီး ထိန်းထား နေသည်။ ဖေစိန်အတွက် ချောလင့်ချက် မှန်ဝါးသွားပြီလို့ အား လုံး သိရှိခံစားနေကြရသည်။

ချက်ချင်း မသေဘဲ ဝေဒနာဆိုးကို ဘယ်နှစ်ရက်လောက် ဆက်ပြီး ခံစားနေရဦးမည်ကိုမူ သူတို့မခန့်မှန်းနိုင်ရာ။

* * *

ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ရေပြင်ကျယ်တွင် မျောချင်ရာ မျော
နေသည်မှာ သုံးရက်ရှိပြီ၊ ဘယ်ရောက်၍ ဘယ်ပေါက်မည် မသိ
သော ခရီးကို တမင်ရွေး ထွက်ခဲ့သလို ရှိခဲ့ရာမှ မထွက်ခင်က
ရောက်ချင်ရာရောက် ပေါက်ချင်ရာပေါက်၊ တကျွန်းက လွတ်
ရင်ပြီးရော သဘောမူနိုင်ခဲ့သော်လည်း သုံးရက်မြောက်လာသည်
အခါ စိတ်ဖရိုဖရဲ ဖြစ်လာကြသည်။ ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးအတွက်
စိတ်ပျက်အားငယ်မှုများ ပြည့်လှမ်းလာသည်။ အခြေအနေမှာ
နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်၍ မဖြစ်သလို ရှေ့ဆက် ရမည်ကို
လည်း အားမပါ အနေအထားရှိနေသည်။ ဆုပစ္စည်းစားရုံးအခြေ
အနေ။

လျော်လှည့်ထက် နားလှည့်များလာပြီ။
ဖေစိန် အခြေအနေမှာလည်း တနေတခြား ပိုဆိုးလာသည်။
ရေနှင့်လှေကို ကျွမ်းကျင်ပါသည်ဆိုသော ထူးခင်ပင်လျှင်
နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ရောက်ရှိနေသည့် အနေအထားနှင့် ရှေ့
အနေအထားကို မေးသည့်အခါ ဘာမှ ရေရေရာရာမဖြေနိုင်၊
သို့သော် ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်သာ၊ စိတ်ထူကိုယ်ထူကွက်
လာသည်ခရီး။

လေးရက်မြောက်နေ့။
ဖေစိန်မှာ ညည်းအားမရှိသလို လှုပ်ရှားအားလည်း မရှိ

တော့ ခွေခွေကလေး ငြိမ်သက်နေသည်။ ဝင်သက်ထွက်သက်
ကိုမူ မျှင်မျှင်ရှူနေဆဲ။

တစ်နေ့လုံး သာသာယာယာ ရှိခဲ့ရာမှ လေထန်လာသည်။
ထန်သည်လေမှာ လေကြမ်း အဖြစ် ကူးပြောင်းသွားသည်။
ငြိမ်နေသည့် ရေပြင်မှာ လှုပ်ရှားလာသည့် လှိုင်းအိကလေးက
လှိုင်းကြီးအဖြစ် ကြွတက်လာသည်။

လှေကိုပင် မနည်းထိန်းနေရပြီ။
ထူးခင်က အဝေးဆီသို့ ကြည့်နေရာမှ သူ့ကိုကို လက်ညှိုး
ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ထူးခင် လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ သူတို့မျက်လုံး
များရောက်သွားသော်လည်း ဘာကိုပြနေမှန်း မသိကြ။
'ဘာလဲဟေ့ ထူးခင်'

'ဟိုးမှာ ခပ်ရေးရေးမြင့်ရတဲ့ နီတြာတြာ အရောင်ဟာ
မကောင်းဘူးဗျ။ မုန်တိုင်းဖွဲ့နေတာ၊ ဒီဘက်ကို ရှေ့လာလိမ့်
မယ်ထင်တယ်'

'ဟုတ်ပါမလားကွ ကောင်းကင်ကတော့ ကြည်ကြည်လင်
လင် အရှိသားပဲ'

'လေခိုကြမ်းတိုက်မယ့် အရိပ်အဆင်ပဲဗျ။ အားလုံး သတိ
ထားကြမဖြစ်မယ်'

ရွက်ကြိုးကို ဖြုတ်ချထားလိုက်ရသည်။
ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ အနီရောင်ပျောက်ပြီး ညိုပုပ်ပုပ်အရောင်
သန်းလာသည်။ ခုနတုန်းက ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိနေသော
ကောင်ကင်ပြင်မှာ တစ်ခဏခြင်း အုံ့မှိုင်း မည်းသိုလာသည်။
လေတိုက်နှုန်းမှာ ပို၍ ပို၍ ကြမ်းလာသလို လှိုင်းလုံးကြွတက်မှု

အရှိန်မှာလည်း ပြင်းသည်ထက်ပြင်းလာသည်။ လှေကလေးမှာ ဦးထောင်သွားလိုက် ဦးစိုက်သွားလိုက်ရှိနေရာ 'ဟာဟင်အို' အသံများမှာ တရစပ်ထွက်လာသည်။

ပိုဆိုးသည်က မိုးသက်များပါကျလာခြင်းပင်။ အရက် ကိုးမောင်း တိုက်လွတ်လိုက်သည့် ဆင်ပြောင်ပမာ ဝေယတကြီး တဟူးဟူးထလာသော လှိုင်းလုံးကြီးများမှာ သူတို့လှေကလေးကို တစ်စစီချိုးဖဲ့တော့မည်သို့နှယ် ရှိလာချေ၏။

ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး အုံ့မှိုင်းညိုမှောင်နေသည်။ ရှေ့ကို ဘာမှမမြင်ရသလို ကေးကလည်း မမြင်ရ။ လှိုင်းအော်သံနှင့် လေကြမ်းတိုးဝှေ့သံများသာ မင်းမူနေသည်။

လှေကလေးမှာ တိမ်းကနဲ စောင်းသွားသလို ဖြုတ်ကနဲ မှောက်သွားမည်သို့ ရှိရာမှ ရုတ်တရက် ဦးမော့ပေါ်လာသည်။

သူတို့၏ ကိုယ်နေကိုယ်ထားကို တည့်မတ် ငြိမ်သက်စေရန် ပင်မနည်း ထိန်းနေရသည်။

ပဲကိုင်ရသူ ထူးခင်အဖို့တော့ ဆိုဖွယ်ရာမရှိပြီ။

ခွေခွေကလေးရှိနေသည့်ဖေစိန်ကိုယ်မှာ ကပြောင်း ကပြန် ရှိနေသော်လည်း ဘယ်သူကမှ ပြန်မကြည့်နိုင်။ ကိုယ့်အသက်ကိုပင် လွန်ဆွဲနေရသောအချိန်၊ မီးလောင်နေတုန်း ဆီမီးခွက် မီးငြိမ်း မငြိမ်းကို ဘယ်သူမှမကြည့်နိုင်။

ရသမျှ ဘုရားစာရွတ်သံများမှာ ပျောက်သွားလိုက် ပေါ်လိုက်။

ဘယ်နှစ်နာရီလောက် ကြာသည်မသိ၊ မိုးသက်စဲသွားသည်။ လေကြမ်းပြိုသွားသည်။ လှိုင်းကြမ်း ငြိမ်သွားသည်။

ကြံရာပေါ် သုံးဦးအနက် ဝေယအကြီးဆုံး ယကြွလာသည့် လှိုင်းသည်သာ အမော့ပြေသေးသလို ဟောဟဲလိုက်ပြီး ထွပ်များဆဲရှိနေသည်။ ပဲကိုင်ရခက်လောက်အောင် ထွပ်ရှားခြင်း မျိုးမရှိတော့။

သူတို့အားလုံး ဟင်းချနိုင်ကြပြီ။ ဝင်သက် ထွက်သက်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်ရှူနိုင်ကြပြီ။

မီးရှိန်ကျတော့မှ ဆီမီးခွက်ကို သတိရကြသည်။

ဆီမီးခွက်ငြိမ်းလေပြီ။

ဖိုးသင်၏ ဆို့နေသော ခြေကွဲသံကြီးမှာ။

ဖိုးသက်လေပြင်၊ ငြိမ်သက်သွားသော်လည်း အမှောင်ထု မှာမူသိပ်သည်းထူထပ်နေတုန်းပင် ကောင်းကင်ပြင်မှာလရောင် သားလို့ ကြယ်ရောင်သော်မှ မလင်းပွင့်နိုင်။

ဖေစိန်ကိုပေ့ ချီထားသည်ဖိုးသင်မှာ ယူကျုံးမရစကားလုံး ကားဖြင့် တောင်းပန်စကား အထပ်ထပ်ဆိုနေသည်။ ကြားနိုင် မှုန်းမရှိတော့ပြီဖြစ်သော ဖေစိန်ကို ခေါ်လိုက် ပြောလိုက်နှင့်

ဘေးကတည်ရာမရသူကဲ့သို့ ရှိနေရာမှ သိန်းငွေနှင့် ထွန်းခင်တို့ ကိုပါ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းပြီး ရန်မှုစကားများ ပြောလာသည်။ သူပြောသည့်အချိန်ကသာ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ရင် ဖေစိန်မသေ၊ ခု သူတို့ကြောင့် သေရသည်ဟု မဆီမဆိုင် အကြမ်းဆုံးစကားလုံးများသုံးပြီး စွဲချက်တင်လာသည်။ သိန်းငွေနှင့်ထွန်းခင်တို့က နှုတ်တို့ မပြန်။

ခံစားမှုလွန်ကဲသော ဝေဒနာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ကရုဏာ ဝေါသော ပြောချင်ရာပြောပါစေဟု ငြိမ်ခံနေကြသည်။ သူတို့ ကိုယ်တိုင်လဲ ဖေစိန်အတွက် မချီတင်ကဲ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ကြသည်။

အားရအောင်ပြောပြီး ငြိမ်သွားလိမ့်မည် ထင်သော်လည်း မငြိမ်။

နောက်ထပ်ပြောလာသည့် စကားများမှာ မူမမှန် အမြီး အမောက်မတည့်၊ သူရူးတစ်ယောက်ပမာသို့နယ် တောင်စဉ် ရေမရပြောပြီး သူတို့ကိုကြိမ်းမောင်းလိုက် လုပ်နေရာမှ မဆီ မဆိုင် ရေစောင့်နတ်၊ လေစောင့်နတ်၊ ပင်လယ်စောင့်နတ်တွေ ကို တိုင်တည်ပြီး ကလော်တုတ်နေပြန်သည်။ သူ့ဆဲဆိုတိုင်းထွာ နေသည်မှာ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ပက်ပတ်စက်စက်ရှိဘိ၏။

သိန်းငွေနှင့်ထွန်းခင်က တာမမှပြောသော်လည်း ဆူးခင်က မနေနိုင်။

'ဒီမှာ ကိုမိုးသင် ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို ဆဲချင်သလိုဆဲပြော ခင်သလိုပြော ဂျေလမ်းခရီးသွားတုန်း မဆီမဆိုင်တာတွေကို တော့ မဆဲနဲ့ဗျာ'

မိုးသင်က ဖေစိန်အလောင်းကိုချပြီး ထူးခင်ကို တွေ့ကရာ နားနှင့်ကောက်ပေါက်နေသဖြင့်သိန်းငွေတို့က ဝိုင်းဆွဲရသည်။ မျှောင်းဖျှစ်ကားပြောပြီး အလောင်းကို ရေထဲချဖို့ တိုက်တွန်း ကြ၏။

မိုးသင်က နားမထောင် အလောင်းကိုပြန်ပွေ့ပြီး ပြောချင် တွေကို ပြောနေသည်။ သူတို့ကလည်း ဂရုမစိုက်တော့ ပြောချင်ရာပြောပြီး ပါးစပ်ညောင်းရင် ငြိမ်သွားလိမ့်မည်။ အချိန်တန်ရင် အလောင်းကို လွှတ်ပစ်လိုက်လိမ့်မည်ဟုထင်ပြီး ကန်နာလွဲနေလိုက်ကြသည်။

ဒီအထိဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်၊ အဖြစ်အပျက် လျှပ်တစ်ပြက် ဖြစ်သွားသည်ကြောင့် သူတို့အချိန်မမီလိုက်။ မိုးသင်က ဖေစိန်အလောင်းကို -ရေထဲ ချလိုက်သည်။ ပြီး တော့ သူပါခုန်ဆင်းသွားသည်။

မမျှော်လင့်သောအဖြစ်အပျက်ကြောင့် သူတို့လည်းအံ့အား မနေကြသည်။

လှေမှောက်မလို တိမ်းစောင်းသွားတော့မှ သူတို့ သိလိုက်
သည်။ ဆွဲချိန်မရ ဖိုးသင်လည်း ပြန်ပေါ်မလာ သိပ်သည်းသော
အမှောင်ထုကြောင့် ပြန်ပေါ်လာလျှင်ပင် မြင်ဖို့မလွယ်။

သူတို့ ရှေ့ခရီးမဆက်ကြ၊ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ လှည့်ပတ်
ရှာဖွေခဲ့သည်။ မိုးလင်းသည့်တိုင် လှည့်ပတ်ရှာဖွေသော်လည်း
မတွေ့။

လှေကလေးပေါ်မှ သူတို့သုံးယောက်မှာ နှုတ်ပိတ် တိတ်
ဆိတ်နေကြသည်။ ဘာကစ၍ ဘာကို ပြောရမှန်းမသိ ဖိုးသင်
က ဖေစိန်ကို ခင်မင်တူယ်တလွန်းသည်လား ရုတ်တရက်စိတ်
ပေါက်သွားသည်လား ဆိုသည်ကို ဘယ်သို့ပြောရပေ။

လောကတွင် အချစ်ဆုံးဆိုသည့်သားမယားတို့ကိစ္စသော်
ဖခင်နှင့်လင်သားတို့သည် ထိုသို့မပြုလေ မရှိကြရာ မည်သို့
သွေးသားမတော်စပ်သည့် လူသားနှစ်ယောက်၏ ဆက်သွယ်
သမုဒယနှောင်ကြီးမှာ ထိုမျှအထိလွန်ကဲ နိုင်ကြလွန်းပါသည်
ဟု ဆိုသော် မဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာဟု ဆိုကြမည်ပင်။

သို့သော်....
လောကတွင် 'မဖြစ်နိုင်ရာမရှိ မဖြစ်သေးတာသာ ရှိသည်'
ဟူသော ပမာစကားကို အခြေပြု၍ ဆိုရသော် မဖြစ်နိုင်ဖွယ်
ရှိ၏ဟု မှတ်ချက်ပြုရမည်သာ။
ပုံမှန်အနေအထားမရှိသော ကစဉ့်ကရဲ စိတ်အထုတ်အထုတ်
သို့ရောက်နေသော အခါမျိုးတွင် မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်သည်မှာ
ဖြစ်သွားတတ်ကြ၏။

မထင်မှတ်သော မုန်တိုင်းငယ်ကို တွေ့ကြုံလိုက်ရသည်
ကြောင့် စိတ်ကစဉ့်ကရဲဖြစ်နေစဉ် သူ့ကြောင့်ဟု အစွဲအလမ်း
စိတ်လွန်လွန်ကဲကဲရှိနေသူ ဖိုးသင်မှာ ရုတ်တရက် စိတ်ဖောက်
ပြန်မှုကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့သည်မှ ထိုသို့သော အဖြစ်ဆိုးထဲသို့
တိုးဝင်သွားသည်ဟု ဆိုရပေမည်သာ။

ဖိုးသင် ရေထဲခုန်ချသွားသည် နေရာတစ်ဝိုက်တွင် နေမုန်း
တည့်ချိန်အထိ ရှာဖွေခဲ့သော်လည်း ဖေစိန် အလောင်းရော
ဖိုးသင်အလောင်းကိုပါ မတွေ့ခဲ့ရ။ လှိုင်းကြောနှင့် မြောပါ
သွားသည်လား၊ မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲမှာ သူတို့ နေရာ
အမှတ်အသားလွဲသွားသည်လား မဆိုနိုင်။ နေမုန်းတည့်ချိန်
ထွင် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။

စိတ်ရောကိုယ်ပါပင်ပန်းမှုဒဏ်ကြောင့် သူတို့သုံးယောက်၏
လှုပ်ရှားမှုမှာ အားရစရာမရှိ နှေးကွေး လေးကန်နေသည်။
သူတို့သုံးယောက်လုံးမှာ စိတ်တင်းထား၍သာ ထူထူထောင်
ထောင်ရှိနေသော်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာအားအင်မှာမူ ကုန်ခန်းလှ
ရှိနေသည်။ ထမင်းခြောက်နှင့် အုန်းသီးစိပ်ကို စားဖို့ထားဘိ
ကြည့်ပင်မကြည့်ချင်။ ဝက်သားခြောက်များကိုပင်လယ်ရေငန်
ဖြင့်စိမ်ပြီးစားကြသည်။ လေပူထငြိမ်ရုံပဲရှိသည်။ အာဟာရ
မဖြစ်။

လှေရွှေနှုန်းမှာ နှေးနှေးသော်လည်း တရွေ့ရွေ့တော့
သွားနေသည်။ နောက်သုံးရက်အတွင်းကျွန်းတစ်ကျွန်းတွေ့ပြီး
နားခွင့်မရလျှင် သူတို့၏ရွှေဓရီးကို ဘယ်လိုမှ ဆက်နိုင်ဖွယ်
မရှိတော့။

သံသယစကားကို စတင်ဆိုခဲ့သူမှာ ထွန်းခင်....
'ဟေ ထူးခင် တို့လှေဦးတည်ချက် မှန်ရဲ့လားကွ'
'မှန်ပါတယ်ဗျ'
'ငါတော့မထင်ဘူး မုန်တိုင်းကျတုန်းက တို့လမ်းကြောင်း
များ လွဲသွားသလားမသိဘူး'

(နှစ်ဆယ်ခြောက်)

တကယ်တော့ စွန့်ခွဲသူတကျွန်းပြေး ငါးယောက်၏ဇာတ်
လမ်းမှာ ယုံတမ်းပုံပြင်သဖွယ်ရှိပုံ၍ ဓဏ္ဍာရီဆန်လွန်းသည်ဟု
ဆိုရမည်သို့ရှိချေ၏။ သူတို့၏ဖြစ်ရပ်ဖြစ်စဉ်မှာ ဝင်္ဂသာသိုနွယ်
အက္ခေ အကောက် ပွန်းတီးသည်ဟု ဆိုရမည်။

အကယ်၍များ စာဖတ်သူက ဖေစိန်နှင့်ဖိုးသင်၏ အဖြစ်
အပျက်ကို ဓဏ္ဍာရီဆန်လွန်းသည်ဟု မှတ်ချက်ပြုခဲ့သော် သူတို့
သုံးယောက် နောက်ထပ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသောအဖြစ်အပျက်ကိုဖတ်
ပြီးသည့်အခါတွင်မူ ပို၍ဓဏ္ဍာရီဆန်လွန်းသည် စိတ်ကူးယဉ်
ဇာတ်လမ်းဆန်လွန်းသည်ဟု မှတ်ချက်ပြုလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ရှိပါစေ။
သူတို့၏ ဖြစ်စဉ်ကလည်း ဓဏ္ဍာရီ ဆန်လွန်းသည်။

'အိုကွာ လဲ့လဲ့မလဲ့လဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းရောက်ဖို့သာအရေးကြီးတာပါကွ'

စိတ်ဓာတ်ကျစရာစကားကို ရှေ့မဆက်စေလိုသောကြောင့် သိန်းငွေကို ဝင်ဟန်လိုက်သည်။

ညနေဆည်းဆာရိပ် သန်းစအချိန်။

ညိုညို ဆိုင်းဆိုင်း အုပ်အုပ်ဖွဲ့ဖွဲ့ရှိနေသည့် ကျွန်းဟုယူဆရသောနေရာကို ရေးရေးပျပျလှမ်းမြင်ရသည်။

'ဟိုရှေ့ကဟာ ကျွန်းပဲဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်'

'ဟတ်တယ်ကွ ကျွန်းတော့ ကျွန်းပဲ မပါပေမယ့်'

သိန်းငွေပြောသည်ကို ထွန်းခင်က ထောက်ခံလိုက်သော်လည်း သူ့စကားက မထင်မကျ။

'ကဲ...ဒါပေမယ့်တော့ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ မြေကြီး တွေရင်ပြီးရော ဘာကျွန်းဖြစ်ဖြစ် အဲဒီမှာ နားမယ်၊ ကဲအားဝိုက်ပြီး လှော်လိုက်ကြဦးစို့'

ရေးရေးပျပျ မြင်ရသည်မှ ထင်းထင်းပပ ရှိလာသည်။

ကျွန်းသို့ရောက်ချိန်တွင် အမှောင်ရိပ်သန်းနေပြီ။ ဘာကျွန်းမှန်းမသိ သောင်စပ်ကို လှေကပ်မိသည်နှင့် ထွန်းခင်ရော သိန်းငွေပါ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြပြီး ဝမ်းသာအားရ ဟစ်အော်လိုက်ကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ပြေးလိုက်၊ လွှားလိုက်၊ ခုန်လိုက်၊ မောက်လိုက်နှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ရုက္ခအသွယ်သွယ်ကို မေ့ပျောက်သွားပြီး မြူးကြွနေကြသည်။

လှေကို သောင်ပြင်ပေါ် ဆွဲတင်ပြီးသုံးယောက်သားသောင်

ပြင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲနေရင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။ တရေးမှမနီး အိပ်ရေးပျက်ရက်များသောကြောင့် ထင်ပ၊ သုံးယောက်စလုံး တရေးမှမနီး ဆူဆူညူညူအသံတွေ နားထဲဝင်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသော်လည်း အိပ်မက် ပမာသို့နှက်ရှိနေကြသည်။

ပထမဆုံး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သူမှာ ထူးခင်၊ မျက်လုံးပွင့်သွားသည့်အတူ ထူးခင်၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံ ထွက်လာသည်။ သိန်းငွေနှင့် ထွန်းခင်တို့လည်း အိပ်ရာမှနိုးလာကြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ဝေါက်ကနဲထထိုင်ပြီး ကြောင်နေကြသည်။

သူတို့ရှေ့ မှောက်မှာ ယူနီဖောင်းဝတ် လက်နက်ကိုင်တွေ၊ ဦးပလဲယားကျွန်းတွင်လက်နက်ကိုင်စစ်တပ်တစ်တပ်ရှိသည်။ သူတို့မကြာခဏကားလှည့် ထွက်သည့်အခါ အင်ဒမန်ကျွန်းစုအနံ့ရောက်ကြသလို အင်ဒမန် ကျွန်းစုများကို ကျော်လွန်၍လည်း ရောက်ကြသည်။

သိန်းငွေတို့သုံးယောက် ရောက်နေသည့်နေရာမှာ အင်ဒမန်ကျွန်းစု၏ အစွန်းဆုံးကျွန်းဆွယ်အပွားလေးဖြစ်၏။ကင်းလှည့်စစ်တပ်မော်တော်က သောင်စပ်ပေါ်ကလှေကိုတွေ့ပြီး ချဉ်းကပ်ကြည့်ရှုရာမှ သောင်ပြင်ပေါ်တွင်အခန့်သား အိပ်နေသည့် သူတို့သုံးယောက်ကို တွေ့သွားကြသည်။

သူ့ကို ဘယ်လောက်အိပ်မောကျနေသည်မသိ သောင်စပ်ကိုကပ်လာသည့်မော်တော်သံတို့ မကြားသည့်အပြင် သူတို့အနား

သို့ ကင်းလှည့်စစ်သားများ ရောက်လာကြသည်ကိုလည်း မသိကြ။ သေနတ်ခင်နှင့်ထောင့်ပြီး ပထမဆုံး အနှံ့ခံလိုက်ရသူမှာ ထူးခင်။

ကြောက်လန့်တကြား ထအော်လိုက်သည့် ထူးခင်အသံကြောင့် သတို့ပါ လန့်နိုးလာရသည်။

ခုတော့ ကင်းလှည့် မော်တော်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ကလေးတွေ။

သူတို့ကို တွေ့သွားသည့်နေရာမှာ ပို့ဗလဲယားနှင့်အတော်ဝေးသည်။ အားနုန်းမြန်သည့် ကင်းလှည့် မော်တော်သည်ပင် နှစ်နာရီသာသာလောက် မောင်းပြီးမှ ပို့ဗလဲယား ဆိပ်ကမ်းကိုကပ်ခဲ့သည်။

ပို့ဗလဲယားကို လှမ်းမြင်လိုက်တော့ သူတို့ရင်ထဲမှာ ဆိုနစ်သွားသည်။ မျက်ရည်များ အံ့ထွက်လာသည်။

ဆန္ဒနှင့် မျှော်လင့်ချက်ကို ရှာဖွေပြည့်ဆည်းကြရာတွင် ပြေလည်အောင်မြင်သည်အခါ အားရဝမ်းသာ ပြုရိပ်ဆင်နိုင်ကြသော်လည်း မပြေလည် မအောင်မြင်သည့် အခါ ဝမ်းပန်းတနည်း ညှိုးရိပ်ဆင်ကြသည်မှာ ဓမ္မတ။

* * *

မုန်တိုင်းနှင့်တွေ့စဉ်က လှေ၏သွားလမ်းကြောင်း ဦးတည်ရာထက် လိုင်းကြောကို ဂရုစိုက်၍ လှေကိုထိန်းရသည့်ကြောင့် လှေသွားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလဲ သွားလေသလား မသိအင်ဒမန်ကျွန်းစုကို လွန်မြောက် ကျော်ဖြတ်လာပြီးမှအင်ဒမန်ကျွန်းစုဆီသို့ ဦးပြန်လည်သွားရသည်။

တကျွန်းကထွက်စမှာ ကံကြမ္မာက ပစ်ပစ်ခါခါမျက်နှာလွဲသွားပြန်သည်။ ခုတော့ ဗွင်လယ်ထဲမှာနှစ်ယောက် ပို့ဗလဲယားကို သုံးယောက်ပို့ ပေးလိုက်သည်။

ကင်းလှည့်မော်တော် ပို့ဗလဲယားဆိပ်ကမ်းကို ဆိုက်ကပ်ခဲ့သော်လည်း သူတို့သုံးယောက်မှာ ဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့မတက်ရသေး။ တာဝန်ရှိသူများက ကမ်းပေါ်တက်ပြီး သက်ဆိုင်ရာသို့ သတင်းသွားပို့ နေသဖြင့် မော်တော်ထဲမှာပင် ငုတ်တုတ်ကလေးတွေထိုင်နေကြရ၏။

သတင်းက ချက်ချင်းပျံ့နှံ့သွားသည်။ တဖြည်းဖြည်း စုဝေးလာသည့် လူအုပ်ကြီးမှာ ကမ်းလုံးညွတ်မျှတ မဆိုသာသော်လည်း ဆိပ်ကမ်းဝန်းကျင်တွင် ပြည့်

လူမ်းသွားသည်။ သုံးယောက်ထဲ ပါလာသည်ဆိုသော သတင်းကြောင့် သို့လော သို့လော ထင်မြင်ချက်များ ကျွက်စီ ကျွက်စီ ဖြစ်နေကြ၏။

လူအုပ်ကြီး ရှေ့တန်းမှ လည်တဆန့်ဆန့် ဝနာမငြိမ်ရှိနေသူ မှာ မြမောင်။

သုံးယောက်ထဲမှာ ဖေစိန်ပါမပါကို သိချင်သည့်ဆန္ဒစော နေဟန်ရှိ၏။

လူအုပ်ကြီး ရှုံ့သွားသည်။

ကျွန်းမင်းကြီးကိုယ်တိုင် ပါလာသည်မို့ ဂျင်းဂလီး ဗုလိပ်များက လူအုပ်ကြီးကိုမောင်းထုတ်ပြီး ရှင်းနေသည်။ ကျွန်းမင်းကြီးက သူတို့ သုံးယောက်ကို ကြည့်ရုံသာကြည့်ပြီး ကုန်းပေါ်ပြန်တက်သွားသည်နှင့် နှိနားစုစု သည်နားစုစုရှိနေသည့် လူအုပ်ကြီး ပြန်စုမိလာသည်။

ကမ်းပေါ်တက်လာသည့် သူတို့ သုံးယောက်ကို ဝိုင်းကြည့်နေသည်။ လူအုပ်ကြီးထဲမှ အသံအမျိုးမျိုး ထွက်လာကြသည်။ သုံးယောက်တစ်တွဲမိပြီး နှစ်ယောက်တစ်တွဲ လွတ်သွားသည်လား၊ သေကျန်ခဲ့သည်လား၊ ထွက်သွားတုန်းက လှေနှင့် ပြန်ရောက်လာတော့ မော်တော်နဲ့။

မြမောင်က သိန်းငွေကို အကျယ်ကြီး အော်မေးသည်။

‘ဟေ့ သိန်းငွေ ဖေစိန်ကော’

သိန်းငွေက မဖြေ လက်ခါပြလိုက်သည်။

မသိဘူးဆိုသည့် အဖြေမျိုးထင်သဖြင့် မသေသေးဟု ထင်

ကြေးစကားဆိုခဲ့ကြ၏။

သူတို့သုံးယောက်မှာ စီလူလာထောင်သို့။

စီလူလာထောင်ထဲက အော်ဟစ်သံများကို တိပ်ခွေနှင့် ဖမ်းပြီး ပြန်ဖွင့်ပြရလျှင် ကြားရသူတိုင်ပင် နားနှစ်တက်ကို ချက်ချင်းပိတ်ပစ်လိုက်မည်ပါ။ ရရှိထားသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကြောင့် ရုံးတင်စစ်ဆေးမည့် ရက်ကိုပင် ရှေ့ပစ်ရသည်။

တကျွန်းရောက်သူများ၏ တကျွန်းရောက်ပြီးမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်အမှုအခင်းများအတွက် စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာမှာ ကျွန်းမင်းကြီးလက်ထဲတွင်ရှိသည်။

ကျွန်းမင်းကြီး၏ စီရင်ချက်မှာ....

စီလူလာ ထောင်ထဲတွင် နှစ်နှစ်တိတိ သံခြေချင်း ခတ်ပြီး အလုပ်ကြမ်း လုပ်ရမည် ဟူ၍ဖြစ်၏။

သူတို့ကို ထောင်ဒဏ်ထပ်မတိုး၊ တိုးစရာလည်းမလို၊ တသက် တကျွန်းထောင်ဒဏ်ကျခံပြီးသား အကျဉ်းသားတွေပါ။

အပြင်မှလွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ခွင့်ကို ရုပ်သိမ်းပြီး စီလူလာ ထောင်ထဲတွင် သံခြေချင်းသံတချင်ချင်နှင့် အလုပ်ကြမ်းလုပ်စေခြင်း ထပ်ဆင့်အပြစ်ပေးလိုက်သည်။

စီလူလာထောင်ထဲမှပျံလွင့်ထွက်လာသည့် ဖိုးသင်နှင့်ဖေစိန်တို့ သတင်းမှာ အကျဉ်းသားထုအတွင်း တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့၏။ အကျဉ်းအားလုံး စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

ထိုအထဲမှာ ထူးထူးကဲကဲ စိတ်ထိခိုက်မှု ခံစား ရသူ မှာ မြမောင်။

စေတနာကို မျက်နှာမူ၍ လုပ်ကြရာတွင် စေတနာမမြောက်
၀ ဝေဒနာ ဖြစ်သွားသည့်အခါ ပြုလုပ်မိသူမှာ ထူးထူးကဲကဲ
ပိတ်ထိခိုက်မှုကို ခံစားရစေခြင်းဖြစ်၏။

* *

ဖိုးသင်တို့ ထွက်ပြေးသည့် ကိစ္စတွင် အုပ်ချုပ်ရေး ပိုင်းမှ
အချိန်မီသိသွားသည်မှာ မြမောင် ပယောဂကြောင့်။

ကွင်းကြားကို သတင်းပေးသူမှာ မြမောင်။
" သူတပါးအကျိုး ပျက်စီးရာကိုအကြောင်းခံပြီးသတင်းပေး
ခြင်းတော့မဟုတ်။ ဖေစိန်ကို ခင်မင်တယ်တာပြီး သံယောဇဉ်
ရှိသမို့ ခရီးလမ်းမှာ ဖေစိန် ဒုက္ခရောက်တော့မည်ကို အစိုးရိမ်
လွန်ပြီး အချိန်မီ ပြန်လည်ဖမ်းစီးနိုင်ရေးအတွက် သတင်းပေး
လိုက်မိခြင်းသာပါ။

ဖိုးသင်နှင့် ဖေစိန် သေဆုံးရခြင်း၊ ထွန်းခင်၊ သိန်းငွေနှင့်
ထူးခင်တို့ ပြန်လည်အဖမ်းခံရပြီး ထပ်ဆင့် အပြစ်ပေးခံရခြင်း၏
ဖြစ်သမျှအကြောင်း အားလုံးမှာ သူ့ပယောဂ မကင်းဘိသို့
ရှိရချေ၏။

ထိုကိစ္စ အကျိုးဆက်ကြောင့် အကျဉ်းသားထု၏ စိုင်းပယ်
ခြင်းကိုပါ ထပ်ဆင့်ခံရပြန်ရာ မြမောင်၏ ဘဝမှာ အသက်ရှင်
လျက်နှင့် သေသူနှင့်မခြားဘိသို့ အထီးကျန်ဘဝ ရောက်သွားခဲ့
ရ၏။

စေတနာမှသည် ဝေဒနာအဖြစ်သို့။

* * *

၃၀၄ ❀ ကျော်မြသန်း

လောဘသည်မကောင်း

ဒေါသသည်မကောင်း

မောဟသည်မကောင်း

လောဘကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ဒေါသကြောင့်ဖြစ်စေ၊ မောဟ
ကြောင့်ဖြစ်စေ တရားဥပဇေနှင့်ဆန့်ကျင်သည့် တစုံတရာသော
ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ငြားအံ့၊ ကျူးလွန်မှုသည် ပြီးဆုံးသွားသည်
ဟူ၍မရှိသလို ထိုကျူးလွန်မှုမှ တုံ့ပြန်ထင်ဟပ်လာမည့် အကျိုး
ဆက်ဟူသမျှသည်လည်း ကောင်းသော အကျိုးဆက်ဟူ၍ မရှိ
ရာတည်း။

နားကြပါဦးစို့။

၈၃-ခု၊ ဧပြီလ ၁၅-ရက်

ကျော်မြသန်း